JOAN J. DOMNING

Furtună la Pfarr Lake

Traducerea şi adaptarea în limba română

de CORNEL ROMOŞAN

ALCRIS

Capitolul 1

„Ai grijă să nu te rătăceşti prin pădure. Ai grijă să nu te întâlneşti cu ursul, să nu te înţepe albinele, să nu ai de-a face cu păianjenii, cu şerpii, şi mai ales, pentru numele lui Dumnezeu, să nu te apropii de lac. Poţi să te îneci“, îi repeta mereu mama înainte de a pleca la Pfarr Lake, unde se ducea în fiecare an să-şi petreacă o lună de vacanţă împreună cu tatăl ei.

Amintirea acestor recomandări o făcură pe Leslie Pfarr să zâmbească. Izolarea lacului situat în nordul Minessotei era de-ajuns ca s-o neliniştească. Ochii căprui i se întunecară văzând casa lungă, din bârne de lemn, care se reflecta în apa albastră a lacului. întoarse repede capul să nu mai vadă pădurea de pini care o înconjura. Nu mai fusese aici de zece ani, dar era la fel de temătoare ca altădată.

De obicei era curajoasă, însă în după-amiaza asta foşnetul crengilor şi clipocitul valurilor o făceau să simtă o nelinişte inexplicabilă. Dar trebuia să-şi stăpânească panica.

Deschise ochii din nou şi se uită la bungalourile de lemn împrăştiate de jur-împrejurul hotelului. Pete de soare luminau pajiştea acoperită cu flori de câmp, dar ansamblul părea vetust.

Un tânăr o observa din pridvorul hotelului. Tresări imediat. Cu geanta de scule şi alura de adolescent, îl luase drept Eric. Gândul ăsta o făcu să-şi simtă pielea ca de găină. Uitându-se mai bine, îşi dădu seama că lucrurile nu stăteau aşa. Cu siguranţă că, era vorba de unul dintre studenţii care lucrau la hotel în timpul verii.

Oftă uşurată şi îşi întoarse privirea spre lac. Acum, Eric era un bărbat. De bună seamă că nu mai avea nimic în comun cu adolescentul gălăgios şi gata mereu de şotii care îi transformase în calvar toate sejururile pe care le petrecuse acolo.

Făcu o strâmbătură aducându-şi aminte de coama lui blondă şi ochii de un albastru intens. Imaginea lui îi va rămâne pentru totdeauna

întipărită în minte ca un semnal de alarmă. Din păcate, temerile mamei fuseseră îndreptăţite. Pinii înalţi îi aduseră aminte cât îi fusese de frică atunci când el o abandonase în mijlocul pădurii. Plânsese în hohote ore întregi, rătăcind printre copaci, până să ajungă din nou la hotel.

Plimbându-şi degetul pe faţă, găsi o cicatrice ascunsă sub sprânceană. Cinci puncte de sutură. O alergase speriind-o cu un şarpe până când ajunsese în pridvor şi se împiedicase pe trepte. în faţa hotelului, era şi acum arţarul pe care o făcuse să-l escaladeze. Totul se terminase cu o mână ruptă şi şase săptămâni în ghips...

Un zumzăit de motor îi atrase atenţia. Sărind din val în val, un mic papuc se apropia de mal. Unda scânteietoare o făcu să-şi retragă capul între umeri. Se şi vedea sub apă. în fiecare vară, Eric o făcuse să cadă în apă.

Cât îl mai ura! O stupefia faptul că o făcuse părtaşă la atâtea prostii. Era îndrăgostită de el? Gândul acesta o făcu să clatine surprinsă din cap.

- Imposibil! se trezi murmurând.

Nimeni nu o mai tachinase atât. Porecla pe care i-o pusese o mai făcea şi acum să se

zbârleascâ. Privind ambarcaţiunea care se apropia, se întreba câţi ani o fi având acum Eric. Probabil vreo treizeci, câtă vreme avea cu câţiva ani mai mult decât ea. Fără îndoială, lucra în afaceri imobiliare.

O scotea din sărite îngrijorarea care o cuprindea. Femeie în toată firea, inginerâ în electrotehnică, desfăşurându-şi cu dezinvoltură activitatea într-o lume a bărbaţilor, nu putea să se lase dominată de teama de apă şi de pădure. Se uită la pinii înalţi, întunecaţi la culoare. Undeva, în ramuri, cânta o mierlă. Ca să-şi arate că putea să domine temerile din copilărie, se hotărî să meargă până la capătul digului. Ce avea de pierdut? Nu mai era adolescenta neîndemânatică de altădată şi Eric nu mai era aici s-o facă să cadă în apă.

Scândurile îi răsunau sub paşii. Păşi hotărâtă peste apa care despărţea digul de pontonul din capăt. La mal erau trase mai multe ambarcaţiuni. îi făcu greaţă mirosul de alge şi peşte. Clătinându-se pe sandalele cu tocuri, se uită fix la insula jalonată cu pini din mijlocul lacului.

Micul papuc se apropia cu zgomot mare. Privirea îi fu atrasă de pilotul subţire şi

bronzat. Era foarte seducător cu pieptul gol şi pantalonii până deasupra genunchilor. Borul pălăriei lui de pescar o împiedica să-i vadă faţa.

Se răsuci pe călcâie şi întâlni din nou imaginea hotelului şi bungalourilor în spatele cărora ramurile pinilor se întindeau până la orizont. Locul acesta era minunat, trebuia să recunoască.

Dintr-o dată, un val ridică pontonul şi-l făcu să se clatine. Papucul se apropia cu larmă mare. Un bubuit neaşteptat al motorului o făcu să tresară chiar în clipa în care ambarcaţiunea lovea din plin pontonul. Femeia se trezi aruncată în apă.

Impresia că planează într-o cădere fără sfârşit o făcu să se sperie şi mai tare. Când intră în contact cu apa, gura i se încleştă într-un uriaş ţipăt mut. Apoi, se simţi trasă în adâncul lacului.

Pierzându-şi cu totul capul, începu să se zbată cu mişcări dezordonate. Apa o orbea şi nu-i dădea voie să respire. Era sigură că aici îşi va găsi sfârşitul. Lacul o trăgea în adâncurile lui. Nu avea nici o creangă sau o piatră de care să se poată agăţa.

O mână o prinse zdravăn de braţ. Se agăţă

cu disperare de ea. Tuşind şi scuipând apă, se aruncă în braţele celui care o salva şi-l strânse cât putu de tare. Vigoarea umărului pe care îl simţea lipit de obraz i se păru liniştitoare. Era salvarea atât de mult aşteptată.

Câteva clipe mai târziu, îşi dădu seama că lucrurile stăteau cu totul altfel decât îşi închipuia: stătea în picioare în apă de un metru, lipită de un necunoscut.

O impresionă umărul gol de care se ţinea. Aroma pieii lui se potrivea cu imaginea pinilor însoriţi. Bărbatul care o ţinea în braţe era puternic şi musculos. Piept în piept, cu şoldurile lipite de el, acest necunoscut o impresiona, trebui să recunoască, surprinsă.

Extrem de stânjenită, ridică braţele înnodate în jurul gâtului său şi făcu un pas înapoi. Rochia udă, lipită de sâni, îi sporea stânjeneala.

- Eşti bine? o întrebă încet necunoscutul.

Pălăria îi căzuse în apă. îi văzu în sfârşit chipul. Ochii cei mai albaştri din lume o priveau neliniştiţi. Acoperindu-şi pieptul, se uită la părul de culoarea grâului copt care îi aureola fruntea energică şi bronzată. Remarcă pometii proeminenţi şi gura copilăroasă.

- Nu! răspunse Leslie. Of, nu! Nu se poate

aşa ceva! repetă ea făcând un pas înapoi.

Apa pe care o înghiţise o făcu să tuşească. îşi aduse aminte că încă era în apă. Punând mâna pe umărul salvatorului, exclamă:

- Tu trebuie să fii, nu-i aşa?

Eric devenise... bărbat. Avea o bărbie fermă şi asta îl făcea să pară mai hotărât. La colţurile ochilor şi gurii îi apăruseră câteva riduri. Dar, în ciuda acestor schimbări minore, era tot Eric, cu trăsăturile pe care nu avea să le uite niciodată.

El îi dădu la o parte şuviţele roşcate care-i acopereau faţa şi întrebă:

- Ne cunoaştem?

Atingerea degetelor lui îi spori tulburarea. Privi o clipă la pieptul pe care îl strânsese în braţe cu câteva clipe înainte şi se uită din nou în ochii lui albaştri.

- Da, mă cunoşti! O să-ţi aduci aminte. spuse femeia privind cheiul cu o dorinţă teribilă de a pleca.

Dar mâinile lui Eric o prinseră de umeri şi o făcură să se întoarcă spre el. Un zâmbet îi apăru pe faţă, odată cu nişte gropiţe în obrajii bronzaţi.

- Nu e decât o fată pe lume care să aibă părul atât de roşu, ochii atât de căprui, şi

singura cu care mi se întâmplă să am asemenea boroboaţe!

- Ăsta-i norocul meu! spuse ea cu regret.

- *Gogoaşă!* exclamă el încântat.

Porecla asta nesuferită o făcu să-şi încleşteze dinţii, însă o strângea atât de tare în braţe încât femeii i se tăie răsuflarea. Inima îi b'tea cu putere. Cu obrazul lipit de umărul lui, îi simţi mirosul de bărbat. Mâinile lui îi cuprinseră faţa.

- Leslie, nu-mi vine să cred. Te-ai schimbat atât de mult. Cât de frumoasă te-ai făcut!

Profund tulburată, femeia îşi umezi buzele cu vârful limbii, lucru pe care el îl remarcă imediat. Leslie se zbătu cu hotărâre să-i scape din braţe.

- Aş vrea să pot spune şi eu că te-ai schimbat dar observ că, din păcate, nu-i cazul. Mă ajuţi să ies din apă?

Bărbatul nu o auzi. Prinzând-o de încheieturile mâinilor, îi dădu braţele la o parte.

- Dar te-ai făcut mare, zveltă şi. excitantă. Ce s-a întâmplat cu ochelarii? Si cu formele tale rotunde?

încercă să scape de el.

- Eric! Lasă-mă, te rog. Lasă-mă să urc pe mal.

El se conformă şi o lăsă să se bălăcească până la debarcader. Cocoţându-se cum-necum pe mal, se trezi consternată. Unde-i era demnitatea? Leslie încercă în zadar să pună cât-de-cât în bună rânduială rochia care stătea lipită de ea.

- Admiră-ţi opera! ţipă, exasperată.

Cu zâmbetul pe buze, privirea lui Eric coborî încet de pe piept spre şolduri. Avea impresia că era dezbrăcată.

- îmi pare rău, *Gogoaşă.* Nu-mi vine să cred că eşti tu.

- Nu-mi mai spune aşa! ţipă ea, furioasă. Rochia mea-i o zdreanţă, şi uite şi pantofii! Sunt buni de aruncat. Poşeta. şi ceasul. sunt pe fundul lacului!

Indignarea o făcea să tremure. Eric sări imediat în apă şi-i găsi poşeta.

- Leslie, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, repetă el întinzându-i-o. N-am vrut să te fac să cazi. Am crezut că au reparat papucul. Dar se vede că m-am înşelat. îmi accepţi scuzele?

Ea se uită la părul blond de pe pieptul lui puternic, apoi privirea i se ridică spre ochii uimitor de albaştri.

- Te iert. de data asta. Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva. Nu ştiam că eşti aici. N-o

lua de la capăt! Sunt prea bătrână pentru asemenea gen de acrobaţie.

Eric socoti pe degete. şi un zâmbet larg îi lumină faţa.

- Trebuie să ai douăzeci şi şase! Chiar că eşti bătrână!

Pe buzele lui Leslie apăru un zâmbet.

- Cât despre tine, ar trebui să ai treizeci. Să nu uiţi asta!

Cu pantofii plini de apă, cu Eric pe urmele ei, urcă grăbită scara până la dig.

- Când ai venit? o întrebă.

- Abia am sosit.

- De ce nu ne-ai anunţat şi pe noi? Te-am fi primit cu surle şi trâmbiţe.

Lui Leslie îi căzură umerii. Dac-ar fi ştiut de ce venise, bucuria lui ar fi dispărut dintr-o dată.

- I-ai văzut deja pe mătuşa Inga şi pe unchiul Oscar? Le va face mare plăcere să te vadă din nou. Ţi-au simţit lipsa.

Leslie traversă peluza din faţa hotelului şi se opri sub pridvorul unde-şi lăsase valiza.

- Am vrut să văd mai întâi lacul.

De fapt, ajunsese pe malul lacului doar ca să mai întârzie puţin această întâlnire. Oscar şi

Inga Nordstrom, unchiul şi mătuşa lui Eric, conduceau hotelul de ani de zile. Vânzarea proprietăţii Pfarr i-ar fi distrus.

înainte de a-i ridica valiza, Eric o prinse de mână şi-i spuse încet:

- Mi-a părut foarte rău când am auzit de moartea tatălui tău. Ţineam mult la el.

Tinerei femei îi apăru o lacrimă în ochi.

- Stiu. Toată lumea ţinea la el.

Eric o mângâie pe mână cu un gest afectuos. Apoi, luând valiza, o conduse către intrarea hotelului.

- Iată-te acum proprietară la Pfarr Lake!

- Aşa s-ar zice.

Privi hotelul şi cele şaizeci de bungalouri, pe urmă lacul şi pădurea. îndrăgostit de locul acesta, bunicul îl cumpărase în anii ‘20.

Cum va reuşi să le spună că venise cu gândul să vândă Pfarr Lake, locul unde întotdeauna se simţise stânjenită? Nu venise decât să arate locurile unui potenţial cumpărător.

Capitolul 2

Deşi ar fi dorit să-şi facă o apariţie discretă, numai de aşa ceva nu avu parte. Parcă toată lumea se vorbise să vină s-o vadă în situaţia jalnică în care se afla.

Câţiva clienţi stăteau de vorbă lângă biroul de recepţie. Un grup de studenţi care lucrau pe timpul vacanţei de vară apăru ca prin minune. Amuzaţi de stânjeneala nou- venitei, începură să o tachineze discret.

Inga Nordstrom sesiză imediat situaţia şi întrebă surprinsă:

- Ce s-a întâmplat?

- S-a întors Leslie, răspunse vesel Eric.

Inga alergă spre tânăra femeie şi o strânse în braţe.

- Leslie! Ce bine-mi pare să te revăd!

Făcu un pas înapoi s-o privească mai bine şi figura rubicondă i se întunecă văzându-i rochia udă.

- Ce s-a întâmplat? Te-ai lovit?

Eric o privi maliţios pe Leslie.

- Era atât de nerăbdătoare să facă o baie încât a uitat să-şi pună costumul... O să şi-l pună data viitoare.

Leslie îl fulgeră din priviri.

- Ai grijă să nu mai existe şi o dată viitoare!

Intorcându-se spre Inga, adăugă:

- A fost din cauza lui, ca de obicei. Mai e nevoie de explicaţii? Dar să lăsăm asta la o parte. Sunt încântată să te revăd. Acum, mă duc sus să mă schimb.

Se pregătea să dispară pe scară când văzu un bărbat care o privea din pragul uşii de la intrare. Era Warren Collingsworth, cumpărătorul interesat de proprietate, îmbrăcat cu o haină bleumarin şi cu pantofi Gucci. Ţinuta lui impecabilă îi spori stânjeneala.

- Aha! Uite c-ai venit, Warren! exclamă ea, blestemându-l pe Eric care o pusese într-o asemenea situaţie.

Cu zâmbetul pe buze, bărbatul o prinse de mâini, dar privirea îl trăda. Ţinuta ei neglijentă îl scandaliza.

- Am putut să vin, se mulţumi să răspundă bărbatul.

Inga şi Eric îl priveau cu interes pe necunoscut. Când
Oscar, soţul Ingăi, ieşi de după biroul recepţiei, Leslie nu mai avu încotro şi trebui să facă prezentările.

- Warren Collingsworth, iată-i pe Inga şi Oscar Nordstrom, cei care au în grijă hotelul, şi

nepotul lor, Eric.

Spre surprinderea ei, privirea lui Eric deveni de gheaţă.

- Warren Collingsworth... repetă rar Eric. Numele ăsta mi-e cunoscut. Ne-am mai întâlnit cumva?

Intervenţia asta îl făcu pe nou-venit să clipească de câteva ori.

- Mă îndoiesc, replică acesta cu răcelă.

îngrozită de ideea că ar putea veni vorba despre vânzare înainte de a-i pregăti pe Oscar şi pe Inga, Leslie se grăbi să întrerupă discuţia:

- Warren, trebuie să mă schimb. Ne întâlnim mai târziu, la cină.

Lăsându-l baltă, tânăra femeie începu să urce scara, urmată de Inga şi Oscar. Eric încheia formaţia, ducându-i valiza în mână.

Când intră în camera tatălui ei, o auzi pe Inga spunându-i lui Eric:

- Cred că nu eşti străin de înfăţişarea lui Leslie. Când o să te potoleşti?

- Eu n-am nici o vină, răspunse el vesel.

Inga ridică din umeri şi o urmă pe Leslie în cameră, în vreme ce Eric şi Oscar rămaseră în pragul uşii. Leslie făcu un semn cu capul spre Eric.

- Ce caută el la Pfarr Lake? o întrebă pe Inga. E în concediu?

- îşi petrece toate verile aici. Te deranjază asta? Acum, tu eşti proprietara.

- Mi-e indiferent. dacă voi îl suportaţi.

Dându-şi la o parte părul ud, se uită la Eric, care zâmbea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apa care i se scurgea de pe picioarele bronzate, formase o băltoacă pe parchetul ceruit.

- Cum se face de ai atâta timp liber? Ţi se mai întâmplă să şi munceşti?

- La ce bun? răspunse cel întrebat ridicând din umeri.

- Termină cu glumele! interveni Inga. E profesor la universitatea din Minnesota. Din cauza asta e liber pe timpul verii.

Leslie făcu ochii mari de uimire. Apoi, râzând în hohote, exclamă:

- îi deplâng pe studenţii tăi!

- Vin la cursuri cu echipament special de supravieţuire. încă nu s-a prăpădit nici unul, veni replica lui maliţioasă.

Oscar tuşi să-şi dreagă glasul.

- Sper să te vedem mai des, o dată ce ai regăsit drumul spre lac.

Ochii lui, de un albastru la fel de intens ca ai nepotului său, aveau o expresie hotărâtă, în vreme ce ai lui Eric erau poznaşi.

- Munca mea nu-mi lasă prea mult timp liber, spuse Leslie, evaziv.

Se cutremură, dându-şi seama că nu era în stare să le mărturisească adevărul.

- S-o lăsăm să facă un duş, spuse Inga bătând-o pe umăr. Avem timp să stăm de vorbă mai târziu.

- Când o să vrei, te pun la curent cu situaţia hotelului. O să fie o plăcere să lucrez cu o femeie atât de drăguţă! declară încântat Oscar.

- O adevărată plăcere! repetă Eric asemenea unui ecou în timp ce-i urmărea fără ruşine formele trupului.

Roşie ca racul, închise uşa în urmă, nemulţumită în sinea ei pentru că era atât de sensibilă la admiraţia lui Eric.

Oscar şi Inga trebuia să aibă acum vreo şaizeci de ani, dar păreau încă tineri. Deşi nu avea nici o legătură de rudenie cu ei, i se părea la fel de apropiaţi cum erau ei pentru Eric. începură să-şi facă apariţia primele îndoieli în legătură cu ideea de a vinde Pfarr Lake. Si totuşi, în vreme ce făcea duşul,

înţelese că fobia arborilor şi apei nu-i vor permite să păstreze hotelul.

Camera tatălui era spaţioasă. O arcadă separa camera de birou. Fiecare piesă de mobilier îi era familiară, până la scaunul care păstra încă urma fostului ocupant. în timp ce îşi usca părul în faţa oglinzii, avu deodată impresia că se pregătea să vândă amintirea tatălui său.

Cu nasul drept şi bărbia bine conturată, chipul ei îi apărea dintr-o dată ca cel al unei trădătoare. Oscar şi Inga trăiau la Pfarr Lake dintotdeauna. Erau nişte oameni conştiincioşi şi eficienţi. Warren ar fi avut tot interesul să-i păstreze. dac-ar fi cumpărat proprietatea.

încruntată, se întrebă de ce l-ar fi interesat lucrul ăsta.

îl vedea mai repede jucând tenis sau aşezat într-o şalupă, cu undiţa în mână.

O bătaie în uşă o făcu să tresară. îmbrăcându-se cu o rochie albastră de casă, cu picioarele goale, se grăbi să deschidă. Dădu peste Eric, cu o sticlă de şampanie şi două pahare în mâini. Musafirul ridică o cupă, zâmbind, ca şi cum ar fi rostit un toast. Dinţii de un alb sclipitor contrastau plăcut cu tenul lui bronzat.

- Vreau să facem pace. Pot să intru?

Cămaşa verde deschis îi scotea în evidenţă pieptul musculos, iar pantalonii mulaţi, mijlocul zvelt. Un pieptăn îi îmblânzise părul rebel.

înainte de a avea timp să-l împiedice, el intră şi o luă în braţe. Paharele şi sticla clinchetiră în spatele ei în timp ce ochii lor se întâlniră.

- îmi pare rău pentru fiecare an în care nu ne-am văzut, îi şopti el.

Aroma picantă a apei lui de toaletă o lăsă fără replică. Nu-şi mai putu desprinde privirea de ochii albaştri care o fixau. Când buzele lui o atinseră, apoi puseră stăpânire pe buzele ei, nu avu nici o reacţie de împotrivire. în primul moment. Abia după un timp, bulversată, făcu pasul înapoi înainte de a fi prea târziu.

Trecu aproape un minut până să fie în stare să spună ceva.

- Dar nu sunt îmbrăcată, exclamă femeia cu glasul stins.

în focul îmbrăţişării, rochia ei se desfăcuse şi dezvăluia
dantela fină care-i acoperea sânii. Furioasă pe sine însăşi, îşi prinse la loc cordonul.

- Ce păcat! mormăi Eric, dezamăgit.

Aşează paharele pe masă şi făcu să sară dopul sticlei de şampanie. Umplu amândouă paharele şi îi întinse unul.

- Bine ai venit, doamnă proprietară! Ce bine că te-ai întors! exclamă ciocnind paharele.

Leslie bău o înghiţitură, oftând. Impresia puternică a sărutului se atenua.

- Sunt surprinsă că nu mi-ai făcut un duş cu şampanie când ai desfăcut sticla.

Eric pufni în râs.

- După începutul cu stângul, vreau să-ţi dovedesc că nu sunt o calamitate, cum mă consideri tu!

Tânăra femeie se aşeză pe canapea. Eric se instală lângă ea.

- Chiar că-ţi eram insuportabil când eram copii, nu-i aşa? o întrebă, mimând pocăinţa.

Ea zâmbi.

-Aveam coşmaruri săptămâni întregi înainte de a veni aici. Mă aşteptam la ce era mai rău. Si nu m-ai decepţionat niciodată.

- Ce mai! O adevărată catastrofă ambulantă! Mi-ar plăcea să pot spune că m-am schimbat. Dar era vina ta.
Singurul lucru pe care-l vroiam era acela de a te face să zâmbeşti şi cu toate astea, refuzai

cu încăpăţânare să te uiţi la mine.

- Să zâmbesc! Aparatul dentar mă făcea să mă simt stânjenită!

- Zâmbeşte-mi acum!

Leslie se conformă fără să mai stea pe gânduri.

- Minunat!

- Ca să fiu sinceră, nu vroiam să zâmbesc pentru că-mi spuneai *Gogoaşa.* Sufeream din cauză că eram prea grăsuţă.

- Acum eşti zveltă şi. apetisantă. Mă întreb dacă nu cumva mi-ar plăcea să fii cum erai altădată. Cum ai scăpat de kilogramele în plus?

- Fac *jogging* în fiecare dimineaţă.

- Doamne!

Eric zâmbi şi umplu din nou paharele.

- Si ochelarii?

- Am lentile de contact. şi sunt cu ochii pe tine.

Pe buzele lui Eric apăru un zâmbet poznaş.

- Cum ţi se pare Pfarr Lake, acum?

- Nimic nu s-a schimbat. Este acelaşi loc izolat unde mă simt teribil de stânjenită. Mi-e la fel de frică de arbori şi de lac.

- Am putea să te lecuim? Tatălui tău îi

plăcea foarte mult aici. Toată lumea se întreabă ce o să faci cu hotelul.

- Nu ştiu.

Degetul ei urmări conturul buzei paharului. De ce nu reuşea să-i spună că urma să-l vândă?

- E o mare responsabilitate. Atâţia oameni depind de tine! reluă el.

O privi atât de intens încât o făcu să-şi îndrepte privirea în altă parte.

- Văd că soţul nu te însoţeşte.

Remarca asta îi trezi o mie de întrebări.

- Mariajul meu a fost un eşec. Mă numesc din nou Leslie Pharr.

- îmi pare rău. N-am ştiut. Aş fi prea indiscret dacă te-aş întreba ce s-a întâmplat?

- Prefer să nu vorbesc despre asta.

- Iartă-mi curiozitatea.

Ea nu şi-l închipuia însurat. Dar seducţia lui făcea foarte probabilă această eventualitate.

- Si tu?

- Sunt tot celibatar, răspunse el întinzându-şi picioarele lungi.

Uşurarea pe care i-o stârni acest răspuns o agasă.

- De ce?

Gata să izbucnească în râs, el o întrebă:

- De ce te interesează?

- Din curiozitate!

Bărbatul se afundă mai bine în spătarul canapelei.

- Adevărul e că singura femeie pe care am cerut-o în căsătorie mi-a râs în nas. Credea că glumesc. Fără îndoială, avea dreptate. Tu mă vezi însurat?

- Ar fi un circ întreg!

- Exact!

Leslie pufni în râs şi se apropie de fereastră. Eric o urmă. Soarele începea să dispară în spatele arborilor.

- Bărbatul care te însoţeşte este ultima ta cucerire?

După ce şovăi câteva clipe, termină prin a ridica din
umeri.

- E doar un prieten care a vrut să vadă cum e aici, la Pfarr Lake.

- Ai de gând să vinzi, nu-i aşa? şopti Eric.

- Poate. veni răspunsul mormăit.

Vestea aceasta îi tăie răsuflarea lui Eric. Cu glas aspru, el reluă:

- De ce să-i vinzi. *lui?*

- De ce nu? Ce importanţă are?

- Ce ştii despre el?

- Despre Warren Collingsworth? Nimic, în afară de faptul că are bani şi că îl interesează Pfarr Lake. Mai mult n-am nevoie să ştiu.

Arătătorul lui Eric se aşează pe cicatricea de pe sprânceana stângă a lui Leslie. O privi în adâncul ochilor.

- *Gogoaşă...* Nu. Leslie, din cauza mea ţi-e frică de lac. Nu pot să şterg ce-a fost în trecut, însă aş vrea să te fac să descoperi frumuseţea proprietăţii tale.

Glasul lui era la fel de mângâietor ca degetele care-i urmăreau conturul feţei.

- Dar nu ai decât trei zile, bombăni tânăra femeie. Duminică plec la Minneapolis.

- Te întorci la muncă?

Intensitatea privirii lui parcă o hipnotiza.

- Nu. fu nevoită să recunoască în cele din urmă. Am trei săptămâni de concediu, dar am câteva planuri. Trebuie să mă duc s-o văd pe mama şi.

- Anulează tot! şopti el. Te rog să rămâi.

- Eric. încercă Leslie să protesteze.

Căldura mâinii care o atinse o cuceri.

- îţi promit că voi fi întruchiparea vigilenţei. O să am grijă de tine ca de un porţelan. Te rog, Leslie.

- Fie.

îşi strânse cordonul rochiei de casă. Ochii

lui Eric sclipeau de satisfacţie. Zâmbea.

- Am stabilit, deci! îţi promit că peste trei săptămâni o să fii îndrăgostită de Pfarr Lake.

O sărută grăbit pe obraz şi plecă înainte ca Leslie să aibă timp să răspundă.

Tânăra femeie îşi mângâie gânditoare obrazul pe care tocmai i-l sărutase. Apoi degetele i se strânseră într-un pumn furios.

- Nuuu!

Reuşise totuşi s-o convingă să-l însoţească în expediţiile lui. Nu mai era adolescenta naivă de altădată, dar cu toate astea putuse fără nici o greutate să o răsucească pe deget.

în cele din urmă, Leslie luă hotărârea să rămână. Cele două cupe de şampanie care rămăseseră pe masă o tulburau. Motivaţia care o determina să înstrăineze proprietatea era de-a dreptul ridicolă. Slăbiciunea de care dădea dovadă o făcu să se simtă caraghioasă.

Se uită din nou la soarele care apunea şi degetele atinseră din nou obrazul care încă mai fremăta după sărutul lui Eric. Cine fusese oare femeia cu care vrusese să se însoare? îşi dădu seama cu stupoare că era geloasă. Fără îndoială, în copilărie fusese îndrăgostită de Eric. Dar spera să-i fi trecut. Singura modalitate de a cunoaşte originea temerii ei era să rămână. Era cel mai bine pentru ea.

Gogoaşa nu mai exista şi Leslie se simţea în stare să-l manipuleze pe Eric. Coborî să-l întâlnească pe Warren.

Sala de mese era foarte mare. Un candelabru rustic era agăţat de tavan, deasupra meselor acoperite cu şervete albe. Ferestre mari se deschideau spre lac. Pereţii acoperiţi cu lambriuri de lemn erau decoraţi cu pânze pictate de studenţi. Ospătăriţe în costume scandinave se foiau sprintene printre clienţi pe fondul unei muzici folclorice.

în vreme ce Leslie şi Warren aşteptau să fie serviţi, Eric veni şi se aşeză la masa lor fără să fi fost invitat. El le vorbi cu insistenţă despre bărcile de pescuit, în ciuda evidentei lipse de interes a lui Warren. Amândoi erau bărbaţi seducători, dar total diferiţi, îşi spuse Leslie.

Ridicându-se până la urmă, Eric se uită fix la Warren.

- Si totuşi, am impresia că ne-am întâlnit deja. Cu ce te ocupi?

întrebarea păru să-l deranjeze pe Warren, dar, văzând privirea interesată a lui Leslie, declară cu un zâmbet abia schiţat:

- Mă ocup cu afaceri imobiliare.

- Ia te uită! Este imposibil să ne fi cunoscut. Niciodată nu am vândut sau cumpărat vreo

casă. Eu predau ecologia la universitatea din Minnesota. Ce-ar putea avea în comun un specialist în mediu şi un promotor imobiliar?

Ardoarea din glasul lui îi dezminţea vorbele. Warren îl fulgeră cu privirea.

- Poftă bună! le ură Eric, zâmbindu-le larg înainte de a se îndepărta.

Warren îl urmări cu ostilitate făţişă. Reacţia aceasta o uimi pe Leslie. îl vedea într-o lumină pe care nu o cunoscuse până acum. Intimitatea care existase între ei până la venirea lui Eric dispăruse. Bărbatul nu reuşi să-şi ascundă exasperarea, dar nu-şi preciză punctul de vedere. Cât despre Leslie, ea nu îndrăzni să abordeze subiectul.

După cină, Warren o invită să bea un pahar în cameră. Privirea lui nu lăsa nici o îndoială asupra intenţiilor. Femeia şovăi, apoi clătină hotărâtă din cap în semn de negaţie.

- Poate altă dată, îi spuse zâmbind. Aha! Am hotărât să petrec o săptămână la Pfarr Lake. N-o să ne vedem în acest răstimp.

- De ce? exclamă Warren, contrariat. Spuneai că nu suferi locul ăsta. Trebuia să vorbim despre vânzare îndată ce vom ajunge la Minneapolis.

Reacţia aceasta o surprinse din nou. Nu

avea nici un chef să fie hărţuită.

- O săptămână în plus nu va schimba nimic. Am nişte probleme de pus la punct aici şi să mă ocup de lucrurile personale ale tatei.

- Vreau să rămân şi eu să am grijă de tine. Aventura pe care ai avut-o în după-amiaza asta.

îl întrerupse, iritată:

- N-are rost să rămâi. Week-end-ul ăsta o să fie de-ajuns ca să-ţi arăt locurile.

- N-am să ţin seama de refuzul tău.

La baza scărilor, o luă în braţe. Buzele lui calde şi experimentate ştiau ce aveau de făcut. Furia o împiedică să-i răspundă.

- Noapte bună, Warren, îi spuse tânăra femeie îndepărtându-se de el.

După ce sui câteva trepte, se întoarse să vadă dacă plecase. Ochii lui Eric o priveau cu superioritate. Rezemat de tejgheaua de la recepţie, auzise discuţia pe care o avusese cu Warren. îi adresă un zâmbet victorios. Leslie făcu o strâmbătură şi urcă în camera ei.

Capitolul 3

A doua zi dimineaţă, Leslie se trezi după ora zece. Această întârziere nu-i fu deloc pe plac pentru că ar fi vrut să fie cât mai mult timp cu Warren, însă evenimentele din timpul zilei îi defilaseră iar şi iar prin faţa ochilor astfel încât nu reuşise să adoarmă decât în zori. Pe de altă parte, liniştea pădurii nu-i dădea pace. Circulaţia nocturnă din Minneapolis nu o împiedicase niciodată să adoarmă. Dar aici, cel mai mic trosnet, foşnetul ramurilor de pin, clipocitul valurilor, îi puneau nervii la încercare.

Cu cât se gândea mai bine, cu atât îşi dădea seama că n-ar fi trebuit să accepte să rămână la Pfarr Lake. Temerile ei erau de netrecut şi nici nu ar fi vrut, nici nu ar fi avut puterea să conducă hotelul pe timpul verii. Cu atât mai puţin să-l recondiţioneze.

De altfel, seducţia lui Eric era mult prea tentantă. Ar fi fost o prostie să aibă o aventură cu el. Dar, dacă rămânea, avea presentimentul că nu va putea să-i reziste.

Tocmai termina să-şi îmbrace puloverul de culoarea muştarului peste bermudele albe când cineva bătu la uşă. Intră imediat o studentă ţinând într-o mână un coş cu lenjerie

şi un aspirator în cealaltă.

- Scuzaţi-mă, spuse încurcată tânăra. Credeam că aţi ieşit. Pot să mă ocup de camera dumneavoastră?

- Ar fi trebuit de mult să fiu afară, dar nu m-am trezit, răspunse Leslie zâmbind. De cameră o să am eu grijă. Nu sunt o clientă.

- Stiu bine, domnişoară Pfarr, dar aş fi încântată să mă ocup de camera dumneavoastră. Am făcut asta şi pentru tatăl dumneavoastră, acum doi ani. A fost o onoare pentru mine. O să-mi lipsească mult, declară ea, tristă.

- Stiu. O să ne lipsească mult tuturor. Sincer vorbind, lasă-mă să fac singură ordine în camera asta.

- Oricum, am grijă de camera lui Eric din capătul celălalt al palierului. De ce să nu mă ocup şi de asta?

în vreme ce fata lăsa jos coşul, Leslie privi uşa lui Eric. Nu erau decât două camere pe fiecare etaj. Apropierea asta o nelinişti. Nu pentru că nu ar fi avut încredere în el, mai degrabă nu avea încredere în ea însăşi. îşi mângâie obrazul pe care o sărutase, apoi se întoarse spre tânăra studentă care făcea patul.

- Cum te cheamă?

- Jennifer Clarke. Jenny, domnişoară Pfarr.

- Dacă îmi spui domnişoară Pfarr, asta îmi dă impresia că am o sută de ani! Mă cheamă Leslie. îţi place să lucrezi aici?

- Bineînţeles! în felul ăsta pot să merg la universitate, ceea ce ar fi fost imposibil fără tatăl dumneavoastră. El m-a încurajat din plin. Tatăl meu a murit când eram mică. Nu suntem o familie înstărită. Datorită acestei slujbe, pot să-mi fac studiile.

Privirea ei îngreunată de o întrebare nerostită o tulbură pe Leslie.

- Ai rezultate bune la învăţătură?

- Trebuie să fie excelente ca să am dreptul să lucrez aici.

- Cum aşa?

Jenny termină de aranjat cuvertura şi se ridică.

- Nu ştiaţi că numai studenţii care au probleme financiare şi rezultate bune la învăţătură sunt admişi să lucreze aici?

- Trebuie să recunosc că nu ştiam.

Cu o expresie mai încordată, Jenny îşi concentra atenţia asupra chiuvetei.

- Moartea tatălui dumneavoastră va schimba totul?

- Trebuie să ştiu cum merge Pfarr Lake

înainte de a lua o hotărâre. N-o să fie uşor să iau locul tatălui meu.

Jenny ştergea chiuveta oftând.

- Câţi studenţi lucrează aici?

Jenny se opri din treabă şi o privi.

- E David, care-l ajută pe bucătarul şef. E foarte simpatic, dar este logodit. Pete şi Jack sunt ospătari. Ann e cameristă, ca mine. Ea şi Jack sunt nedespărţiţi. Mie îmi place Pete, dar el o preferă pe Angela, o picoliţă, însă ea îl iubeşte pe Ken, grădinarul.

începu să-i numere pe degete şi continuă:

- Judy e cu ochii pe Tim, dar el este ziua la restaurantul la care ea lucrează noaptea. Bob spală vasele şi îi place de mine. Dacă nu merge cu Pete, am să-i dau lui o şansă. Mai este Jerry, omul care face de toate. Repară orice, dar este închis în sine şi are o dispoziţie schimbătoare. Nimeni nu reuşeşte să discute cu el.

Jenny îşi continuă lista până ajunse la peste douăzeci de persoane.

- Cred că n-am uitat pe nimeni, încheie ea.

- E un talmeş-balmeş din care n-am înţeles mare lucru! exclamă Leslie.

- La fel cred şi eu. Numai iubirile fiecăruia mă ajută să ţin o bună rânduială, replică Jenny

râzând.

- Să lucrezi aici nu pare deloc o pedeapsă, spuse Leslie trecând pragul uşii.

- Nicidecum! exclamă Jenny.

Nici Eric nici Warren nu erau în sala de mese. Aşa încât, după ce bău o cafea, Leslie se duse la recepţie. Oscar şi Inga o întâmpinară cu un zâmbet deschis.

- Am aflat că o să rămâi un timp, începu Oscar.

- Veştile se răspândesc repede! comentă Leslie. L-aţi văzut pe Warren Collingworth în dimineaţa asta?

- Te-a căutat, dar nu te treziseşi încă. Eric i-a propus să-i arate Pfarr Lake. E vreo oră de când au plecat.

- Nu se poate! gemu Leslie. Aş fi fost gata să bag mâna în foc că nu se prea simpatizează.

- Păreau să se-nţeleagă foarte bine, replică Inga, surprinsă. Nu-ţi face griji. Eric cunoaşte Pfarr Lake mai bine ca oricine altcineva. Or să facă un tur complet. Domnul Collingsworth o să se întoarcă teafăr.

Leslie, gânditoare, bătu de câteva ori darabana în tejghea apoi ridică din umeri.

- în orice caz, nu mai pot să fac nimic în problema asta. Oscar, ai putea să-mi spui ce

mai e cu hotelul? Ar fi timpul să mă pui la curent.

Se duseră împreună spre biroul tatălui ei. După ce trecură în revistă nişte socoteli destul de deprimante, ieşiră din birou tocmai în clipa în care Eric şi Warren intrau în hol.

Sortul kaki al lui Warren era suflecat, cămaşa udă de transpiraţie. Avea picioarele zgâriate şi adidaşii plini de noroi. Leslie fugi imediat către el.

- Ce ţi s-a întâmplat?

îngrijorată, îl prinse de mână. Tremura.

- Ai avut dreptate. Prietenul tău are o energie formidabilă. Te rog, lasă-mă să stau pe un fotoliu şi să beau o tărie.

Leslie îl privi furioasă pe Eric. Sprijinit nonşalant de tejghea, era proaspăt de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Un zâmbet maliţios îi apăru pe chip. Ea se duse cu Warren şi-l instală în salon unde îi aduse un whisky dublu. După ce bău o înghiţitură zdravănă, el îşi trecu degetele prin părul încâlcit.

- Sunt epuizat. M-a făcut să escaladez toate colinele pe care le-am întâlnit pe drum. Am traversat toate crângurile şi desişurile. Am coborât pante abrupte. Mi-e teamă că am făcut o entorsă la gleznă, se plânse el masând-o.

Furia ei împotriva lui Eric spori. După o asemenea escapadă, era clar că Warren nu mai avea de gând să cumpere hotelul.

- îmi pare foarte rău. Aş fi vrut să-ţi placă Pfarr Lake. Dar de ce-ai plecat cu Eric? Vroiam să facem un tur împreună.

Privind-o gânditor, el îşi duse paharul la buze.

- Cred că am avut o criză de nebunie. Abia aştept să fac un duş. Ne întâlnim la cină? o întrebă ridicându-se cu greutate.

Ea încuviinţă clătinând din cap. Disperată, îl privi cum se îndepărta. Se duse să-l caute pe Eric, dar acesta dispăruse.

Vrând să arate bine la cină, Leslie îşi puse rochia de mătase de culoarea caisei care-i punea în valoare umerii şi spatele gol. Farmecul ei trebuia să recupereze ceea ce pierduse prin fiascoul lui Eric.

La ora şapte, se instala la o masă din sala restaurantului şi comandă un pahar cu vin alb. După o jumătate de oră, Warren nu apăruse încă. Atunci se duse spre camera lui şi trebui să bată la uşă de trei ori până să-i deschidă. Proaspăt ras, era încă îmbrăcat cu halatul de baie.

- Dragă Leslie, îmi pare rău, dar nu sunt în stare să cobor la cină! Nu mă simt bine deloc.

în ciuda pielii bronzate, părea buimac. Pe piele avea pete mari, roşii.

- Eşti bolnav? întrebă, neliniştită. Pot să-ţi aduc mâncarea aici?

- Nu, mulţumesc. Lasă-mă să dorm, şi mâine am să fiu din nou în formă.

Schiţă un zâmbet şi închise uşa.

Tristă, Leslie se întoarse la masă şi cină singură. Aproape terminase când Eric, îmbrăcat cu o haină bleu, îşi făcu apariţia. Văzând-o, îi zâmbi. Lumina candelabrului din tavan îi făcea părul şi mai auriu.

- Eşti superbă astă seară, *Gogoaşă!* exclamă aşezându-se în faţa ei.

- Nu-mi mai spune aşa! explodă tânăra femeie împingându-şi farfuria. Ce i-ai făcut lui Warren? Mă pune pe gânduri starea jalnică în care l-ai adus.

Nou-venitul puse coatele pe masă şi îşi aşează bărbia pe pumnii împreunaţi.

- De ce te iei de mine? A vrut să vadă terenul. Si i l-am arătat. Am fost cooperant şi amabil, aşa cum ţi-ai fi dorit, şi i-am răspuns tuturor întrebărilor.

Leslie îl examina atent. Părea sincer. Fu impresionată din nou, foarte impresionată de farmecul lui. Eric schimbă câteva cuvinte cu două înţelesuri cu chelneriţa care îi aducea

cafeaua.

- Se pare că te-nţelegi foarte bine cu puştii de aici, dom’ profesor! exclamă Leslie în timp că tânăra se îndepărta.

- E mai bine aşa. Eu sunt cel care-i selecţionează, angajează, conduce şi răsfaţă. Cine crezi că se ocupă de asta?

- Nu m-am gândit la asta, dar cred că eşti omul cel mai potrivit să stea cu ochii pe ei!

Eric izbucni în râs.

- Drept cine mă iei? Drept un parazit? Muncesc din greu ca să am privilegiul să-mi petrec verile la Pfarr Lake.

- Iartă-mă. Habar n-aveam. Pun pariu că eşti foarte popular la universitate.

- Studenţii mei nu pleacă de la ore cerând ajutor. Tu eşti singura persoană cu care mi s-a întâmplat aşa ceva. Ce-ai zice de o plimbare? întrebă Eric văzând că îşi terminase cafeaua.

Ea se uită neliniştită pe fereastră.

- Afară?

- Bineînţeles, ne-am putea plimba şi pe coridoare citind numerele camerelor, dar cred că afară ar fi mai interesant.

- Dar s-a întunecat!

- Fenomenul ăsta se repetă în fiecare seară.

- Or să mă ciupească ţânţarii.

Eric o privi sfidător.

- Briza i-a alungat. Trebuie să apară luna. Este un spectacol care nu trebuie pierdut.

Se ridică fără s-o tragă inima, dar trebuia să-i spună despre discuţia pe care o avusese cu Oscar.

- De acord, încuviinţă ea, cu un nod în gât.
- Perfect.

*
* *

Luând-o de mână, o conduse afară. Rămaseră un timp în pridvor pentru a se obişnui cu întunericul. Din fericire, pădurea abia se distingea. Legănat de clipocitul apei, lacul reflecta mii de stele scânteietoare. Porniră pe cărarea luminată de lămpi la nivelul solului. Mirosul pinilor care fremătau se amesteca uşor cu cel al pământului umed, presărat cu flori sălbatice.

Leslie prinse mâna pe care el i-o întinse. Se îndreptară spre bungalouri. Un zgomot metalic o făcu să tresară.

- Ce-i asta?
- O barcă ce trage la mal, răspunse Eric cuprinzând-o cu braţul pe după umeri.

Braţul acesta o liniştea, însă mirosul trupului său atât de aproape avea efect contrar.

Tocmai se pregătea să se îndepărteze de el

când un şuierat ascuţit o făcu să se reîntoarcă în braţele lui.

- Si şuieratul ăsta?

- Este o pasăre de noapte, îi şopti la ureche.

Se gândi să se îndepărteze, însă căldura corpului său îi plăcea.

- Ai un răspuns la orice?

Bărbatul râse blând şi şoldurile lor se atinseră.

- Dacă nu ştiu răspunsul, îl inventez.

O briză călduţă îi mângâia. îl auzea respirând adânc. Ridicând ochii spre el, conturul buzelor lui o făcu să-şi piardă suflul.

- îţi place foarte mult Pfarr Lake, nu-i aşa?

Zâmbetul dispăru de pe chipui lui Eric şi braţul i se
desfăcu de după umerii ei.

- Aşa este. Tu eşti orăşeancă şi locul ăsta ţi se pare sălbatic şi plictisitor.

Ruperea intimităţii o făcu să ofteze.

- Locul poate este sălbatic, dar după discuţia cu Oscar, îmi dau seama că hotelul trebuie să fie renovat. Bungalourile, de asemenea. Problema este că nu am nici bani, nici timp să mă ocup de asta. Sunt foarte

ocupată la serviciu, declară căutându-i privirea.

- Leslie, nu eşti singura interesată în problema asta. Toţi suntem.

- Dar de unde or să vină banii? Surprinzător! Evidenţele au fost mereu cu beneficiu. Si totuşi, când a murit tata, n-a mai rămas nimic în contul lui bancar. Este clar că nu a reinvestit în hotel.

Braţul lui Eric o cuprinse din nou.

- Dacă o să-i citeşti jurnalul, ai să înţelegi.

Neluând în seamă pentru moment această exprimare
curioasă, Leslie reveni la grijile ei.

- Eşti la curent cu actele de vandalism care s-au petrecut aici? Am vizitat bungaloul cu numărul opt. Geamurile ferestrelor sunt făcute ţăndări, pereţii plini de măzgăleli şi mobilierul distrus. Cine să fi făcut aşa ceva? Ai avut ceva de împărţit cu puştii din vecinătate?

- Niciodată.

Se încruntă, parcă văzând printre arbori bungaloul devastat.

- Atunci înţelegi de ce nu pot să păstrez Pfarr Lake, reluă femeia. E prea greu pentru mine. Nu am timp să mă ocup de asta.

Căută din nou o aprobare în ochii lui.

- îmi închipui că duci o viaţă foarte incitantă în oraş, spuse el câteva clipe mai târziu.

O cuprinse pe tânăra femeie cu braţul de mijloc şi o antren' spre promontoriul care domina lacul.

- Mă duc la teatru. Iau cina împreună cu prietenii... îmi place să ascult muzică şi să citesc.

în sinea ei, trebuia să recunoască un lucru: de mult nu mai trăise un moment atât de incitant. Bărbatul ăsta vibra de vitalitate. Braţele lui Eric o cuprinseră cu un gest tandru.

- Cărţi şi piese de teatru, îi şopti el la ureche. Distracţii citadine!

Cu degetul arătător, îi atinse un sân. Respiraţia femeii se acceleră. Dintr-o dată, o sumedenie de sunete deveniră perceptibile: piuitul păsărilor în cuiburile lor, orăcăitul broaştelor, ţârâitul greierilor. Si, ca o ploaie de mângâieri, clipocitul regulat al valurilor la mal. Inima începu să-i bată în ritmul acestei simfonii.

- Razele lunii ţi se reflectă în păr. Nici una dintre plăcerile oraşului nu poate să te facă atât de frumoasă, îi şopti el la ureche.

însă luna făcea să pară de aur şi părul lui blond. Leslie nu-şi mai dorea altceva decât să fie în braţele lui, să fie a lui. Emoţia îi umezi ochii căprui.

- Viaţa mea citadină se desfăşoară rezolvând ecuaţii într-o lume ştiinţifică. Fostul meu soţ mă găsea la fel de incitantă ca un calculator de buzunar, declară Leslie cu amărăciune.

Eric o strânse în braţe şi femeia îi simţi ardoarea încălzind-o. îşi lipi şoldurile de ale lui. îi răspunse cu ardoare sărutului pe care el îl iniţie. Eric o făcu să ridice capul şi o privi în ochi.

- Nici un calculator de buzunar nu mi-a răspuns în felul ăsta, îi şopti bărbatul la ureche.

încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui, femeia i se lipi de piept şi întinse buzele în aşteptarea buzelor lui. Mâinile lui Eric îi urmară conturul arcuit al spatelui până jos, la şale desenând cercuri de foc. Pe urmă, buzele lui îi explorară fiecare trăsătură a chipului. Când ajunse la gâtul care-i palpita, Leslie îşi dădu seama cât de dorit era bărbatul acesta pe care îl cunoscuse din copilărie. O încânta tot ce descoperea la el. Părul blond de pe

ceafă, spatele lat şi muşchii puternici. Un gând îi trecu prin minte. Eric mai obţinuse o dată ceea ce vroia. Toată maturitatea pe care credea că o dobândise din adolescenţă o trădase. Simţea că era gata să ia foc, dar era sigură că un nou dezastru i-ar fi fost fatal.

- Te rog, opreşte-te! gemu femeia, încercând să dea la o parte mâinile care îi cuprindeau mijlocul.

îi veni să strige că divorţul îi era prea aproape în memorie, însă tăcu, de teamă că ar putea să izbucnească în hohote.

Pe chipul lui Eric se citea decepţia.

- Ce-i cu tine, *Gogoaşă?* Am să fiu întruchiparea blândeţii.

Gogoaşă!! Leslie tresări. Măcar de n-ar fi folosit porecla asta detestabilă! Asta-i aducea aminte de toate neplăcerile la care o făcuse părtaşă. încă puţin şi i-ar fi cedat, iar el ar mai fi repurtat o victorie.

îi întoarse spatele şi o luă la fugă spre hotel. Leslie nu se opri decât la uşa de intrare.

- Ducă-se naibii! gâfâi cu jumătate de glas.

îşi blestemă trupul care o trăda. Un abis îi despărţea luciditatea de violenţa senzaţiilor. Tremurând de emoţie, paradoxal, îi păru rău că n-o prinsese din urmă.

Respirând adânc ca să-şi regăsească liniştea sufletească, Leslie trebui să recunoască un lucru: Eric era seducţia întruchipată, şi de departe cea mai mare atracţie de la Pfarr Lake. Si cea mai periculoasă, de altfel.

Ajunse în camera ei, urmărită de privirea întrebătoare a Ingăi.

După un timp, cu lumina din cameră stinsă, îl auzi pe Eric urcând scările. îşi dădu seama că îl aştepta. Când bărbatul se opri puţin în dreptul uşii ei, tulburarea o cuprinse din nou. Dând la o parte cearşaful, se ridică, gata să alerge să-i deschidă, dar o rămăşiţă de raţiune o opri să facă asta. Bărbatul traversă palierul şi intră în camera lui.

Doborâtă, Leslie se prăbuşi pe pernă. Dorinţa şi decepţia o sfâşiau rând pe rând. Inima îi bătea într-un ritm nebun, de parcă ar fi făcut zece kilometri de *jogging.* Dacă Warren nu se hotăra imediat să cumpere Pfarr Lake, era pierdută.

Capitolul 4

Afară era lumină, când cineva îi bătu la uşă. Clipind din ochi somnoroasă, se uită în primul rând la ceas şi văzu că trecuse de ora nouă. Fără îndoială, Jenny venise să aibă grijă de cameră. îşi lăsă capul să cadă pe pernă şi strigă:

- Poţi să intri!

Cheia se răsuci în broască. Paşii pe care îi auzi pătrunzând în cameră erau prea apăsaţi ca să fie ai tinerei fete. Leslie ridică brusc capul. Având în mână o tavă de pe care aburea un ibric cu cafea, Eric închise uşa cu piciorul.

- Bună dimineaţa. Este timpul să te scoli şi să te faci frumoasă.

Leslie îşi prăbuşi capul pe pernă, oftând. Era de-ajuns ca el să-şi facă apariţia pentru ca s-o bulverseze. Roşie ca racul, îşi luă ochelarii. doar ca să facă ceva, în timp ce el aşeza tava pe noptieră.

- Cum ai intrat? îl întrebă, dintr-o dată severă.

- Am luat dublura cheii de la recepţie. Din fericire, mătuşa Inga nu m-a văzut, altfel m-ar fi jupuit.

Leslie se rezemă de căpătâiul patului. Ochii lui Eric fură imediat atraşi de dantela fină care-i acoperea pieptul. Femeia ridică imediat cearşaful. îşi dădea seama cât fusese de ridicolă cu o seară înainte. îşi luase tălpăşiţa ca o adolescentă inocentă.

-Am să te jupoi! Ce cauţi în camera mea? exclamă, iritată.

Bărbatul turnă liniştit cafeaua în ceşti.

-Ţi-am adus micul dejun, în semn de împăcare. Scuză-mi purtarea de aseară. Erai atât de frumoasă încât n-am putut rezista.

Zburdălnicia din privirea lui şi zâmbetul care o însoţea arăta că nu-i părea rău deloc de cele întâmplate.

Femeia îşi strânse cearşaful în jurul pieptului, luă ceaşca şi bău o înghiţitură de cafea. El îi aşeză pe genunchi un prosop şi îi întinse, provocator, o farfurie cu clătite. Ea luă o clătită pudrată cu zahăr.

- Nu vrei să te aşezi? Agitaţia ta mă irită.

Nu se gândise că o să se aşeze pe pat. Vrând să-i facă un pic de loc, Leslie vărsă câteva picături de cafea pe care degetele lui

Eric le şterseră dezinvolt de pe cearşaful care-i acoperea pieptul.

- Eric, te rog.

El izbucni în râs, apoi, punându-şi un picior peste celălalt, îşi opri privirea asupra ei.

- Cu ochelari, semeni mai mult cu *Gogoaşa* de altădată.

- De ce nu mănânci şi tu o clătită în loc să vorbeşti prostii?

Ceea ce şi făcu. îmbrăcat cu blugi şi cămaşă în carouri, dădea impresia că se trezise în zori. Parcă un flux de soare, aer curat şi miros de pin pătrunsese în cameră odată cu el. Pentru prima dată în viaţă, Leslie afişa ostentativ ochelarii. Deşi avea clătită în gură, Eric reuşi să spună:

- Divorţul tău trebuie să fi fost extrem de penibil dacă aseară ai fugit ca o căprioară care a auzit un lătrat.

Câteva grăunţe de zahăr îi căzuseră lui Eric pe bărbie. Leslie trebui să-şi stăpânească pornirea de a-l şterge.

- Aşa a fost, răspunse în cele din urmă. Nu vreau să mai trăiesc un al doilea dezastru.

- Poate ar fi totuşi o terapie excelentă,

spuse Eric punându-i o mână pe genunchi.

Ea clătină din cap, hotărâtă, şi se uită fix la mâna bronzată de pe cearşaful alb. Căldura pe care i-o transmitea în tot piciorul o punea pe jăratic. Ar fi trebuit să protesteze, dar nu făcu nimic.

- Cineva cu o urmă de bun-simţ ar trebui să te gonească de aici. De fiecare dată când îmi aduci un semn de împăcare, trebuie să mă implici într-o nouă catastrofă. Despre ce este vorba de data asta?

Stăpânindu-şi un zâmbet, el adoptă o expresie de om jignit.

- Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? Am vrut doar să mă ierţi.

Spunând acestea, se aşeză cât mai confortabil, şi mâna lui începu să-i urce spre şold. Gestul acesta nu este altceva decât un gest prietenesc, îşi repetă femeia ca să se calmeze. De altfel, cum ar fi putut el să-i ghicească tulburarea? Ca să pună capăt liniştii care se instalase, ea replică:

- De ce-ţi ceri scuze? Pe vremea când mă terorizai, n-ai făcut-o niciodată.

- Consideri deci întâlnirea noastră de aseară o formă de teroare? Să punem lucrurile la punct: n-am vrut niciodată să te terorizez. Am vrut să fim prieteni, dar umorul nu era punctul tău forte.

- Lucrurile nu s-au schimbat, spuse femeia ascunzându-şi zâmbetul după ceaşcă.

- Nu sunt atât de sigur, continuă Eric adresându-i un zâmbet cuceritor.

Mâna care cuprinse talia femeii nu mai avea nimic amical.

- Ce caută mâna ta pe mijlocul meu?

El se uită uimit la mâna neascultătoare.

- Mâna asta? întrebă Eric strângând-o mai tare.

Era imposibil ca el să nu sesizeze descărcările electrice pe care le producea mâna lui. Ea i-o arătă cu degetul.

- Ia-o de aici.

Ridicându-şi mâna aparent contrariat, el îşi prinse palma sub braţ ca şi cum ar fi vrut să nu-i mai dea voie să înceapă din nou. Leslie îşi înfipse dinţii cu convingere într-o clătită ca să nu pufnească în râs. Privind-o în ochi, degetul lui arătător începu să-i urmeze conturul

buzelor. Apoi, ducându-l la gură, îl linse încet, căutând deliberat s-o provoace. Mişcarea limbii lui o bulversă. Fiecare celulă a trupului ei reacţionă la această chemare mută. Se prăbuşi şi ultimul ei gând de împotrivire. Eric îi citi imediat în priviri lucrul ăsta.

- Frumoasa mea Leslie, murmură el dându-i ochelarii jos.

O strânse în braţe şi ea i se cuibări la piept. Femeia cedă chemării lui. Cearşaful alunecase de pe ea. Degetele lui Eric o mângâiară pe pieptul pe care dantela nu-l mai ascundea. Apoi îi cuprinse sânii cu palmele făcând-o să i se întărească sfârcurile. Femeia simţi o undă de plăcere curgându-i prin vene, asemenea unei lave incandescente.

- Te doresc, Leslie, murmură bărbatul răsturnând-o pe pat.

- N-ar trebui s-o facem, protestă Leslie fără convingere, mângâindu-l pe spate.

- De ce nu?

îi puse mâna pe pielea mătăsoasă a coapsei.

- Am un motiv foarte întemeiat. dar l-am uitat, şopti ea.

Atingerea degetelor lui o făcuse să-şi piardă

uzul raţiunii. O cuprinse o emoţie teribilă, înzecită de atingerea pielii lui.

Eric se întinse în pat lângă ea şi o cuprinse în braţe cu îndrăzneală. Buzele femeii începură să tatoneze faţa bărbatului, irezistibil. îi plăcea pieptul lui puternic, zvelteţea lui. Inima îi bătea tare, gata să-i spargă pieptul.

Tocmai se pregăteau să meargă mai departe când cineva bătu în uşă. Imediat se auzi cheia răsucindu-se în broască.

- E Jenny, şopti Leslie. O clipă, te rog! spuse ea abia auzit.

într-o secundă, orice urmă de pasiune se ştersese. Leslie îşi luă ceaşca de cafea. Cât despre Eric, cu picioarele încrucişate şi bărbia sprijinită în palmă, se uita la uşă cu o expresie nevinovată care o făcu să pufnească în râs. Jenny intră fredonând o melodie. Prezenţa celor doi în cameră o făcu să îngheţe pe loc. Un zâmbet larg îi apăru pe faţă. Punerea asta în scenă nu o păcălea.

- O să mă întorc mai târziu, spuse ea făcând stânga- împrejur.

Uitându-se la Eric cu coada ochiului, Leslie interveni:

- Rămâi, Jenny. Nu ne deranjezi deloc.

Bârfele pe care urma să le provoace această vizită matinală o îngroziră. Jenny stătu o clipă pe gânduri, apoi se hotărî:

- Cum spuneţi dumneavoastră. Ah, era să uit! Domnul Collingsworth mi-a încredinţat un mesaj pentru dumneavoastră. Vrea să vă vadă imediat.

Leslie uitase cu totul de existenţa lui. Infăşurându-se în cearşaf, se ridică brusc.

- De ce? întrebă uitându-se spre Eric, bănuitoare.

- E plin de ciupituri de iederă turbată.

- Cum aşa?

Punând această întrebare, se întoarse imediat spre Eric fulgerându-l cu privirea.

- Eu o şterg. Am ceva de făcut, declară el traversând încăperea cu paşi mari.

Leslie uită că avea cămaşa de noapte transparentă şi fugi după el.

- Stai pe loc, Eric Nordstrom! Acum ştiu de ce-ai venit să mă vezi cu o farfurie de clătite.

îl auzi coborând scările câte patru o dată şi se uită, furioasă, la uşa pe care abia ieşise. Cum fusese atât de proastă să aibă încredere în el?

îmbrăcându-se cu un şort şi un tricou, îşi puse sandalele şi ieşi în fugă sub privirile nedumerite ale lui Jenny. în graba asta, Leslie uitase să-i ceară discreţie fetei.

Deci, Eric îl dusese premeditat pe Warren într-un loc unde era iederă turbată! Nu fusese drăguţ cu ea în dimineaţa asta decât ca s-o ducă de nas!

Warren era într-o situaţie vai de mama lui! Avea mâinile şi picioarele pline de băşici. Degetele, zgâriate. Pielea inflamată nu suporta decât un şort.

- Ajută-mă! îi strigă văzând-o că vine. Simt că înnebunesc!

Desfăcând flaconul pe care abia îl cumpărase, începu să-i bandijoneze iritaţiile.

- Te rog să nu te scarpini. Medicamentul o să-şi facă efectul imediat. Cum ai făcut de ai ajuns în iederă turbată? Se cunoaşte de la o poştă!

- Eu de unde să ştiu ce-i cu iedera asta? explodă Warren.

Era clar că o făcea pe ea răspunzătoare pentru ce se întâmplase. îşi stăpâni iritarea şi îl îngriji cu toată blândeţea necesară. Totul era

din cauza lui Eric. Simţea cum îi creştea furia. îl dusese premeditat într-un loc periculos. O să fie vina lui dacă Warren n-o să cumpere Pfarr Lake. Termină de îngrijit rănitul.

- Cum te simţi?

Cu un ton acuzator, cel întrebat răspunse:

- Mai bine. Poţi să-mi dai vreo pastilă care să-mi aline suferinţa?

Leslie ştia că alergia trebuia lăsată să-şi urmeze cursul, însă nu vroia să fie ea cea care să i-o spună.

- Există un remediu cu o injecţie cu cortizon pe care s-o faci la clinica cea mai apropiată. Vrei să te duc acolo?

Warren începu să-şi pună hainele în valiză.

- Un medic de provincie? exclamă el. Nici nu poate fi vorba! Mă duc la Minneapolis să mă consulte un specialist. O să vii cu mine, bineînţeles.

Leslie era tentată să-l urmeze ca să-l convingă că Pfarr Lake nu era un loc atât de îngrozitor cum îşi închipuia el, însă o asemenea discuţie nu putea fi deschisă până nu-i mai trecea mâncărimea. îl mai blestemă o dată pe Eric.

- Trebuie să rămân să mă ocup de lucrurile

tatei, declară Leslie ieşind din cameră ca să pună capăt discuţiei.

Capitolul 5

Când Leslie văzu dispărând maşina lui Warren, decepţia ei se transformă într-o furie rece.

- Blesemat să fie! murmură alergând spre hotel.

La recepţie, era Inga.

- Unde-i Eric? întrebă ea.

Nu va scăpa nepedepsit după ce-i făcuse. Inga aruncă o privire de jur-împrejur.

- Adineauri era aici. Ah, îmi amintesc. Mi-a spus că se duce să deblocheze un baraj de la capătul lacului. Cred că la Upper Creek. Nu trebuie să fi ajuns prea departe. O să-l ajungi din urmă fără nici o problemă.

Leslie plecase deja, înainte ca Inga să termine ce avea de spus. Orbită de furie, nu văzu nici copacii nici lacul. Eric avea deja un avans serios. Săgetându-l din priviri, strânse pumnii şi începu să alerge cu toată viteza. Sandalele ei bocăneau pe drum. Femeia nu încetini pasul când îl ajunse din urmă. Avea tricoul ud de transpiraţie. Eric întoarse capul spre ea, cu un zâmbet pe buze, dar văzându-i expresia, iuţi şi el pasul.

- Eric, aşteaptă-mă, strigă femeia reîncepând cursa.

El continuă să meargă de parcă nu o auzise.

- Nu vrei să te opreşti o dată?

- Ştiu ce-o să-mi spui şi nu vreau să aud aşa ceva!

Leslie îl prinse de braţ.

- Să-ţi fie ruşine pentru ce i-ai făcut lui Warren!

- Dacă fraierul ăsta nu ştie unde să pună piciorul. n-ar trebui să zburde prin pădure. Bine c-am scăpat de el!

- Warren nu-i un fraier, ci un om foarte agreabil! De când îţi permiţi să hotărăşti cine poate şi cine nu poate să vină aici? Eu vreau să-l fac să cumpere Pfarr Lake!

Bărbatul se încruntă crâncen. Eliberându-se din strânsoarea ei, îşi continuă drumul. Strânse agresiv în mână toporul pe care-l ducea pe umăr.

- Şi cât o să câştigi? Cinci sute de mii? Un milion de dolari?. Treizeci de arginţi?

- Te rog să încetezi! exclamă femeia, încercând să se ţină după el.

Deodată, cifrele pe care tocmai le auzise o stupefiară.

- Un million de dolari? repetă, buimacă.

- Să nu-mi spui că oferta pe care ai semnat-

o e mai puţin de atât! Dacă ai făcut-o, cu atât mai rău pentru tine.

- în orice caz, e prea târziu. Acum, Warren nici n-o să mai vrea să audă de asta.

Leslie îşi dădu deodată seama că era înconjurată de copaci. Crengile groase, suspendate deasupra capului ei, parcă o ameninţau. S-au dus şi hotelul, şi siguranţa ei! Plină de teamă, alergă în urma lui Eric.

Cu spatele ţeapăn, el încetini pasul, dar privirea lui rămase cu încăpăţânare fixată înainte. Pe un ton sec, el spuse:

- Nu-ţi face griji. Se va întoarce. Să nu accepţi mai puţin de un milion. De altfel, dacă îl faci să te placă, poţi să ridici preţul. Asta îţi va permite să-ţi cumperi o sumedenie de bijuterii care de care mai frumoase. Mă întreb ce vei simţi după ce-o să vinzi lacul acestui traficant!

O irită această observaţie care-i reînsufleţi furia.

- Este lacul meu, sunt copacii mei, este hotelul meu! Pot să fac ce vreau cu ele!

Afirmaţia asta o făcu deodată să realizeze că proprietar la Pfarr Lake nu mai era tatăl ei, ci ea. Eric se întoarse brusc.

- Cu ce drept meriţi să-ţi aparţină Pfarr

Lake? Ce-ai făcut aici? Nici măcar n-ai încercat să-ţi dai seama despre ce este vorba. Si acum te pregăteşti să arunci totul la gunoi.

Acuzaţia asta o răni profund.

- Câtă vreme eşti sigur că nu sunt bună de nimic, ar trebui să fii încântat că vând. De altfel, dacă eşti atât de încântat de Pfarr Lake, de ce nu-l cumperi chiar tu?

Lui Eric îi căzură umerii pentru câteva clipe, apoi ridică braţele spre cer. Securea sclipi în soare. Cu chipul parcă sculptat în piatră, îşi reluă drumul.

Cu inima strânsă, îl privi cum pleacă. Ataşamentul lui Eric faţă de Pfarr Lake explica păţania lui Warren. Totuşi, nu putea să-l liniştească ştiind că o să vândă Pfarr Lake cu prima ocazie.

Acum nu vroia decât să se încuie în camera ei şi să plângă. Porni înapoi spre hotel. Pinii mari o înconjurau din toate părţile. Avu impresia că era în primejdie. O cuprinse o ameţeală. Nefiind în stare să se întoarcă singură, n-avu încotro şi trebui să-l urmeze pe Eric.

Upper Creek, râul care se vărsa în lac, curgea printre două dealuri. Barajul îi diminuase debitul la jumătate. Eric traversă

podul care închidea intrarea lacului şi porni pe poteca abruptă care însoţea cursul apei.

Crângul des o punea pe gânduri, dar pădurea o înfiora de-a binelea. Când îşi dădu seama că îl urmărea, se întoarse, cu o expresie furioasă.

- Unde mergi?

- Mi-e frică să mă întorc singură! fu nevoită să admită, cu tremur în glas.

Lui îi scăpă o exclamaţie exasperată, apoi îşi continuă drumul. îngrozită că ar fi putut să-l piardă, iuţi şi ea pasul. Stejarii şi arţarii luară locul pinilor, ceea ce o mai linişti puţin. Când Eric se opri, oftă uşurată. Era sleită de puteri.

Copacii căzuseră parcă în apă. Acumularea de ramuri şi resturi formaseră un baraj care ameninţa să reverse tone de apă în vale. Eric îşi făcu loc prin apă până la baraj şi începu să dea la o parte ramurile una câte una.

Leslie îl privea cum lucrează. Muşchii, care i se vedeau încordându-se sub cămaşă şi reflexele soarelui în părul lui blond o fascinară. Se mai gândi o dată la cearta lor. Furia lui Eric era de înţeles, dar de ce nu vroia să înţeleagă şi punctul ei de vedere? Se apropie, dar el o ignoră până când o văzu apucând o creangă.

- Nu pune mâna, altfel totul o să se năruie,

decretă Eric fără drept de replică.

Jignită, se aşeză pe o piatră de pe marginea apei. O pasăre cânta foarte tare. Soarele îi ardea umerii şi ţânţarii începură să-i înţepe braţele goale. Simţindu-se respinsă, îi aruncă lui Eric o privire duşmănoasă. Dezbrăcat până la brâu, bărbatul tăia cu securea trunchiurile adunate grămadă. Loviturile lui îndârjite arătau că nu-i trecuse furia. Atunci se hotărî să se întoarcă, însă desişul întunecat al pinilor care înconjurau lacul forma o barieră de netrecut. Coborând în albia râului, culese câteva pietre cu muchiile rotunjite irizate de apa limpede.

Deodată, auzi un urlet trecându-i pe deasupra capului. Stând în picioare înaintea barajului, Eric ţipa gesticulând, dar cascada îi acoperea glasul.

- N-aud ce spui! îi răspunse, urlând la rândul ei.

într-o clipă, un val de apă proiectă în aer crengile de la
baza barajului. Eric o luă la fugă pe cărare într-o goană nebună. Ce mai rămăsese din baraj se prăbuşi în urma lui cu un bubuit surd.

înnebunită, Leslie urcă într-o clipă malul

râpos. Când se întoarse, Eric dispăruse. Un zid de apă se îndrepta direct către ea.

înfiorarea o făcu să se împiedice. Torentul furios o acoperi înainte să aibă timp să se dea la o parte. Câteva lemne o loviră în plin. Gâfâind şi scuipând, făcu tot posibilul să rămână cu capul deasupra apei. Un podeţ smuls de torent se îndrepta spre ea. Sări într-o parte şi abia reuşi să scape de el. Valurile dezlănţuite o duseră direct în lac. Coşmarul ei cel mai cumplit devenea realitate. Revenind la suprafaţă, trase adânc aer în piept.

- Eric!!

Când îşi aduse aminte că şi pe el îl luase apa, o cuprinse panica. înotând dezordonat, căută printre resturile care pluteau deasupra apei, însă în zadar.

Eric!!!... Unde era?!

Plângea în hohote. Dar îşi aduse aminte că la şcoală se chinuise să înveţe să înoate şi dintr-o dată îşi aduse aminte mişcările de craul. Ar fi trebuit să traverseze lacul ca să cheme pe cineva în ajutor. Deşi îi era silă de mica insulă din mijlocul lacului, se opri acolo şi se mai uită o dată la suprafaţa apei. Deodată, sări în sus de bucurie. Tocmai apăruse capul

lui Eric. Venea către ea înotând în mare grabă.

Când ieşi din apă, mii de picături îi scânteiau pe umeri şi pe pieptul gol. Sări în braţele lui şi-l strânse cu putere la piept.

- Ai scăpat? Am fost extrem de neliniştită. Te-am căutat peste tot. Credeam că te-am pierdut.

Un hohot de plâns o împiedică să continue. Eric o strânse cu putere şi spuse cu o voce tăiată:

- Si eu te-am căutat peste tot. Probabil că am înotat în cerc. Când am văzut apa năpustindu-se spre tine, nu mai ştiam. Mi-era teamă că.

Nu îşi termină fraza şi îşi rezemă obrazul pe părul ei ud. Emoţia şi oboseala îl făcea să respire cu greutate, iar glasul lui arăta că încă mai era în stare de şoc.

Mână în mână, merseră până la plajă şi se prăbuşiră pe nisip. Ea îl privi cu un plus de atenţie. Avea o zgârietură pe frunte şi o julitură de pe obraz îi sângera.

- Eşti rănit! exclamă femeia.

El îşi pipăi faţa cu o mână şi îşi privi pieptul.

- Nu-i nimic. Dar tu?

- Un plasture sau doi, şi n-o să mai fie

nimic, spuse Leslie după ce se pipăi la rândul ei.

Ochii albaştri ai lui Eric deveniseră cenuşii.

- Slavă Domnului! îţi dai seama ce s-ar fi putut întâmpla? Ce-ai căutat în râu? Puteai fi omorâtă!

îi prinse faţa în mâini. Leslie observă că şi mâinile lui tremurau, la fel ca ale ei.

- Despre mine vorbeşti!! Dar tu? De ce ai sărit în faţa zidului de apă? Nu păţeai nimic dacă rămâneai pe mal.

- Am vrut să te ajut! Ştiai că aveam să desfund barajul. Era clar că apa o să urmeze cursul râului. Cum ai putut să fii atât de proastă?

Reproşurile lui o umileau:

- Proastă! Dacă n-ai fi fost atât de nesuferit, m-ai fi lăsat să te ajut şi n-aş mai fi coborât în albia râului.

- Destul! spuse el obosit.

Leslie se întrebă deodată de ce se certau. Ar fi preferat mai mult s-o ia în braţe.

- Ar fi putut să iasă şi mai rău, murmură ea.

Fu cât pe ce să se scuze că ţipase, însă îşi aminti că în aceeaşi dimineaţă îi făcuse curte

doar ca să-i deturneze atenţia de la Warren. Se întunecă la faţă.

Remarcându-i expresia schimbată, Eric se ridică. Incapabilă să reacţioneze, îl văzu intrând hotărât în pădurea de pini. Deodată, se albi la faţă. Teroarea care o chinuise întotdeauna când se aflase pe insulă o încerca din nou. Fugi imediat după el.

- Unde te duci? îi strigă cu o voce neliniştită.

- Să traversez lacul înot şi să mă întorc după tine cu o barcă.

Leslie avu impresia că aude şuşoteli în spatele ei. Agăţându-se de centura lui Eric, îl urmă în desişul de pini. Văzând hotelul apărând pe malul celălalt, îi pieri cheful să mai ajungă acolo.

- Nici o barcă, spuse Eric. N-avem noroc! De obicei, lacul este plin.

Se aşeză pe nisip şi începu să se descalţe.

- Ce faci?

- înot mai uşor desculţ.

Leslie se aplecă şi îşi descheie şi ea sandalele. Surprins, Eric îşi înălţă sprâncenele.

- Tu ce vrei să faci?

- Nu vreau să rămân singură, răspunse

imediat aruncând o privire neliniştită spre pădure.

- Leslie, fii înţelegătoare. Hotelul este la aproape patru sute de metri depărtare.

- O să ajung până acolo, plusă femeia. Datorită *joggingului,* am picioarele într-o formă foarte bună, şi am o respiraţie excelentă.

Când intră în apă, avu pentru o clipă impresia că insula avea să se scufunde. începu să înoate neliniştită.

- Să nu contezi pe mine ca să te remorchez. Nu pot din cauza săriturii pe care am făcut-o în râu.

- Nu-ţi face probleme. Dacă tu poţi să traversezi înot, eu de ce n-aş putea? se încăpăţână femeia.

în depărtare, hotelul părea minuscul şi Leslie nu era chiar atât de sigură pe sine aşa cum spunea. întoarse capul înapoi, către insulă. Privirea i se înceţoşă. Eric o prinse de braţ, dar ea începu să înoate stângaci.

în ciuda furiei, bărbatul rămase lângă ea. Totuşi, ea văzu că ar fi preferat s-o lege de un copac. Ca să uite de apă, Leslie se concentră asupra mişcărilor pe care le avea de făcut. La jumătatea drumului, începuse deja să

obosească. Făcu apel la toată energia pe care o mai avea ca să continue.

- De ce nu te odihneşti puţin? o întrebă Eric.

Ea îl ignoră. Dacă se oprea, ştia că n-avea să mai pornească din nou.

Spre sfârşitul traseului, Leslie se uita la hotel la fiecare respiraţie. Muşchii începeau s-o lase, însă malul parcă nu se apropia deloc. în curând, nu mai avu forţa să-l privească.

Când ajunse în sfârşit la chei, se prinse de el ca să-şi recapete suflul. Eric vru s-o ajute să urce, dar picioarele ei nu mai vroiau s-o asculte. Atunci o ridică în braţe şi o strânse lipită de el.

- Ce ispravă. nebună mică. îi murmură cu tandreţe.

Cu mâinile înnodate de gâtul lui, Leslie îl privea în ochii mari şi albaştri ca cerul. Reuşise! Surprinderea şi mândria o făcură să zâmbească.

Lui Eric, pletele i se zbârliră în cap. Simţi forţa muşchilor care o ţineau. Sprijinindu-şi capul pe umărul lui, îşi spuse că ar fi fost mai bine să-şi domine problemele cu un asemenea bărbat lângă ea. Apoi, cu ochii închişi, se abandonă fericirii acestei îmbrăţişări.

Când Eric pătrunse în hol, mulţimea

obişnuită de clienţi şi studenţi veni să afle ce se întâmplase. Leslie o auzi pe Inga întrebând:

- Ce s-a mai întâmplat, de data asta? Ce-ai mai inventat?

Leslie vru să se ridice ca să-l apere, dar efortul era mai presus de puterile ei.

- Nimic serios, răspunse el vesel. Draga noastră proprietară a înfruntat lacul. încă mă întreb cine a câştigat!

Urcând câteva trepte, el se întoarse:

- Inga, ai face mai bine dacă ai veni s-o bagi în pat.

Capitolul 6

Leslie dormi fără întrerupere până a doua zi dimineaţă. După ce se trezi, un duş cald o făcu să-şi recapete vigoarea. Păţania i se părea la fel de incredibilă, dar era foarte mândră de ea însăşi.

Bându-şi cafeaua în sala de mese, se gândea tot timpul la Eric. în ciuda glumei proaste pe care i-o făcuse, abia aştepta să-l vadă din nou.

în timp ce picoliţa îi mai turna o ceaşcă, îşi spuse că Eric era periculos de seducător. Ar fi făcut mai bine dacă ar fi plecat de la Pfarr Lake, însă înlătură această eventualitate. Nu trebuia să treacă în revistă socotelile hotelului? în definitiv, dacă Warren nu ar mai cumpăra, ar fi fost obligată să ştie cum stăteau lucrurile. Porni în căutarea lui Eric.

Holul trepida de o animaţie neobişnuită. Duminica era ziua plecărilor şi sosirilor. Clienţii, destinşi şi bronzaţi, îşi luau rămas-bun cu regret. Eric nu era acolo. La recepţie, Inga, covârşită, superviza plecările.

- L-ai văzut pe Eric? o întrebă.

Cea întrebată răspunse cu un mormăit dezaprobator.

- A plecat în oraş, dimineaţă devreme. Cu toate că ştie că duminica este ziua în care este cel mai mult de lucru.

Această ştire o puse pe gânduri. Disputa lor îl afectase pe Eric mai mult decât îşi închipuise.

- Când se întoarce?
- Habar n-am.
- Pot să-ţi dau o mână de ajutor?

Inga o măsură din cap până în picioare.

- Dacă vrei. Poţi să ai grijă ca studenţii să facă ordine în bungalouri înainte de sosirea noilor clienţi. în felul ăsta, o să şi faci cunoştinţă cu ei.

Leslie nu stătu nici o clipă locului toată ziua. Seara, era epuizată, dar acum îi cunoştea pe toţi studenţii care lucrau acolo.

Târziu în noapte, Eric nu se întorsese încă. Tristă, se duse să se culce. Absenţa lui o stânjenea.

Luni, la ora dejunului, simţindu-se abandonată, începu să-l urască. Nu rămăsese la Pfarr Lake decât pentru că îi promisese că o s-o înveţe să iubească locul ăsta. Până acum nu reuşise decât să simtă un complex de inferioritate. Amintirea căldurii buzelor lui,

mângâierile degetelor lui pe piele o torturau într-una. Exasperarea o făcu să se ridice de la masă. Ca să-şi facă de lucru, se hotărî să se ducă să trieze lucrurile tatălui ei.

Cu această ocazie descoperi că fusese foarte conservator. Sertarele lui erau pline cu scrisori şi desene care datau din frageda ei copilărie.

Când sună telefonul, fugi să răspundă, fiind sigură că era Eric. în aparat se auzi glasul lui Warren:

- Leslie, îmi lipseşti atât de mult!

Expunerea amănunţită a evoluţiei alergiei lui făcu moralul lui Leslie să ajungă la zero. Se risipiseră toate şansele de a vinde.

- Când te întorci? Doar n-o să rămâi acolo toată săptămâna?

- Trebuie. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le pun la punct.

- Am pregătit hârtiile, reîncepu Warren după câteva clipe de tăcere. Dacă te întorci, nu mai ai decât să le semnezi. Gata cu neliniştea!

- Hârtiile? exclamă ea cu surprindere. Dar nici măcar nu am adus vorba despre preţ!

- îţi ofer cinci sute de mii.

Privind în gol, îşi ridică sprâncenele. îşi aduse aminte de spusele lui Eric.

- Cinci sute de mii, repetă ea. De ce nu-ţi iei o casă la Minneapolis cu banii ăştia?

- Oferta mea este rezonabilă, se auzi replica dură. Restaurarea hotelului o să coste scump. Dar poate ai un alt cumpărător?

El ştia foarte bine că nu. Leslie îşi dădu seama că vroia Pfarr Lake cu orice preţ. Tonul acesta ameninţător îi displăcu. N-avea nici o intenţie să se lase intimidată.

- Vorbim când mă întorc, declară hotărâtă şi închise.

Când se instală din nou la biroul tatălui ei se întrebă
dacă nu va regreta gestul ăsta. Lacrimile îi înceţoşară ochii văzând bolul cu bomboane de mentă care se găsea în al doilea sertar. Luă una. în felul ăsta se rezolvau problemele copilului. Avea nevoie de aşa ceva în momentul de faţă.

Un album vechi cu fotografii la care se uitase de multe ori în tinereţe îi atrase atenţia. Toate fotografiile erau făcute la Pfarr Lake. Primele îi arătau pe părinţii ei, tineri şi îndrăgostiţi. îşi făcea apariţia şi Leslie, un bebeluş mare şi bucălat. Aici, trebuia să fi avut

vreo patru ani. Pe urmă, la şase ani, părinţii divorţaseră. începând de atunci, Leslie avea o expresie tristă şi îngândurată.

Apoi, o adolescentă drăguţă. Eric nu apărea decât spre sfârşit. Zburdălnicia lui se vedea de la o poştă.

Erau mereu împreună: ea aşezată cu aere de mare damă, în timp ce Eric, foarte dezinvolt, stătea nonşalant cu coatele sprijinite de o balustradă sau rezemat de un copac. Ciudat, tristeţea primilor ani o părăsise. Totuşi, date fiind amintirile, ar fi trebuit să fie mai neliniştită şi tulburată.

Deodată, uşa se deschise şi se ivi Eric, asemenea unei apariţii venite direct din copilărie. Avea pantalonii mototoliţi de orele lungi de conducere. Cu bluza neglijent pusă pe umăr, îi aruncă o privire de gheaţă şi se lăsă să cadă pe un scaun, părând extenuat.

- Inga mi-a spus că m-ai căutat. De ce?

Zâmbetul lui Leslie îngheţă. Era gata să uite cearta lor, dar se părea că el nu era de aceeaşi părere.

- Fără nici un motiv anume. Vroiam doar să ştiu unde eşti.

Cu ochii privind-o fix şi bărbia agresivă, expresia lui nu fusese niciodată atât de ostilă.

Ostilitatea lui o sfâşie. De bună seamă, trebuia să existe un mijloc de a-i schimba dispoziţia.

- Uite fotografiile din copilăria noastră.

El nu le băgă în seamă. Atunci îi întinse bolul cu bomboane.

- Un zălog de pace?

Un zâmbet abia schiţat apăru pe buzele lui. Luă o bomboană pe care o aruncă în sus şi o prinse în gură. Altădată, bomboanele îi rezolvaseră şi lui problemele.

- Călătoria ta se pare că nu a fost deloc plăcută.

- A fost detestabilă!

- îmi pare rău.

- Cum ai făcut cunoştinţă cu acest Collingsworth? Tu l-ai căutat?

întrebarea o luă pe nepregătite. Semăna cu o acuzare.

- L-am întâlnit la o recepţie. Gazda a vrut să mi-l prezinte.

- Cine a adus primul vorba despre vânzarea hotelului?

- Dacă mă aşezi pe banca acuzaţilor, îmi chem avocatul, ripostă femeia, indignată. Nu mai îmi aduc aminte. Mi-a vorbit despre familia mea şi i-am spus că tata tocmai murise. Restul a venit de la sine.

îşi dădu seama deodată că Warren adusese cu bună ştiinţă vorba despre Pfarr Lake. întâlnirea lor fusese organizată cu scopul acesta? îl privi pe Eric.

- De ce-mi pui toate întrebările astea?

Expresia lui parcă se mai îmblânzise. Cu coatele rezemate pe genunchi, se înclină spre ea.

- Deci nu-i cunoşti nici pe asociaţii lui nici din ce cauză vrea să cumpere Pfarr Lake.

- Nu te înţeleg.

El mai luă o bomboană pe care o puse cuminte în gură.

-Am fost la Minneapolis ca să mă informez. Este vorba despre Collingsworth şi societatea Collingsworth şi Richfield.

- Despre cine vorbeşti?

- Tu nu citeşti niciodată ziarele? Sunt promotori imobiliari.

- Ei şi?

Eric se încordă.

- Ai vreo idee ce vor face la Pfarr Lake?

- Nu!

- în primul rând or să taie cea mai mare parte din arbori ca să construiască imobile. Hotelul şi bungalourile vor dispărea bineînţeles. Pe urmă, vor tăia şi restul pădurii

ca să facă terenuri de golf şi de tenis, fără să mai vorbim despre magazine comerciale şi service-uri. Apoi vor pune bariere peste tot şi vor instala gărzi la intrări. Pe lac se vor plimba bărci cu motor care te vor asurzi cu zgomotul lor. Vor scoate apa din lac până nu va mai rămâne din el decât nămol. Ca să rămână deschis iarna, buldozerele vor amenaja pante de schi pe dealuri. Răspunsul meu te satisface?

- N-aveam nici cea mai mică idee! exclamă femeia cu ochii ieşiţi din orbite.

- Se pare că nu! Ţie nu-ţi plac pinii. Nu te-ar deranja prea mult dacă ar fi tăiaţi.

- Eu. într-adevăr, mi-e frică de ei, dar nu-mi pot închipui lacul fără ei şi hotelul mi-ar lipsi teribil de mult.

- De ce ţi-e atât de frică de copaci?

- Mă ameţesc. Am impresia că mă zdrobesc căzând peste mine. Mă gândesc îngrozită că ai fi putut să mă abandonezi în pădure. De ce mi-ai făcut o glumă atât de proastă? întrebă Leslie zâmbind ca să-şi ascundă stânjeneala.

Ochii lui Eric scânteiară.

- Vrei să-ţi arăt unde erai când te-am abandonat în inima pădurii?

- Nici nu mă gândesc la aşa ceva.

- Pe cuvânt de cercetaş că n-am să te las acolo, spuse el ridicând o mână în sus.

- Când ai fost cercetaş?

- Niciodată! O să te surprindă locul unde te-ai rătăcit.

- Nici vorbă să mă duc acolo, ripostă ea, furioasă. Oh, Eric, vroiai să mă faci să-mi placă Pfarr Lake! Până acum n-ai reuşit decât să mă faci să cad în apă şi să grăbeşti căderea de apă în direcţia mea, fără să uităm de certurile dintre noi.

- îmi pare rău de ceartă. Ţin foarte mult la Pfarr Lake. Dar pentru cineva căruia îi este frică de apă, întoarcerea ta înot a fost o faptă eroică.

- în curând vei susţine că ai pus la cale ruptura barajului ca să mă vindeci de teama de lac! Ce mai, tratamentul şoc!

- Nu chiar. Era să uit. Ţi-am adus un cadou.

Scoase un pachet din buzunar pe care ea îl examină cu
neîncredere.

- Nu-mi plac cutiile prea bine ambalate.

- Deschide-o, totuşi.

Scoase la vedere un bikini minuscul.

- Nu!! ţipă Leslie.

- Să nu-mi spui că ţi-e frică să te bălăceşti

cu mine pe malul lacului!

- Ultima ta născocire este să mă rătăcesc prin pădure ca să învăţ să-mi găsesc drumul singură, şi în felul ăsta să mă lecuiesc de fobia mea de copaci? Foarte puţin pentru mine.

- Ţi-am promis că n-am să te abandonez. Aş vrea doar să-ţi dovedesc că acuzaţiile tale sunt false. Puneţi ceva mai gros decât bermudele astea.

- Sfatul ăsta nu anunţă ceva bun.

- Hai vino, îi spuse cuprinzând-o pe după umeri şi conducând-o spre uşă.

încă o dată, se lăsă condusă împotriva dorinţei ei, dar nu avea nici o altă soluţie. Apropierea de Eric era prea plăcută.

Când se întoarse îmbrăcată în pantaloni şi tenişi, el era sub pridvor şi se uita la o pereche de bătrâni care traversau curtea.

- Este familia Peterson, explică el. Sunt patruzeci şi şapte de ani de când vin în fiecare an în luna iunie. Prima dată au venit în luna de miere. Hotelul abia îşi deschisese porţile. Deşi acum au şaptezeci de ani, se iubesc în continuare.

Când Leslie îi văzu prinzându-se de balustrada scării care conducea la chei, se gândi cu tristeţe la numărul mare de oameni

pe care i-ar fi afectat vânzarea hotelului. însă Eric o prinse de mână şi o antrenă spre pădure. Respiraţia i se acceleră văzând liziera pădurii. Se opri.

- Eric, nu pot.

- Fii liniştită, Leslie. Totul o să fie bine, o asigură el prinzând-o din nou de mână.

Ramurile groase de pin treceau prin sită razele de soare. Agăţată cu disperare de mâna lui Eric, merse ca o somnambulă, cu ochii lipiţi de drumul acoperit cu ace. Eric se opri în culmea colinei.

- De ce te-ai oprit? îl întrebă cu o voce neutră. Nu putem să ducem la bun sfârşit corvoada asta?

- Uite locul unde te-am abandonat.

Se uită în jur, neîncrezătoare. Printre copaci se vedea acoperişul hotelului. îl fixă pe Eric, nevenindu-i să creadă.

- Ia te uită! Mă rătăcisem cu totul. îmi pierdusem orice spirit de orientare.

- Probabil, pentru că trebuie să fi fugit în partea cealaltă a dealului, cu ochii în pământ, aşa cum ai făcut şi acum. Cu toate astea, îţi jur că aici te-am părăsit.

Din locul în care se afla, Leslie văzu distinct ţiglele care acopereau hotelul. Blocată, îşi

atinse buzele cu degetul arătător.

- Ai fost pedepsit din cauza mea, nu-i aşa?

- Nici vorbă de făcut baie, mers la pescuit, plimbat cu barca timp de o săptămână. Te-am urât din toată inima.

- Nu-i de mirare, spuse femeia oftând. Mă ierţi?. îmi pierdusem capul. De ce am acceptat să te urmez atunci?

în colţurile buzelor lui apărură gropiţe.

- Urma să facem coroane de Crăciun şi să le vindem ca să ne îmbogăţim.

- Da, îmi aduc aminte! Tu aveai o mulţime de conuri de pin, dar nu vroiai să-mi dai şi mie. M-ai silit să vin să-mi culeg. Dorinţa de îmbogăţire a fost mai tare decât frica.

- Să nu-mi spui că ai uitat! Vroiam să fim singuri ca să te sărut.

- Singurul lucru de care-mi aduc aminte, este groaza că m-am pierdut. Ai reuşit să mă săruţi şi după aceea ai plecat?

- Tu nu vroiai! Cu toată vigoarea celor treisprezece ani pe care-i aveai, mi-ai tras un pumn încât mi-au dat lacrimile.

- Imposibil! exclamă, împietrită.

- Ba nu, răspunse Eric râzând. Asta m-a făcut să plec. Amorul meu propriu era teribil de şifonat!

- Nu-i uşor să te faci mare . replică Leslie, gânditoare. Aseară, am fugit din nou!

- Cel puţin, de data asta n-am mai primit un pumn. Relaţiile dintre noi se ameliorează, exclamă el zâmbind.

Rafala de vânt care agită ramurile de deasupra capetelor lor o făcu să se cutremure.

- Acum, dacă totul este clar, putem să ne întoarcem? întrebă ea, neliniştită.

O prinse de braţ.

- De ce ţi-e frică de copacii ăştia?

- Eric, ai promis! exclamă încercând să-i scape.

- Ţi-am promis să nu te las singură în pădure. Acum, răspunde-mi.

- N-am nici un motiv întemeiat, dar am impresia că or să-mi cadă în cap şi să mă strivească.

- Nu cad. Verifică tu însăţi.

- Nu pot, spuse femeia trăgându-şi mâna ca să scape, dar el nu-i dădu drumul.

Făcând-o să se rotească în jurul ei însăşi, Leslie se trezi cu spatele rezemat de el. O mână a lui îi înconjura talia şi cealaltă o ţinea de umăr.

- Acum, ridică ochii.

Cu trupul încordat şi răsuflarea tăiată, deşi

n-ar fi vrut, se supuse. Crengile copacilor erau agitate de vânt şi trunchiurile arborilor se înălţau spre cer. Impresia de vâltoare care venea spre ea o făcu să ameţească şi închise ochii. Mâna lui Eric nu-i dădu voie să lase capul în jos.

- Priveşte. Sunt lângă tine. Nimic nu ţi se poate întâmpla, îi murmură la ureche.

Agăţată de braţul lui, deschise ochii. Imenşi şi neliniştitori, pinii se învolburară din nou spre ea.

- Linişteşte-te. Am impresia că eşti o statuie.

Cuvintele acestea o făcură să capete forţe noi.

Deodată, îşi dădu seama de protecţia pe care i-o conferea trupul lui puternic. Văzu copacii pentru prima dată. Vârtejul lor nu mai exista în mintea ei. Se atenua treptat.

Mirosurile pădurii îi gâdilau nările. Simţea acut prezenţa bărbatului care o ţinea în braţe şi asta îi accelera răsuflarea. Când el se îndepărtă un pas, decepţia o făcu să ofteze.

- Parcă ţi-e mai bine! Arborii ăştia nu stau să cadă. Unii dintre ei erau aici înainte ca George Washington să fie preşedinte.

Leslie clătină din cap. Trezirea simţurilor o

tulbura. Dorinţa să fi fost cea care îi alunga teama? Ideea asta o făcu să râdă.

- Ce-i atât de amuzant?

- Nimic, răspunse zâmbind. Hai să vedem dacă într- adevăr m-am vindecat.

Mână în mână, coborâră din nou dealul. Iarba scârţâia sub paşii lor. Prezenţa lui Eric şi mâinile lor împreunate parcă amplifica peisajul. El se aşeză pe un trunchi de copac, şi ea se instală alături.

- Tocmai ai traversat terenul de golf, spuse el întinzându-şi picioarele.

- Poftim?

- Când stimabilul Warren va fi pus mâna pe Pfarr Lake, aici va fi terenul de golf. Fără copaci, bineînţeles. Ar fi imposibil să-i păstreze.

Cuvintele acestea o exasperară.

Soarta hotelului era departe de gândurile ei. Eric aruncă o creagă moartă pe jos.

- Pierderea acestor pini va fi ireparabilă, ironiză el, dar după atâtea sute de ani, de ce n-ar mai fi şi un pic de schimbare?

- N-am să iau nici o hotărâre înainte de a cunoaşte intenţiile lui Warren. Sunt sigură că vrea să cumpere Pfarr Lake pentru uzul lui

personal.

- Hai să fim serioşi! Un om ca el n-ar locui niciodată într-un asemenea loc.

Ca să sublinieze declaraţia pe care tocmai o făcuse, Eric aruncă cu o piatră într-un arţar din apropiere. Frunzele pe care le atinsese căzură pe jos.

Deodată, o trase grăbit de mână.

- Vino repede! strigă el.

Urgenţa comenzii o puse în alertă.

- Ce se-ntâmplă? întrebă femeia aruncând o privire de jur-împrejur.

- Piatra mea a lovit în plin un cuib de viespi. Să ne grăbim!

- Ce prost! exclamă ea privind arţarul.

O viespe o înţepă în barbă. Roiul se apropia de ea zumzăind.

- Oh nu! urlă femeia pornind într-o cursă nebună prin pădure, cu Eric pe urmele ei.

- Leslie, poţi să te opreşti, gâfâi el. Roiul ori ne-a depăşit, ori decolarea ta de avion supersonic l-a lăsat mult în urmă.

Cum de avea obrăznicia să râdă? Cu degetul mare pe bărbia care o ardea, se aşează în faţa lui.

- Aşteaptă puţin să-ţi arăt eu decolare de avion, exclamă ea sărind peste un tufiş ca să

pună mâna pe el.

- Gogoaşă...

Dar văzând-o cât era de hotărâtă, preferă să facă stânga-mprejur şi galopă către culmea dealului. După câteva minute, Leslie râse până la urmă şi încetini pasul. Eric lăsa întotdeauna câţiva paşi între ei, ca să nu poată să-l depăşească. Avea să-i vorbească mai târziu, când o rădăcină îl făcu să cadă. întinzându-se pe spate, Leslie sări pe el şi începu să-l tragă de păr, râzând în gura mare.

- Ai merita o cămaşă de forţă, declară femeia, rebelă.

- Este vina mea că tu eşti cea care dezlănţui răul din mine? replică Eric imobilizându-i mâinile.

Rămaseră întinşi unul lângă celălalt. Brusca conştientizare a mâinilor lor încurcate le şterse zâmbetele de pe faţă. în ciuda tulburării ei, se hotărî să nu-l lase să scape aşa uşor.

- Recunoaşte că l-ai adus intenţionat pe Warren în locul ăsta care colcăie de iederă turbată! Degeaba este un promotor imobiliar vestit, a fost urât din parte ta ce-ai făcut.

Degetele ei începură să se joace cu buclele lui blonde.

- Recunosc. A vrut să rămână şi el la Pfarr

Lake şi eu te vroiam doar pentru mine, răspunse mângâind-o pe mână.

- Si tu ai venit să mă împaci cu o farfurie cu clătite ca să te iert. Manevra asta este de neiertat.

- Cum poţi să crezi aşa ceva? întrebă el inocent. Nu am venit să te văd decât pentru că mă gândeam tot timpul la tine. Te iubesc de când eram copii şi nu am de gând să te las să scapi de data asta.

Sinceritatea lui evidentă o dezarmă. De altfel, pielea lui bronzată, buzele întredeschise, mirosul lui picant îi tulburau judecata şi simţea o dorinţă teribilă de a-l ierta.

Lăsând capul în jos spre gura lui poznaşă, îi mângâie buzele. O străbătu o înfiorare foarte plăcută. Braţele lui Eric o îmbrăţişară. Vibraţia forţei lui virile, pe care o simţea lipită de ea îi arătă că şi el o dorea la fel de mult.

- Eric, e timpul să te opreşti! exclamă un glas de tânăr.

- Of, nu! murmură cel din urmă ridicând capul.

Ceea ce văzu îl făcu să râdă ca un nebun. Exasperată,
Leslie sări în picioare. O duzină de studenţi

erau la picnic sub coroanele arborilor şi se uitau la ei, cu zâmbetul pe buze.

- S-o ştergem de-aici, îi şopti lui Eric printre dinţi.

- Mai bine să-i înfruntăm, declară bărbatul rezemându-se nonşalant de un copac. Băieţi, chiar că vă lipseşte discreţia!

- Noi stăteam liniştiţi când dintr-odată ne-am trezit în primul rând, replică aceeaşi voce juvenilă. Mai bine ar trebui să ne mulţumiţi că v-am oprit la timp.

- Mulţumesc, Pete. Distraţi-vă mai departe, spuse Eric prinzând-o pe Leslie de mână.

- Cum faci ca totul să se transforme într-o farsă cu tine? Nu m-am simţit niciodată atât de jenată.

- O clipă, protestă el. Tu eşti cea care ne-a vârât în încurcătura asta. Cine m-a urmat şi pe urmă a condus jocul? Nu, nu mă plâng, dar nu mă învinovăţi pe mine.

- Nebunia ta este contagioasă?

Izbucnind în râs, el o prinse de umeri.

- Nu-i nimeni la orizont. Să recuperăm timpul pierdut!

în ciuda dorinţei pe care o simţea, Leslie se eliberă din
strânsoarea lui, hotărâtă.

- Nici pomeneală. Este a doua oară când

suntem surprinşi într-o situaţie compromiţătoare. închipuie-ţi bârfele ce au să se nască la hotel. De acum, să păstrăm distanţa.

Ochii albaştri o priviră provocatori.

- De acum, tu o să iei iniţiativele. Poate o să te descurci mai bine ca mine. îţi mai este frică de copaci?

Privi cu surprindere pinii mari. Nu mai era decât o rămăşiţă de teamă.

- Uitasem de ei.

- Cu atât mai bine, spuse el îndemnând-o spre hotel.

- Spune-mi că acest ultim tratament şoc n-a fost premeditat.

- Nu sunt un strateg atât de bun, răspunse el râzând.

Capitolul 7

Ieşind din pădure, trecură pe lângă bungaloul devastat. Leslie se opri.

- Am să arunc o privire înăuntru, încercând să evaluez pagubele.

- Lasă asta pentru mai târziu, răspunse el conducând-o mai departe.

Femeia nu se mişcă.

- Dacă nu vrei, înseamnă că te gândeşti că o să coste o avere. Trebuie să cunosc şi lucrurile bune şi pe cele rele de aici.

Făcând o strâmbătură, el plecă să caute cheile. Când deschise uşa, interiorul părea şi mai deteriorat ca la prima vizită. Pe jos erau o mulţime de geamuri sparte şi mobilierul era făcut ţăndări. Pete mari, roşii, murdăreau pereţii.

- Urmele de vandalism sunt cele care mă pun pe gânduri. Lemnăria trebuie refăcută în totalitate. Cât despre mobile, ce rămăşiţe bizare!

- Spune-mi adevărul. Cum sunt celelalte bungalouri?

Prăbuşirea umerilor şi crisparea maxilarelor răspunseră în locul lui. Lui Leslie nu-i scăpară nici uzura saltelelor, nici robinetele ruginite din baie. Cât despre duş, era un dezastru.

- Uite de ce a scăzut numărul clienţilor anul acesta, declară ea. De ce ar veni aici oamenii să-şi petreacă vacanţele în nişte bungalouri jalnice? Totuşi trebuie nişte reparaţii urgente. Pierdem bani dacă nu avem clienţi.

Leslie începu să facă o estimare a costului reparaţiilor.

- Unde o să găsesc suma asta? Mă întreb ce făcea tata pentru hotelul ăsta. Trăia foarte modest.

- Citeşte-i jurnalul. Ai să înţelegi.

- Despre ce-i vorba? întrebă, curioasă.

El zâmbi.

- Aş prefera să citeşti singură. Asta ţi-a lăsat. Aş fi foarte decepţionat dacă nu te-ar interesa acest lucru. Este vorba despre aventura tatălui tău. Nu-i întoarce spatele.

îl privi, încruntându-se.

- Am impresia că mi s-a întins o capcană.

- Vino să-ţi arăt de ce oamenii se întorc la Pfarr Lake în ciuda stării bungalourilor, spuse Eric ieşind pe uşa din spate.

O prerie de lavandă şi flori sălbatice continua încântătoarea terasă şi cobora în pantă lină până la cheiul privat de care era ancorată o barcă. Nepăsătoare, veveriţele se

jucau lângă uşă.

- Nu este un loc minunat pentru o lună de miere? întrebă Eric, cu un zâmbet gânditor pe buze.

Leslie îi căută privirea însă aceasta era fixată pe lac. îi trecu prin minte ideea nebună de a face un sejur în compania lui. Ca să uite, îşi mută privirea pe mica insulă din mijlocul lacului şi începu să freamăte.

- Ţi-ar displăcea atât de mult perspectiva unei luni de miere? întrebă Eric, cu o expresie perplexă.

Leslie îi zâmbi.

- Nicidecum. Insula mă face să mă tem. Nu sunt în stare s-o privesc. Mi se pare tot timpul că s-a întâmplat o teribilă catastrofă.

Ieşiră din bungalou şi Eric încuie uşa în urma lor.

- Hai să vedem de ce te îngrozeşte insula asta. Te duc acolo cu barca, îi propuse pe neaşteptate.

- Nici vorbă. Am destule griji la hotel.

- N-ai curajul să-ţi priveşti în faţă temerile!

- Eric! protestă încet.

- Câtă vreme ai hotărât să fii laşă.

- Nu sunt laşă.

Zece minute mai târziu, se instala în partea

din spate a papucului, încă uimită că urcase acolo. Ca să evite să privească insula, se uita la pletele lui Eric care zburau în vânt.

El opri motorul şi duse ambarcaţiunea până la plajă. Leslie nu se simţea în stare să coboare, dar privirea lui batjocoritoare o obligă s-o facă. Cu pumnii strânşi de efort, paşii i se înfundau în nisipul umed. Mână în mână, contemplară pinii sobri încălziţi de soare. Inima începu să-i bată gata să-i spargă pieptul.

- Hai să vedem care e misterul, murmură el. Arborii ăştia, nu mai ai nici un motiv să te înfricoşeze.

Cu glas temător, ea întrebă:

- Am putea mai întâi să ne plimbăm pe plajă?

Urmăriră malul apei. Leslie mergea cu un pas de somnambulă. Frica o paraliza.

Plaja se termina cu un mic golf care intra până în mijlocul pinilor. Atunci, nişte glasuri fantomatice veniră să o chinuie. Era gata să-şi ia picioarele la spinare când Eric o opri. El îi prinse faţa între mâini.

- Ascultă-mă, Leslie. Ai încredere în mine. Poate nu-ţi mai aduci aminte, dar un

eveniment capital al existenţei tale s-a întâmplat în locul acesta. Dacă reuşeşti să-ţi aminteşti, ai să te simţi eliberată o dată pentru totdeauna.

în ciuda temerii pe care o încerca, braţul care îi cuprindea umerii îi dădu forţa să se apropie de golfuleţ. Un pin mare le bara drumul. Privi fix trunchiul jupuit. Când îşi aduse aminte, un frison îngheţat o străbătu pe spate. Căzu în genunchi. Eric o trase lângă el şi împărţi cu ea căldura trupului său. înnodându-şi braţele în jurul gâtului bărbatului, izbucni în lacrimi.

Când tristeţea ei se mai diminuă, el îi şterse ultimele lacrimi.

- Vrei să vorbim despre asta? Spune-mi ce s-a întâmplat.

Fericită că-i simţea braţul protector, clătină din cap şi se rezemă de el.

- Purtam un costum de baie roşu cu albastru care îmi plăcea foarte mult. Se potrivea grozav cu părul meu roşu. Aveam şase ani şi venisem pe insulă cu ai mei, pentru un picnic. Mă plictisisem deja de noua mea lopăţică şi găletuşă. Fără să mă vadă ai mei, m-am fofilat până la golfuleţul ăsta. Mi se

părea secret şi magic. Priveam cum treceau norii pe cer fără să-mi dau seama că erau ameninţători. Când ai mei m-au chemat, am crezut că e joacă şi am rămas ascunsă în mijlocul stâncilor.

Eric pufni în râs.

- Cine mă considera imposibil? Nici cu tine nu mi-era ruşine.

- Din păcate, da! Norii au devenit încet-încet galbeni, apoi gri şi în cele din urmă negri. Anunţau o tornadă. Vântul şuiera printre crengi. îi strigam pe ai mei, însă tunetele îmi acopereau glasul. Fulgerele mă înspăimântau. Nimeni nu răspundea la strigătele mele!

Braţele lui Eric o strânseră şi mai tare.

- Când copacul a căzut, continuă ea, mie mi s-a părut că a fost o explozie. Se prăbuşea direct spre mine, dar eu nu eram în stare să fac nici o mişcare. Ramurile cred că m-au ţinut câteva minute sub apă. Nu destul ca să-mi pierd cunoştinţa. îl văd şi acum pe tata obligându-mă să dau afară apa pe care o înghiţisem. Eu credeam că asta era o pedeapsă.

Eric îşi lipi obrazul de fruntea ei.

- înţeleg de ce ţi-era frică de apă. Dacă aş fi

ştiut.

- Dar asta nu-i tot. Mama ţipa şi-l făcea pe tata răspunzător pentru apa pe care o înghiţisem. M-a smuls din braţele lui. Ţipetele lor îmi făceau mai rău decât căderea copacului, Credeam că se certau din cauza mea.

- Trebuie să fi fost foarte neliniştiţi.

Cu lacrimi în ochi, îşi rezemă capul de umărul lui.

- A doua zi dimineaţa, mama îl părăsea pe tata şi mă lua cu ea. A fost sfârşitul căsniciei lor.

Tăcură un timp, apoi Eric rupse tăcerea.

- Si în mintea ta de copil, ţi-ai spus că totul s-a întâmplat din cauza ta!

- Fără îndoială... Amintirea asta era atât de traumatizantă încât am îngropat-o cât mai adânc în memorie.

- Vinovăţie şi nefericire în acelaşi timp. Sărmana micuţă Leslie!

Liniştea pe care o găsea în braţele lui era atât de minunată încât ar fi vrut să se cuibărească acolo pentru totdeauna. Tulburată, ridică privirea şi se uită la copaci.

- Nu „Sărmana micuţă Leslie“, ci „Leslie cea puternică“! Am crezut că aveam puterea să fac arborii să cadă, trase concluzia.

O briză uşoară mişca ramurile de pin. Privirea ei urcă pe trunchiul brun-deschis. Aveau un aspect mândru, cu rădăcinile lor adânc înfipte în pământ. Privirea îi reveni spre Eric, întins în continuare pe iarbă. Trăsăturile chipului său erau atât de plăcute şi familiare! Corpul lui suplu şi puternic o atrăgea extrem de mult. Oftă din toată inima şi se gândi din nou la divorţul părinţilor ei.

- Bineînţeles, nu eram răspunzătoare pentru despărţirea lor. Mamei îi plăceau societatea şi viaţa de la oraş. Dar tata era o fire mai interiorizată. într-adevăr, nu erau făcuţi unul pentru celălalt. Pfarr Lake pare să accentueze diferenţele de personalitate.

încovoindu-şi umerii, privi în depărtare. Eric se ridică brusc şi o prinse de mână.

- Nu-i adevărat, Leslie. Nu poţi măcar să încerci?

Femeia se uită fix în ochii lui albaştri ca cerul şi-l
mângâie pe obraz.

- Nu pot să-ţi promit nimic. Nu mă chinui. Lasă-mă să mă gândesc. Hotărârea pe care am s-o iau va fi cea mai bună.

Despre ce vorbea? Despre vânzarea hotelului sau despre relaţia lor?

Traversară pădurea de pini care acoperea insula fără să-i mai fie teamă. Eric rupse tăcerea:

- Nu ai încercat încă noul costum de baie.

- Te rog să nu începi din nou, protestă ea.

Eric izbucni în râs.

- Poţi să mă laşi să respir puţin? Doar n-o să mă obligi acum să fac scena cu lacul.

- Facem fără încetare progrese, dar aminteşte-ţi că nu mi-ai acordat decât o săptămână. Am nevoie de toată cooperarea ta.

Legănaţi de valuri, se tachinară pe tot parcursul drumului de întoarcere.

înainte de a intra în cameră, Leslie se întoarse spre Eric.

- Voi încerca costumul de baie, dar n-am să-l pun decât dacă o să-mi placă.

- Fricoaso! Lasă-mă pe mine să hotărăsc.

- Nici vorbă! răspunse închizându-i uşa în nas.

Scoase costumul de baie din geantă şi se dezbrăcă. îi
venea perfect. Cum de-i ghicise măsura? Si-l închipuia plimbându-se prin magazin să găsească o femeie de talia ei. Scena o făcu să râdă.

Se privi în oglindă. Nu numai că îi venea bine, dar croiala costumului dădea un plus de frumuseţe conturului pieptului şi parcă îi lungea picioarele. Orele de *jogging* parcă fuseseră o pregătire îndelungată pentru a trăi această clipă cu Eric.

Leslie fu încântată de culoarea ciocolatie pe care i-o alesese. îi punea în valoare pielea crem. Eric bătu la uşă.

- Tot nu eşti gata? Ai nevoie de o mână de ajutor?

Când îi deschise, el scoase o exclamaţie de admiraţie.
Rămase nemişcată cât timp ochii lui îi parcurseră toate contururile. Costumul abia le ascundea. Avu impresia că era mângâiată de căldura mâinilor lui. Sfârcurile i se întăriră sub ţesătura fină.

- Parcă merge, murmură femeia aşteptându-i aprobarea.

- Depăşeşti visurile mele cele mai nebune, răspunse el cu glas răguşit, privindu-i chipul.

Se priviră în continuare, ca şi cum s-ar fi întrebat în tăcere.

- Mergem să facem baie sau.?

Ezitând, Leslie, în cele din urmă răspunse tranşant:

- Hai să mergem să facem baie, dar nu am nimic de pus pe mine ca să trec pe hol.

Bărbatul dispăru în camera lui şi se întoarse cu o cămaşă. Dezbrăcat până la brâu, nu purta decât nişte blugi. Perspectiva că în curând avea să şi-i scoată, o excită.

Holul de la intrare era tot timpul aglomerat. Un ropot de aplauze îi întâmpină.

- Chiar mi-ar plăcea să fac ceva fără să se preocupe toată lumea, îi şuşoti lui Eric după ce ajunseră afară.

- Eşti pe placul lor, asta-i tot. Te-au adoptat şi acum faci parte din familie.

Nisipul era fierbinte când îl încercă cu degetul de la picior. Câteva valuri ondulau suprafaţa lacului. Totul era extrem de liniştit. Leslie privi trestia care se legăna pe marginea lacului. Se uită apoi la o pereche de rândunele care ciripeau zburând.

Dezbrăcându-şi cămaşa, îl privi pe Eric cum îşi dădea jos pantalonii. Ultimele raze îi înfrumuseţau pielea bronzată şi părul blond. Jocul muşchilor lui o fascină. Costumul lui de baie bleumarin abia ascundea puterea corpului bărbatului. îşi aduse aminte îmbrăţişările lor şi dorinţa care-i încinsese. Evocarea aceasta îi tăie răsuflarea. Cu mâinile în şolduri, ochii lui o chemau.

Ca să facă totuşi ceva, se uită fix în apă. Respiraţia i se acceleră. Eric se apropie de ea.

- Ţi-e frică? o întrebă.

îi lipsea curajul, însă trebuia să înfrunte lacul. Merse până la apă. Mici valuri îi încercuiră gleznele. Eric o urmă.

- Fără să mă stropeşti sau să mă bagi cu capul sub apă, îi spuse întorcându-se spre el.

- Cine, eu? exclamă el, cu ochii scânteindu-i poznaş.

- Nu am încredere în tine. Du-te înainte.

El se aruncă în apa limpede. Ea îl urmă, ca şi cum ar fi hipnotizat-o.

Apa îi mângâia plăcut genunchii, apoi pulpele şi şoldurile. El făcu pluta pe spate şi o aşteptă.

Răspunzând invitaţiei, Leslie se avântă

către el cu mâna întinsă. Eric o prinse de mână şi o trase lângă el. Contactul cu pieptul şi şoldul lui fu atât de provocator încât se îndepărtă cu o mişcare de bras şi se lăsă să plutească pe spate. Se uită la norii care defilau pe cer şi la o pasăre care traversa azurul în zbor liniştit.

Când degetele lui Eric o mângâiară pe umăr şi coborâră de-a lungul braţului, flacăra dorinţei o făcu să se cutremure. Neputând să rămână nemişcată, se avântă spre trambulină. Mergând în urma ei, bărbatul o ajută să se urce.

Leslie se întinse pe scândurile încălzite de soare şi căldura aceasta o cuceri. Eric se aşează lângă ea şi degetele lui începură să-i deseneze pe spate arabescuri care îi stârniră simţurile.

Luminată de ultimele raze ale crepusculului, plaja părea că aparţinea unei alte lumi. îl mângâie pe Eric cu genunchiul. înălţă capul şi se uită în ochii lui.

- Ce linişte şi câtă frumuseţe!

Se aplecă spre ea şi-i cuprinse faţa cu palmele.

- Eşti cea mai frumoasă!

Când, fremătânde, buzele lor se întâlniră,

emoţia o strânse de gât. Sânii şi şoldurile ei îl chemau. Se lipi de el. Eric o îmbrăţişă cu o asemenea ardoare încât femeii i se păru că ia foc. Deodată, se îndepărtă de Eric.

O duzină de chipuri zâmbitoare apărură lângă trambulină. Femeia îi recunoscu pe doi dintre studenţii care erau pe deal în aceeaşi zi, după-amiază. Unul dintre ei întrebă:

- Aşadar, nu vă opriţi niciodată?

Se urcă pe trambulină, urmat de restul grupului. Cu un rânjet sardonic, Eric îl apostrofă:

- Ce înseamnă întrebarea asta? exclamă aruncându-l pe băiat în apă.

Se întorcea spre Leslie când cineva din spate îl prinse şi-l aruncă la rândul lui în apă. Când Leslie îl văzu urcându-se din nou pe trambulină, gata de bătaie, preferă să vadă ce se întâmpla mai de departe. Câteva secunde mai târziu, Eric se recunoscu învins. Adversarii erau prea numeroşi. Lăsându-i singuri pe trambulină, Eric şi Leslie înotară liniştiţi până la plajă.

Capitolul 8

Când se trezi singură în camera ei, un singur gând o obseda: Eric şi iar Eric!

Visătoare, îşi dezbrăcă costumul de baie în faţa oglinzii şi imaginea reflectată o făcu să-şi dorească s-o vadă în pielea goală. Ideea aceasta o tulbură atât de mult încât alergă la duş s-o şteargă. însă apa rece nu făcu altceva decât să-i exacerbeze imaginaţia. Eric îi apăru ieşind din lac. Mii de perle scânteietoare pe umerii lui puternici alunecau una câte una de-a lungul pântecelui şi coapselor musculoase.

Se spălă energic pe cap, dar nimic nu se întâmplă. Imaginile o urmăreau şi-i stârneau înflăcărarea. Ce ar fi putut să simtă când, cu şoldurile lipite, părul lui de pe piept i-ar mângâia sânii? Asta se va întâmpla la noapte, se grăbi să hotărască.

Leslie se făcu frumoasă. După ce îşi pusese cea mai drăguţă lenjerie, îmbrăcă o rochie de mătase de culoarea piersicii, decoltată în spate. Părul îi sclipea şi dorinţa îi îndulcea chipul. Era sigură că va citi în ea ca într-o carte deschisă, dar ca să nu mai fie loc de nici o îndoială, se parfumă pe gât şi la încheieturile mâinilor.

Ciocănitul în uşă o făcu să-şi piardă minţile.

îşi mai verifică în oglindă pentru ultima dată silueta zveltă. Un zâmbet radios îi lumina trăsăturile energice. Eric rămase în pragul uşii. Părul lui blond era ondulat pe spate. Apa lui de toaletă cu aromă picantă o cuceri cu totul.

- Ţi-e foame? murmură el urmărindu-i contururile.

Dacă îi era foame? Leslie pufni în râs.

- De ce râzi? M-am îmbrăcat aiurea?

El râse.

- Nu. Si eu mor de foame. Hai să cinăm.

Vorbiră despre toate şi despre nimic. Leslie era conştientă de intensitatea ochilor albaştri. Mişcarea mâinilor lui o fascina. Cu un nod în gât, îi urmări pulsaţiile mărului lui Adam în timp ce vorbea.

Pe urmă, ieşiră afară. Paşii lor se potriviră armonios şi priviră luna ridicându-se deasupra lacului argintiu. El o îmbrăţişă cu o infinită blândeţe. Feminitatea ei îl chema din adâncul fiinţei, însă sărutul lui pe buze era aproape cast. Când el se dădu înapoi, frustrarea fu pe ce s-o facă să urle.

- Ar fi mai bine să ne întoarcem, murmură el.

Ce se întâmplase? Totuşi nu se înşelase.

Nerăbdarea lui era la fel de mare ca a ei. Complet dezorientată, îl urmă până la camerele lor. Pe palier, Eric îşi vârî mâinile în buzunare şi o privi cu o intensitate neînţeleasă. Ea îi întoarse privirea. Aştepta un gest sau o invitaţie, dar el tăcu mâlc. Deşi îl dorea la nebunie, nu era în stare să facă primul pas. Cu mâna pe uşă, Leslie bolborosi:

- Noapte bună.

- Noapte bună, îi răspunse el făcând să-i sune în buzunar mărunţişul, cu o umbră de zâmbet pe buze.

Complet dezamăgită, se încuie în camera ei. Nu-l va înţelege niciodată pe omul ăsta? se întrebă tristă, aprinzând o lampă. Curios, nu auzi nici un zgomot pe palier. Deschise din nou uşa. Eric nu se mişcase.

- Ce faci? îl întrebă.

- Aştept să mă inviţi la tine.

- De ce nu mi-ai spus mai devreme? Din cauza răcelii sărutului tău, am crezut că nu mă mai vrei.

Bărbatul pufni în râs.

- Dac-ar fi fost după mine, încă am fi în crâng, dar m-am gândit că ai prefera să ne întoarcem. Nu ţi-am spus că de-acum înainte tu vei lua iniţiativele?

Prinzându-l de braţ, îl trase energic înăuntru şi încuie uşa în urma lui.

- Sunt patru ani de când n-am mai luat asemenea iniţiative, spuse ea întorcându-se.

Ochii lui Eric se opriră asupra conturului buzelor ei.

- Nu te-ai descurcat rău deloc în ultimele zile. Cu câteva clipe în urmă, am crezut că o să-mi rupi mâna.

- Te rog, nu râde de mine.

La un pas unul de celălalt, Leslie se întrebă de ce nu erau deja îmbrăţişaţi. Doar o pudoare ridicolă o împiedica să alerge în braţele lui. Sclipirea batjocoritoare dispăruse din privirea lui. Privind-o în ochi, Eric murmură:

- Noaptea cea mai importantă din viaţa mea nu are nimic comic în ea.

- Chiar aşa? întrebă femeia cu voce tremurătoare.

Degetul lui arătător îi atinse obrazul şi ea îi sărută
degetele unul după altul.

- Te aştept de atâta vreme încât începeam să pierd speranţa. Am crezut chiar că te-am pierdut pentru totdeauna.

Luându-i mâna, contactul buzelor lui cu podul palmei ei parcă o electriză. Mâna lui

Leslie îi răvăşi părul auriu. El ridică ochii şi o privi adânc.

- Leslie, mă vrei?

- Bineînţeles, oftă ea.

- Arată-mi-o, îi ceru luându-i mâna.

Ea făcu pasul care îi despărţea şi-i strecură mâna pe sub haină. Pipăindu-i muşchii de pe spate, îi simţi vibrând sub atingerea ei. Pe urmă, faţă în faţă, îi atinse buzele din aproape în aproape şi îşi strivi sânii de pieptul lui.

Eric o îmbrăţişă ca un nebun. Cu înflăcărare, mâinile lui îi cuprinseră talia şi îi presă şoldurile de dovada dorinţei lui virile. Leslie crezu că pasiunea avea s-o facă să explodeze. dar, jucăuşă, gura lui parcă pluti de la gură spre decolteul ei, explorându-i sânii.

- Doar n-o să-mi tragi o directă? îi şopti el la ureche.

Chicotul lui Leslie era un tors de plăcere.

- Poate să ţi se întâmple dacă nu te grăbeşti.

- Abia aştept, dar ce pot face cu bariera asta de haine?

- Uite soluţia, spuse ea scoţându-i haina care căzu pe jos.

îl împinse în pat şi-i descheie unul câte unul nasturii de la cămaşă. Fascinată de părul care-

i acoperea pieptul, îi mângâie sfârcurile. Răsuflarea gâfâită a lui Eric îi intensifică ardoarea. în grabă, se dezbrăcă de rochia care-i căzu la picioare şi se îndepărtă puţin ca să-l lase s-o contemple.

- Frumoasa mea Leslie! murmură el extaziat.

Apoi, degetele lui înhăţară cu nerăbdare puţina dantelă care o acoperea. Când o aşeză în pat, femeia tremura de patimă.

Privind-o în ochi, se debarasă şi el de restul de haine.

Ea îl primi cu braţele deschise. O încântă atingerea pieilor goale. Gura ei porni în descoperirea bărbatului care o înnebunea..

Respiraţia se acceleră şi o tornadă de pasiune îi conduse treptat spre ritmul etern al dragostei. îşi şoptiră cuvinte tandre, şi plăcerea se intensifică până când întreaga lor fiinţă îşi pierdu cunoştinţa în extaz.

Rămaseră mult timp înlănţuiţi. Pe urmă, Eric se aşeză lângă ea şi o strânse la piept. Cuibărindu-şi fruntea pe umărul lui, fericirea o făcu să suspine.

- Fericită?.

- în culmea fericirii! Si tu?

Degetele ei îi atinseră buzele, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă-i spunea adevărul. Cum

Eric nu răspundea nimic, femeia ridică uşor capul, neliniştită. Mica lampă din capătul celălalt al camerei nu-i lumina chipul.

- Draga mea, nu poţi să-ţi dai seama cât de fericit sunt, şopti bărbatul cu pleoapele grele de somn.

- Chiar aşa.

El deschise ochii din nou şi Leslie citi în ei o tandreţe imensă. Buzele lor se întâlniră.

- N-ai simţit intensitatea plăcerii mele? Ce femeie minunată eşti, dragostea mea.

Cuvintele lui vindecară rana tainică pe care i-o pricinuise în adâncul sufletului. îşi aşeză din nou capul pe umărul lui protector.

- Calculatorul de buzunar aştepta bărbatul care să ştie cum să-l folosească, spuse încet.

- Soţul tău trebuie să fi fost un prost dacă n-a ştiut să te păstreze. Ce s-a întâmplat între voi? o întrebă, strângând-o mai tare.

Pentru prima dată, vorbi despre acest lucru fără dificultate.

- Nu îi ajungeam. Avea nevoie întotdeauna de o altă femeie decât a lui. Mă făcea răspunzătoare pe mine, pretextând că nu-l satisfăceam. Insuportabil! Uite de ce l-am părăsit.

- Sper să-mi ierţi mărturisirea aceasta: celibatul tău nu mă întristează.

- Eşti iertat. Dar tu, sunt sigură că ai avut multe aventuri!

- O sută sau. o mie? exclamă vesel Eric.

- O mie! se grăbi ea să răspundă.

- Uite ce înseamnă să mă tachinezi. Dar să vorbim serios.

- Eşti în stare să faci asta?

- Da, atunci când spun că eşti o femeie complet diferită. Nimeni, niciodată, nu m-a încântat atât.

Leslie pufni în râs.

-îţi dai seama că este prima oară când facem ceva care nu se transformă într-o catastrofă?

Degetele lui îi cuprinseră bărbia.

- Nu este vorba de un mesaj?

- Să nu mi-l ceri, răspunse ea aşezându-i capul pe umăr.

Briza nocturnă încărcată de aroma pinilor intră pe fereastra deschisă. Legănaţi de miile de zgomote ale lacului şi pădurii, adormiră strâns lipiţi unul de celălalt.

Capitolul 9

Când se trezi a doua zi dimineaţa, avea capul sprijinit pe pieptul lui Eric. Sunetul bătăilor lui de inimă o încântau. Cât de minunat era să stea lipită de trupul bărbatului, atât de cald şi de reconfortant! Ridicând capul, îl văzu că avea ochii larg deschişi.

- Te-ai trezit? întrebă, somnoroasă.
- Nu, visez încă.
- Cât e ceasul?
- E trecut de şase.

Se lipi şi mai tare de el, suspinând.

- Hai să facem o plimbare prin pădure. Vom fi singuri, propuse bărbatul.
- Mmmm. se pisici ea, fără nici un interes faţă de propunere.
- Dar dacă o să adormim din nou, Jenny o să ne trezească.
- Si asta ar amuza-o teribil, nu-i aşa? declară ea ridicând capul.

El pufni în râs.

- Răsăritul de soare este magnific. Trezeşte-te, leneşo.
- Sunt în concediu, răspunse Leslie înfundându-şi capul în pernă.
- Un motiv în plus să nu dormi! Te mai las un sfert de oră, nici un minut în plus, spuse

Eric sărutând-o pe ceafă.

Sărind din pat, îşi strânse hainele şi porni spre uşă.

- Doar n-o să cobori aşa? ţipă femeia, înnebunită.

Tulburarea ei îl făcu să zâmbească.

- Vai de goliciunea mea, dar unul dintre studenţi ar fi putut instala afară o cameră ascunsă. Un sfert de oră, nici un minut în plus! repetă el închizând uşa.

îmbrăcată cu un trening şi pantofi de *jogging*,Leslie îl întâlni peste un sfert de oră în holul pustiu. O perdea de ceaţă acoperea tot lacul. Numai insula plină cu pini o străpungea, asemenea unui castel misterios. Soarele înroşea deja orizontul.

- Este ca într-o poveste cu zâne, spuse Leslie.

- Si tu eşti prinţesa mea, murmură Eric strângând-o la piept.

Plimbându-se, urcară o colină, apoi coborâră spre pâclele care făceau peisajul să pară ireal. Pe sub pini, le ajungea la jumătatea trunchiului.

Ca doi amanţi fericiţi, râdeau în hohote din te miri ce. încântaţi de noua lor intimitate,

urcară şi coborâră colină după colină, fără să vadă relieful pe care-l traversau. Leslie simţi pământul ferm devenindu-i mai moale sub paşi. Se înfundase în nămol până la glezne! Erau nisipuri mişcătoare în Minnesota? se întrebă, speriată. Glasul neliniştit al lui Eric răsună deasupra ei.

- Ce se-ntâmplă?

Nu putea să-l vadă din pricina ceţii.

- Nu mai pot să mă mişc, strigă ea, speriată.

Chipul lui Eric se răsuci imediat în direcţia ei. Femeia citi în ochii lui stupefacţia totală.

- De ce nu mi-ai spus că ai căzut într-un smârc?

Dezolarea lui o făcu să râdă.

- Când ţi-am spus că nu mai puteam să mă mişc, nu putea fi vorba decât de o mocirlă. M-ai fi auzit ţipând dacă aş fi nimerit într-o capcană de lupi? adăugă ea râzând.

-Ar fi trebuit să mă previi. Măcar dă-mi mâna, în loc să râzi aşa.

- Stiu că o să ies de aici, dar nu vroiam să-mi las pantofii de *jogging.* M-au costat o avere.

El clătină din cap neîncrezător şi zâmbi.

- într-adevăr, *Gogoaşă* ai talentul de a intra

în nişte situaţii imposibile.

Urmând-o cu pas măsurat, ajunse lângă ea şi-i întinse mâna. Ea nu reuşi să-l prindă şi căzu cu picioarele în sus în mlaştină.

- Oh nu! ţipă Eric cu un glas de fantomă, prăbuşindu-se la rândul lui.

- Cel puţin mi-am eliberat adidaşii! exclamă femeia, încântată.

- Hai să ieşim de aici, declară Eric ridicând-o cu o mână hotărâtă.

Ajunseră pe pământ stabil. Eric o văzu că era neagră de noroi.

- în ce hal ai ajuns! exclamă, îmbrăţişând-o cu ardoare.

- Nici tu nu eşti întruchiparea curăţeniei.

Eric îşi scutură mâinile pline de noroi.

- E un golf mic pe partea cealaltă a dealului, unde am putea să ne curăţăm hainele şi chiar să facem o baie, dacă eşti de acord.

- Eşti sigur că n-o să ne vadă nimeni?

- La ora asta şi pe o asemenea ceaţă? Să fim serioşi!

Ajunseră pe coama dealului. Apa lacului clipocea pe
malul care nu se vedea. Trei căprioare, care îşi potoleau setea acolo, ridicară capetele, în

alertă. Picături de apă şiroiau din boturile lor. îi priviră câteva clipe pe Eric şi pe Leslie cu ochii lor mari şi umezi, apoi dispărură cu câteva salturi graţioase. Această frumuseţe ireală o captivă.

Sub perdeaua de ceaţă, apa era nefiresc de caldă. Se dezbrăcară şi îşi curăţară noroiul de pe haine. După ce terminară treaba asta, se îndepărtară de mal, unul lângă celălalt.

Pe urmă, soarele făcu să se ridice ceaţa de pe mal. Leslie văzu în sfârşit apa limpede unde pluteau mii de nuferi roz. Trestiile se legănau alene pe mal. Apăru în sfârşit plaja. Patru saci de dormit ocupaţi înconjurau vatra unui foc de tabără.

- Oh, nu! exclamă Leslie, consternată, lăsându-se în apă până la bărbie.

- S-ar părea că dorm, constată Eric. Să ne strecurăm fără să facem nici un zgomot. O să fim îmbrăcaţi înainte să se trezească.

Chiar înainte de a-şi termina fraza, două braţe se întinseră dintr-un sac de dormit şi un căscat sonor îi trezi pe ceilalţi.

Leslie îl fulgeră din priviri pe Eric, ceea ce-l făcu pe acesta să pufnească într-un hohot de râs.

- Nu găsesc nimic amuzant în situaţia asta. Ce-o să facem?

- O să ieşim din apă cât se poate de liniştiţi, ca şi cum am fi un zeu şi o zeiţă a mării, sugeră bărbatul, poznaş.

- îţi las ţie onoarea asta, dar adu-mi şi mie hainele.

- De ce eu? Tu eşti mai frumoasă!

- Tu ai fost cu ideea să facem baie în pielea goală, ripostă imediat femeia.

- Pentru că tu ai căzut în smârc.

- Salut! De-a ce vă jucaţi? se auzi un glas de pe mal în timp ce patru siluete făceau cerc în jurul hainelor ude, chicotind.

- Ah, ai mei sunt! declară vesel Eric.

- Ai tăi sunt? Ce vrei să spui?

înotă spre ei şi se opri când apa îi ajunse la mijloc.

- Vă recomand să vă întoarceţi cu spatele şi să închideţi ochii, pentru că o să ieşim.

Suşotelile şi râsetele continuară până ce unul dintre ei spuse:

- Câtă pudoare! Aveţi ceva de ascuns ce noi nu cunoaştem?

- Sunteţi nişte şmecheri care încă nu aţi văzut nimic! Am adresele celor patru părinţi

care se întreabă de ce doi băieţi şi două fete şi-au petrecut noaptea în pădure, replică Eric.

- N-o să îndrăzneşti! exclamă unul dintre ei după ce se sfătui cu ceilalţi.

- Si de ce?

De comun acord, cei patru se întoarseră şi îşi puseră mâinile la ochi. Eric şi Leslie îşi îmbrăcară imediat hainele umede.

- Suntem gata, le spuse Eric studenţilor. Dar să facem un pact. Nu spuneţi nimănui nimic, n-am să le scriu nimic părinţilor voştri.

Acceptară toţi imediat. Eric o prinse de mână pe Leslie şi se îndepărtară. Când ajunseră destul de departe, ea îi spuse:

- Cu toate astea, suntem obligaţi să le dăm un exemplu bun.

- Nu-ţi face griji în privinţa asta. Ce-ar putea să te înveţe te-ar face să ţi se zbârlească părul pe cap.

Ea pufni în râs şi porniră înapoi.

Trecuse de ora nouă când zăriră hotelul printre crengi. O mulţime de oameni era în jurul unei ambulanţe cu semnalizările aprinse, în care infirmierii instalau o targă. Maşina plecase deja când ajunseră şi ei în curte, abia mai răsuflând de oboseală după fuga pe care o

trăseseră.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Eric oprindu-se lângă Inga şi Oscar.

- Bătrâna doamnă Peterson a căzut, răspunse cu glas tremurat Oscar. Rampa scării de la debarcader s-a rupt. A căzut şi are un hematom serios la cap. Poate şi o mână ruptă.

- Nu se poate! Tocmai perechea de bătrânei care-şi aniversa căsătoria! exclamă Leslie, îngrozită.

Eric îi privi pe toţi şi spuse cu o voce de gheaţă:

- Ar fi putut să se-ntâmple oricui. Jerry, la raport!

Cu umerii încovoiaţi, tânărul făcu un pas înainte, cu o cutie cu scule în mână.

- M-ai asigurat că o să te ocupi de toată întreţinerea. De ce naiba a cedat rampa asta?

Coborâră la mijlocul scării şi examinară scândura ruptă care atârna jalnic. Jerry aruncă o privire disperată spre Leslie şi-i spuse lui Eric.

- Nu înţeleg cum s-a putut întâmpla aşa ceva.

Lui Leslie i se făcu milă de el.

- Nu fi prea aspru. Nu este singurul

responsabil. Totul este vechi aici! Fără îndoială, scândura era putrezită.

Eric ridică din umeri.

- Tu eşti proprietara, nu eu.

Apoi puse mâna pe umărul lui Jerry şi-i adresă un zâmbet de încurajare.

- Din păcate, Leslie are dreptate. Totul se ruinează. Ai face mai bine să verifici rampele de-a lungul întregului chei.

El urcă spre hotel. Leslie se pregătea să-l urmeze când luă scândura rampei. Jerry vru s-o ia el.

- E treaba mea, domnişoară Pfarr.

- Mi-ar plăcea s-o examinez.

Leslie remarcă ceva în neregulă. cuiele nu mai erau înfipte în lemn.

- Ciudat lucru. Parcă au fost trase afară. Lemnul nu-i putred.

Jerry îşi înălţă sprâncenele şi atinse scândura.

- Poate scândura s-a mişcat.

- Nu. S-ar zice că lucrul ăsta a fost făcut intenţionat. Sper să mă înşel.

încruntarea lui Jerry se accentuă.

- Am să o fixez din nou cu o tijă metalică, şi nu va mai ceda niciodată, domnişoară Pfarr.

- Sunt sigură de acest lucru, Jerry. Mă cheamă Leslie şi nu domnişoara Pfarr.

Tânărul o privi cu o expresie pe care nu putu s-o interpreteze.

- Apucă-te de treabă cu curaj, spuse femeia zâmbind înainte să plece.

O dată schimbată şi cu micul dejun luat, Leslie se închise în biroul tatălui ei. Trebuia să-i citească jurnalul cât mai repede, ca să-şi dea seama de ce personalul hotelului era alcătuit numai din studenţi.

Capitolul 10

- Ce zi! exclamă Leslie seara, după cină.

Dându-şi jos pantofii, se instală confortabil pe canapea. Eric se aşează lângă ea.

- Vestea bună este că doamna Peterson nu are nimic grav, spuse el întinzându-şi picioarele pe parchet.

- Frumos din partea ta că îi conduci înapoi la Saint Paul mâine dimineaţă.

- Cel puţin atâta pot să fac.

Leslie bău o înghiţitură de coniac şi se încruntă.

- în vreme ce eram la clinică, domnul Peterson m-a luat deoparte. Se pare că un avocat i-a propus să ne dea în judecată.

- Să ne dea în judecată? Ce avocat? Avocatul lor? exclamă Eric, scandalizat.

- Nu, avocatul este dintr-un alt oraş. Cineva din împrejurimi caută să ne facă necazuri? Prima dată bungaloul şi acum acest accident.

- Nu, din câte ştiu eu. Peterson are de gând să ne dea în judecată?

Leslie zâmbi.

- Nu. Propunerea asta nu i-a fost pe plac. El a văzut crescând Pfarr Lake, pe tata şi pe mine, şi nu vrea să ne pricinuiască necazuri.

Cu o expresie gânditoare, Eric îşi privi fix paharul fără să-l vadă. Leslie şovăi, dar continuă:

- Pentru că tot vorbim de necazuri, accidentul ăsta a fost premeditat. Cuiele au fost slăbite astfel încât să cedeze la prima apăsare.

- De ce nu m-ai lăsat şi pe mine să examinez situaţia? întrebă Eric, din ce în ce mai preocupat.

- Am făcut-o eu însămi împreună cu Jerry. Nu ai încredere în noi?

El îşi puse paharul pe masă.

- Nu am încredere în Jerry. Este unul dintre răţoii şchiopi ai tatălui tău.

- Se pare că tata ţinea foarte mult la ei, după ceea ce am aflat astăzi. Nu poţi să te bazezi pe toţi adolescenţii cu probleme de care a avut grijă şi cărora le-a plătit studiile. Cei mai mulţi şi-au revenit foarte bine.

Eric exclamă:

- Până la urmă ai reuşit să citeşti caietele?

- Până acum nu prea mi-ai lăsat mult timp! replică ea.

Se sprijini de umărul lui şi-l sărută pe obraz.

- Dat fiind trecutul lor, tata nu a înregistrat

chiar eşecuri, continuă Leslie, gânditoare. De ce să nu-i dăm o şansă şi lui Jerry? Lipsa ta de încredere se bazează pe ceva precis?

- Nu. Este un singuratic şi nu are prieteni.

Femeia îşi trecu degetele prin pletele lui blonde.

- Sunt două-trei pagini şi despre tine, continuă ea. Să vedem dacă mai îmi aduc aminte. „Rebel, greu de controlat, nu l-aş lua în probă decât pe timpul verii.“ Se pare că tu ai fost prima problemă!

Un zâmbet lumină chipul lui Eric.

- Să uităm ce am spus despre Jerry.

- Bravo! La urma urmei, nu te-ai descurcat prea rău.

Leslie tăcu câteva clipe, apoi reîncepu:

- Tata mi-a scris. Stia că, atunci când am să-i citesc jurnalul el nu va mai fi. Scrisoarea lui este plină de tandreţe şi îngrijorare faţă de mine. îmi spunea că ar înţelege acest lucru.

Eric se încordă.

- Ce vrei să spui?

- Dacă găseam hotelul şi programul pentru ajutorarea studenţilor prea grele, ar fi înţeles dacă vindeam Pfarr Lake. îmi cerea doar să-i ajut pe studenţii pe care îi luase sub aripă să-şi termine studiile.

- Te mai gândeşti încă să vinzi Pfarr Lake?! exclamă Eric cu un glas în care se amestecau furia şi neîncrederea.

Femeia îl privi, cu o expresie gânditoare.

- Cred că nu.

- Credeam că ai început să înţelegi Pfarr Lake şi că o legătură specială începe să apară între noi.

Să pună la un loc două subiecte care nu aveau nimic în comun îi strânse inima.

- Si eu credeam.

Leslie se apropie de fereastră şi se sprijini de ea ca şi cum ar fi căutat o consolare. Stelele alungau una câte una ultimile umbre ale crepusculului. De ce nu înţelesese mai devreme că Eric nu o iubise decât ca să salveze Pfarr Lake? în prezenţa lui uita întotdeauna realitatea. îşi reproş' cu amărăciune lipsa de luciditate. Două raţe se grăbeau să ajungă la cuib înainte de a se înnopta. Viaţa lor era atât de simplă.

Eric veni lângă ea. Simţea că o privea şi regretă atracţia pe care o exercita asupra ei. Cu cine credea el că are de-a face? O vedea făcând parte dintr-un ansamblu: lacul, hotelul, studenţii şi Leslie. Numai să încerce s-o atingă

şi o să vadă el.

Deodată, Leslie văzu un boboc de raţă care se bălăcea cu frenezie ca să-şi ajungă din urmă părinţii. Abia reuşea să-l distingă prin stuf, dar mica vieţuitoare îi amintea de cea pe care o ţinuse în braţe când era copil. Moliciunea pufului său şi căldura lipită de pielea ei.

Când Eric o mângâie pe ceafă, se abandonă cu încântare atingerii degetelor lui.

- La ce te gândeşti când eşti atât de serioasă? murmură el continuând să o maseze.

- Mă gândeam la bobocul acela amărât.

El izbucni în râs.

- Amărât? Cum de ţi-ai adus aminte?

Mâinile lui îi desenau cercuri pe piele. Căldura lor o câştigă şi-i trezi simţurile.

- Un boboc de raţă tocmai a trecut prin stuf. Părea complet pierdut. îmi aduc aminte de bietul boboc pe care mi l-ai dat. Era atât de plăpând şi pe jumătate mort de foame! îmi plăcea la nebunie.

Eric veni în spatele ei şi o îmbrăţişă.

- Era prima mea vară la Pfarr Lake, nu-i

aşa? reluă el. Mi se părea că îţi semăna. Părea la fel de trist şi de speriat ca tine. Am crezut că vei rămâne aici.

Sprijinindu-şi capul pe umărul lui, ochii i se umeziră. Nu înţelesese că Eric îi ghicise frământarea. Despărţirea de tatăl ei o sfâşia. Petrecuseră o lună întreagă să pună bobocul pe picioare. Zâmbind, se miră că-l uitase.

- Aşteptam nerăbdătoare vara şi îmi făcea o imensă plăcere să-l reîntâlnesc, murmură ea. încă mai trăia când am venit ultima oară.

Mâinile lui Eric îi cuprinseră sânii. Sfârcurile i se întăriră sub rochie.

- A murit de bătrâneţe după câţiva ani. Nimeni nu-i rezista când cerea de mâncare. Parcă era o minge de fotbal.

Leslie îşi aminti tandreţea plină de imaginaţie pe care i-o dovedise în acei ani. Vrusese să-i arate un cuib plin cu ouă mici, verzui. Nu fusese vina lui dacă o creangă se rupsese. însă durerea, mâna ruptă şi ghipsul şterseseră gentileţea lui. Din nou, lacrimile îi umeziră ochii.

Adolescentă fiind, Leslie simţise aceeaşi excitaţie ca cea pe care i-o provocau acum mâinile lui mângâind-o pe piept.

De ce nu-l lăsase s-o sărute în pădure, dacă

murea de poftă? Fără îndoială, graba şi noutatea dorinţei o făcuseră să se teamă.

în vreme ce mâinile lui Eric se plimbau pe şoldurile ei, Leslie se uita fix fără să vadă lacul argintiu în care se oglindea Carul mare. Părea de necrezut cât îl iubea şi cât îl iubise dintotdeauna pe Eric. Pe vremea aceea, dragostea i se părea atât de trecătoare, atât de fragilă, încât nu ţinuse seama de sentimentele ei. Acum era oare vorba de dragoste?

Puse întrebarea aceasta ochilor albaştri ai lui Eric. Citi în ei dorinţă şi nerăbdare. Apoi urmări conturul gurii lui senzuale.

- Ai face orice pentru Pfarr Lake, nu-i aşa? Chiar asta, declară femeia smulgându-se din braţele lui.

Degetul pe care el i-l puse pe buze o îmbătă uşor, ca o şampanie. Ochii lui se opriră în ai ei.

- Cum poţi fi atât de oarbă? Stii bine că asta nu are nici o legătură cu Pfarr Lake-ul. Pe tine te doresc, draga mea. Numai pe tine. Nu ştii?

Nu era deloc convinsă. însă când degetele lui o mângâiară pe obraz, parcă un curent electric o copleşi. Raţiunea îi striga să-l refuze, dar simţurile o trădară. Abandonându-se

dorinţei, îşi înnodă braţele în jurul gâtului partenerului. Tumultuoase, buzele lor se întâlniră şi moliciunea ei feminină se împinse în duritatea virilă a coapselor lui. Se înfioră din cap până în picioare. Toate celulele trupului ei cereau. El ridică privirea şi murmură:

- Leslie, întotdeauna te-am dorit atât de mult, de îndată ce te-am cunoscut!

- Sşşt! Nu acum! îl rugă apropiindu-şi buzele de ale lui.

Eric îi desfăcu fermoarul de la rochie şi o dezbrăcă.

Apoi gura lui îi dezlănţui o delicioasă furtună pe gât şi
pe sâni. Limba lui, rând pe rând provocatoare şi imperioasă, vru să forţeze bariera buzelor ei. Fremătând de dorinţă, Leslie îi cedă. Mişcările pe care le făcu lipit de ea ca să se dezbrace, îi intensificară înflăcărarea. Nerăbdătoare, ea îşi descheie nasturii de la cămaşă, şi îşi presă rotunjimile în pieptul lui puternic.

Atunci, o luă în braţe şi o aşeză pe covorul moale. îngenunchind lângă ea, Eric înlătură cu o mână tremurătoare dantela care-i acoperea sânii. Bucuroasă, gura lui o muşcă de sfârcuri. Gemetele ei nu se mai opriră.

Incapabilă să mai suporte o secundă în plus această delicioasă tortură, femeia se arcui

spre el să-i arate violenţa dorinţei sale.

Nu după mult timp, el o pătrunse ferm şi femeia simţi undele senzuale care o străbăteau atingând un paroxism care era mai mult decât dorinţă. Atunci, plăcerea parcă îi explodă în toată fiinţa, trimiţând-o într-o lume în care, uniţi în acelaşi extaz, el o ajunse curând.

Mai mult decât cuvintele, respiraţia lor gâfâitoare arăta intensitatea trăirii. încordându-se voluptuos, Leslie îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui, ca şi cum ar fi vrut să-l ţină prizonier. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

- Ce-i cu tine? o întrebă când o văzu plângând.

Buzele lui îi şterseră urmele lacrimilor de pe faţă,
dar Leslie refuză să dea explicaţii. Dacă vorbea, el ar fi convins-o cu obişnuitul lui farmec că se înşela. Totuşi, Leslie era sigură că pe el nu-l interesa decât Pfarr Lake. Eric păru să-i citească gândurile.

- Leslie, nu-ţi face griji. Vreau să fac parte din tot ce ai.

Plină de speranţă, femeia îşi şterse lacrimile şi întrebă:

- Chiar tot?

- Draga mea, Pfarr Lake nu este altceva decât începutul nostru. Si acum, descoperirea

noastră reciprocă. Aici sunt amintirile noastre. Aici e viitorul nostru.

Acestea nu erau cuvintele pe care ar fi vrut să le audă. Se ridică să-şi strângă lucrurile. Eric făcu la fel, apoi o strânse în braţe şi o legănă uşor, îndepărtându-i şuviţele de pe faţă.

- Ce te nelinişteşte, draga mea?

Leslie se întrebă de ce nu era în stare să trăiască o relaţie intimă fără să amestece şi sentimentele. Acum, cel mai bine ar fi fost dacă l-ar fi lăsat singur cât mai firesc.însă, în ciuda dorinţei sale, se cuibări la umărul lui. Prin cap îi trecu o idee: era pe cale să se îndrăgostească de el.

Fatalistă, îşi spuse că mâine era o nouă zi. Era prea încântată să petreacă această ultimă noapte cu el. Capetele lor se alăturară pe pernă şi trupurile se îmbrăţişară. Eric îi murmură cuvinte de dragoste care o încântară. După ce adormi, îl privi cum doarme. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să ia viaţa atât de uşor ca el! Pfarr Lake era singurul lui ataşament profund. Pierderea ei nu i-ar fi frânt inima. Ar fi fost doar furios.

Mângâie cu buzele umărul lui Eric. Trebuia să ia situaţia în mână înainte ca dragostea lor

care abia se năştea să nu mai lase loc de întoarcere.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Eric plecase deja. Cu ochii larg deschişi, îşi aduse aminte de îmbrăţişările lor nebuneşti şi de cât de confuze îi erau sentimentele. Urma capului său pe pernă o tulbură. Tresări. Era îndrăgostită? Era prea inteligentă ca să facă aşa ceva, îşi spuse ridicând din umeri.

Mirosul apei lui de toaletă era încă impregnat în cearşafuri. Sărind din pat ca să scape de acolo, îşi repetă că nu putea să se ataşeze de un bărbat căruia îi plăcea excitaţia, zgomotul şi distracţia. îmbrăcându-se în grabă, se hotărî să fie cu băgare de seamă de acum înainte.

Furioasă, îşi îmbrăcă tricoul. De ce îşi punea atâtea întrebări inutile câtă vreme Eric nu o sedusese decât pentru a salva Pfarr Lake? Trebuia să-l considere o pasiune de vacanţă, nimic mai mult. Dar când îşi perie părul în faţa oglinzii, fu nevoită să recunoască adevărul. Zâmbetul poznaş, ochii lui albaştri care parcă îi citeau gândurile cele mai secrete; toate acestea erau pentru ea. şi chiar mai mult.

Leslie fu cuprinsă de un impuls irezistibil. Trebuia să-l vadă imediat. Dar, la recepţie, Inga îi spuse că plecase să conducă familia

Peterson la Saint Paul. Avea să se întoarcă noaptea târziu. Din păcate, îi simţea deja lipsa. Reacţia aceasta o dezolă. Inga o privea ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

- Mă duc la bungaloul numărul opt împreună cu Jerry, declară Leslie. Trebuie să lucrez mult ca să.

Se opri exact la timp. încă un pic şi recunoştea că trebuia să-l alunge cu orice preţ pe Eric din gândurile ei.

Jerry, omul bun la toate, o intriga. Atunci când făcură cumpărături pentru reparaţie din oraşul din apropiere, încercă să-l cunoască mai bine. Degeaba. El refuza sistematic orice legătură.

Lucrară în linişte toată dimineaţa şi o parte a după- amiezii. Când ferestrele fură terminate de reparat, răzuiră pereţii ca să şteargă urmele desenelor.

Capitolul 11

Către ora patru, un student veni să-i spună că cineva o chema la recepţie. Perspectiva de a-l revedea pe Eric o încântă. O dureau mâinile de cât lucrase. Plină de praf, îi arătă lui Jerry peretele pe care îl curăţase.

- N-am lucrat prea rău, spuse zâmbind.

Tânărul clătină evaziv din cap şi îşi strânse sculele. Tristă, Leslie se întrebă dacă va reuşi într-o bună zi să comunice cu el.

Se îndreptă, grăbită, spre hotel. Nu Eric era cel care o aştepta în holul de la intrare. Cu braţele întinse, Warren Collingsworth se precipită spre ea, exclamând:

- Cât mi-ai lipsit, draga mea!

Leslie îl privi, consternată.

- De ce te-ai întors?

Alergia lui la iedera turbată îi cojise pielea de pe mâini şi de pe picioare. Cu toate astea, părea plin de entuziasm. Ridicându-şi valiza, o prinse de umeri şi o antrenă către aripa de nord.

- Vroiam să-ţi fac o surpriză, exclamă el.

Puse jos valiza la cotitura culoarului şi o îmbrăţişă cu înfocare.

- Warren, te rog. protestă ea.

Făcu o piruetă să ajungă la recepţie, dar se opri brusc. Eric tocmai intrase în hol pe uşa din

spate. înlemnit de furie, o privea fix. Ea îi citi în ochi cât de mult îl insulta şi-l făcea să sufere sărutul lui Warren. Nou-venitul ieşi imediat, fără să spună un cuvânt. Leslie fugi după el şi îl prinse abia în momentul în care urca în maşină.

- Eric, am să-ţi explic, îl imploră prinzându-l de mână.

Trimiţând-o la plimbare, el deschise portiera. Ochii lui
sclipind de furie o priveau cu asprime.

- Nu trebuie să-mi explici nimic. Cum ai putut să-i spui să se întoarcă? De ce mi-ai făcut asta?

- Habar n-am avut. El.

- S-a întors pentru că l-ai chemat! Primirea ta dovedeşte că sunteţi prieteni intimi. Sper că escapada noastră vă va amuza pe amândoi.

Porni motorul maşinii. în ciuda furiei lui, îi citea în privire cât se simţea de trădat.

- Eric, te rog!

Ce vroia să insinueze? Nu era mai curând Warren de plâns? Dar, cu glas răguşit, el adăugă:

- întotdeauna îţi pierzi capul când

personajul ăsta este lângă tine. Totul ţi-e indiferent: eu, lacul şi pădurea de pini.

- Trebuie întotdeauna să-mi scoţi Pfarr Lake în faţă? ţipă ea. Nu ţi-e de ajuns că ai făcut dragoste cu mine din cauza arborilor tăi mizerabili?

- Aşa crezi despre mine?

Furia i se risipise. O mare tristeţe îi luă locul. Ridică din umeri şi rosti cu un glas tremurând de emoţie:

- în definitiv, Pfarr Lake îţi aparţine. îmi pare rău să crezi că asta a fost între noi.

Leslie îl privi fix, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Stiuse întotdeauna că o legătură cu Eric se termina prost, dar nu se aştepta să sufere atât. Avu impresia că inima i se sfărâmă în mii de bucăţele.

Deodată, o expresie îngrozită se întipări pe chipul lui Eric. Se grăbi să iasă din maşină şi Leslie făcu un pas înapoi să-l lase să treacă.

- Foooc! strigă el pornind în fugă spre hotel.

Nori de fum ieşeau pe uşa pe care o lăsase deschisă. Alergă pe urmele lui Eric.

Holul de la intrare era plin de fum şi clienţii înnebuniţi se repezeau să iasă afară. Ţipetele

lor îi răsunau în urechi învălmăşindu-se în focul incendiului. Bucătăria era neagră de fum. Palele ventilatorului de deasupra grătarului treceau prin flăcări. Bucătarul, Inga şi Oscar, urmaţi de câţiva studenţi se învârteau pe acolo să găsească de unde plecase focul.

Leslie făcu un salt înainte, însă mâna lui Eric o opri pe loc.

- Lasă-mă pe mine să mă ocup. Cunosc felul ăsta de incendiu, spuse ea dându-i drumul.

Femeia se grăbi spre ventilatorul în flăcări. De când era la Pfarr Lake, era pentru prima dată când se găsea în faţa unei probleme pe care o ştia.

- Smulgeţi priza şi întrerupeţi curentul! le strigă celorlalţi. Unde-i extinctorul? Toată lumea să iasă afară!

Oscar împinse spectatorii afară din bucătărie. Leslie se căţără pe grătar să ajungă la ventilator.

- Jerry, am nevoie de o şurubelniţă! urlă femeia.

- Pleacă de acolo! îi comandă Eric, încercând să o prindă de mână.

- Stai pe loc! strigă ea împingându-l.

Ţinându-şi răsuflarea şi cu ochii usturând-o din cauza fumului, luă şurubelniţa de la Jerry şi desfăcu ventilatorul, care căzu jos. Apoi degetele ei traseră cu putere un mănunchi de fire electrice. Orbită, întinse din nou mâna şi ţipă:

- Stingătorul!

Sub jetul acestuia, flăcările se stinseră una după alta. Ochii îi şiroiau de lacrimi. Acceptă în sfârşit mâna lui Eric şi sări jos. Fumul era încă dens. Cineva deschise ferestrele şi un pic de aer proaspăt intră în bucătărie.

- Eşti bine? întrebă Eric neliniştit, examinându-i figura murdară de funingine.

- Foarte bine, dar atenţie la mâini. Firele electrice au fost fierbinţi.

Eric îi examină palmele şi exclamă:

- Te-ai ars! De ce te-ai vârât în treaba asta?

- Eric, destul! Avem probleme mai importante de pus la punct!

Expresiile disperate ale bucătarului, a lui Oscar şi Ingăi nu-i scăpară. Bucătăria era complet terminată, pereţii şi ustensilele, pline

de o funingine neagră şi uleioasă. Cât despre mâncarea de prânz, era bună de aruncat.

- Ce-o să facem pentru cina de diseară? întrebă Inga, învinsă.

Mare şi gras, cu chipul înnegrit de funingine, bucătarul
decretă:

- Imposibil de servit ceva diseară. O să fie nevoie de câteva zile până să punem la punct bucătăria. începem cu ventilatorul. Trebuie să vină un electrician, altfel n-am să pot prăji carnea.

încruntat, Eric declară:

- Suntem prea mulţi. Restaurantele din apropiere nu vor fi de-ajuns. Trebuie neapărat să servim masa.

Leslie se urcase din nou pe grătar şi urmărea funcţionarea ventilatorului.

- Pot să-l repar, dacă găsesc piesele! spuse ea.

Sărind jos, se uită la cei din jur.

- Inga, adună-i pe toţi studenţii şi pune-i să curăţe bucătăria şi sala de mese!

Bucătarul, cu mâinile în şolduri, mormăi:

- Nu pot să pregătesc cina!

- Mai vedem noi! replică Leslie energic. O să facem un bufet rece, somon fume cu lămâie, salate, carne rece, brânzeturi şi pâine. Descurcă-te. Ştiu că deserturile sunt puse bine. Fumul nu a intrat în frigider, din câte ştiu eu. Un pic de imaginaţie, te rog!

El o privi furios şi Leslie îi întoarse aceeaşi privire. Pe urmă, bucătarul se duse spre frigider mormăind.

Cu coada ochiului, Leslie îl văzu pe Eric zâmbind. Se vedea că îl amuza din plin altercaţia cu bucătarul. Se urcă din nou pe grătar şi-i enumeră lui Jerry piesele care trebuia schimbate. Apoi, se uită la firele smulse.

Când se duse în parcare împreună cu Jerry, îi spuse, preocupată:

- N-a fost un accident. Izolaţia care proteja firele electrice a fost smulsă. Ca focul să se declanşeze n-a fost decât o problemă de timp.

Fără să spună un cuvânt, Jerry se aşează pe scaunul din dreapta, în timp ce ea ocupa locul de la volan.

- Stii cine ar fi putut face aşa ceva?

Cu privirea fixată înainte, el răspunse:

- Nu ştiu nimic...

Hotărâtă să-şi păstreze calmul, insistă totuşi:

- Jerry , te porţi ca şi cum ai şti despre cine e vorba, dar nu vrei să-mi spui. Ar fi putut să ardă tot hotelul. Dacă vrei să-ţi acoperi un prieten, spune-mi şi mie. Nu sunt un căpcăun. Trebuie să aibă probleme serioase ca să procedeze în acest fel. Mai întâi bungaloul, pe urmă rampa şi acum incendiul.

Tânărul respiră adânc, dar păstră tăcerea. Leslie ridică din umeri. Va reuşi oare să scoată un cuvânt de la un tânăr atât de închis şi solitar? Cu tricoul lui prea larg, parcă era un adolescent.

Din însemnările tatălui, ei aflase că era copilul unui tată alcoolic şi al unei mame care-şi luase lumea în cap. Va reuşi oare să se schimbe şi să se destăinuiască celorlalţi?

Câteva ore mai târziu, Leslie era din nou urcată pe grătar. Lucrând la repararea ventilatorului, furia îi creştea treptat la gândul că cineva vroia să-i distrugă hotelul. Neluându-

i în seamă pe studenţii care făceau curăţenie şi pregătirile pentru cină, furia ei se îndreptă înspre Warren şi Eric. Amândoi vroiau s-o influenţeze. O considerau o fetiţă incapabilă să ia singură o hotărâre!

Când Eric intră din nou în bucătărie, ea tocmai acceptase ideea că era proprietara hotelului. Hotelul avea nevoie de ea. Bărbatul o privi cu un aer sceptic cum mânuia cleştele şi şurubelniţa.

- Eşti sigură că ştii ce faci? o întrebă punându-i mâna pe picior.

Cu o încetineală studiată, faţa ei mânjită apăru din ventilator şi-i dădu la o parte degetele inoportune.

- Ai grijă pe unde pui mâinile de acum înainte. în ciuda manevrelor tale subtile, am luat o hotărâre în ceea ce priveşte Pfarr Lake. Micile tale tertipuri nu mai au rost. Cât despre ventilator, ştiu foarte bine ce fac. Un inginer electronist ar trebui să ştie cum să repare câteva fire de la un ventilator, nu crezi?

Cu ochii măriţi de surpriză, el luă de jos o perie pentru curăţenie.

- Ei bine, eu sunt profesor de ecologie.

Puţină poluare nu mă înspăimântă. Cât despre a înceta să-ţi dau târcoale pentru că aşa vrei tu, mă abţin deocamdată să spun ceva, zise el începând din nou să perie pereţii.

Spatele lui întors îi strânse inima. Avu impresia că-l pierduse pentru totdeauna. Le era scris să-şi petreacă toate weekendurile libere la Pfarr Lake. Perspectiva de a lucra şi a trăi în acelaşi loc cu un bărbat cu care avusese o aventură o dezola. Cum putuse să.

Atunci, descoperi cu stupoare că îl iubea. Lipsa lui de bun-simţ o consolă. Toţi studenţii tăceau şi-i priveau fix. Blestemându-şi soarta, Leslie trecu din nou la treabă.

După ce ventilatorul fu montat şi totul repus în ordine, femeia se duse sus să facă un duş.

Furia împotriva lui Eric se risipise. Stiuse dintotdeauna că el nu căuta s-o seducă decât pentru că vroia să salveze Pfarr Lake. Acesta era singurul răspunzător pentru inima ei frântă.

Oftând din toată inima, Leslie hotărî ferm că de acum inainte nu aveau să mai fie decât prieteni. Cu durere în suflet, coborî în sala de

mese. A doua zi dimineaţă, primul lucru pe care îl va face în calitate de proprietar va fi să-l informeze pe Warren Collingsworth că nu mai vroia să vândă. Nu va fi o sarcină prea uşoară.

Capitolul 12

A doua zi, Leslie îi convocă pe Oscar şi Inga pentru un consiliu de familie. Cei doi se aşezară în faţa biroului ei. Nu-i văzuse niciodată atât de bătrâni şi de obosiţi. Fusese greu de trecut peste ce se întâmplase în ultimele zile.

Eric se uita pe fereastră. Leslie îi remarcă muşchii spatelui foarte încordaţi. Oftând, îşi înfrână tentaţia de a-i pune mâna pe umăr.

- îmi pare rău că a trebuit să-ţi spun povestea mea tristă, începu ea. Dar câtă vreme trebuie.

Se întrerupse. Mâna lui Eric se strânsese în pumn. Se uită apoi la chipul neliniştit al lui Oscar şi adăugă:

- Nu pot să mă debarasez de Warren Collingsworth.

Văzu surpriza apărând pe chipurile celor doi bătrâni.

- Să te debarasezi de el? exclamă Eric, cu o expresie stupefiată.

- l-am spus că vreau să păstrez Pfarr Lake. Si.

Oscar sări de pe scaun în timp ce obrajii Ingăi se
îmbujorară de bucurie.

- Păstrezi Pfarr Lake! Si noi credeam că ne chemi să ne anunţi că o să-l vinzi!

Fu rândul lui Leslie să fie surprinsă.

- Credeam că ştiaţi. Dar s-au întâmplat atâtea evenimente în ultimele zile! Uitasem că nu puteţi să citiţi ce aveam în cap.

Oscar, fericit, izbucni într-un hohot de râs. Cât despre Eric, el traversă încăperea, cu braţele întinse, cu un zâmbet extaziat pe buze. Aplecându-se să o sărute, greutatea lui făcu să se răstoarne fotoliul şi o proiectă în cap pe parchet în timp ce Eric se prăbuşea peste ea. Violenţa şocului o bulversă.

- Eric, chiar întreci măsura! strigă Inga. Ridică-te imediat!

Când fu din nou în picioare, Eric îl ajută pe Oscar să ridice fotoliul lui Leslie.

- Fir-ar să fie! mormăi Leslie, aranjându-şi părul.

Cu braţele încrucişate, Inga se întoarse spre Eric.

- Te duci şi te aşezi în capătul camerei şi nu te mai mişti. Ai înţeles?

Docil, bărbatul se supuse.

- Sincer, îmi pare rău îi spuse lui Leslie. Eşti sigură că acum totul o să fie bine?

Când ea clătină din cap, Eric adăugă:

- Eram atât de convins că o să-i vinzi Pfarr Lake tipului ăstuia încât bucuria m-a făcut să-mi pierd capul.

- Spune mai repede că nebunia. Se pare că este starea ta permanentă.

Eric simulă că se ridică şi Inga îl opri atenţionându-l cu degetul.

- Câtă vreme stai pe loc, nu se va întâmpla nimic. Aşa e cel mai bine, declară bătrâna văzându-l că se aşază mai comod pe scaunul lui.

Oscar apăru alături de Inga.

- Aşadar, păstrezi Pfarr Lake! Mărturisesc că Inga şi cu mine ne-am făcut destul sânge rău. Hotărârea ta ne face foarte fericiţi.

Izolarea lui Eric o făcu să zâmbească. Parcă era un copil pedepsit. Severitatea aceasta îi convenea de minune. Leslie se gândi că ar fi bine să urmeze şi ea exemplul.

Chipul i se posomorî aducându-şi aminte motivele pentru care se întâlniseră.

- Ascultaţi-mă înainte să vă bucuraţi. Am o veste bună şi una proastă. Nefiind prea curajoasă de felul meu, am să încep cu cea bună.

- Cu blândeţe şi pe urmă la atac! Ce patron grozav ai fi, murmură Eric din colţul lui.

- Taci! şuieră Inga.

- Bine, doamnă, replică el zâmbind poznaş.

- Iată vestea bună. Azi-dimineaţă, când Jerry şi cu mine ne-am apucat de reparaţia bungaloului, studenţii care nu aveau treabă au venit să ne dea o mână de ajutor. Radioul mergea atât de tare încât şi acum am urechile înfundate, dar bungaloul este aproape terminat. Au lucrat ca nişte meseriaşi şi au fost de acord să le repare şi pe celelalte unul după altul în timpul liber, pentru un salariu rezonabil.

- De ce nu ne-am gândit şi noi la aşa ceva? exclamă Oscar. Aparent, sunt nişte iresponsabili pe care i-am subestimat.

- Asta nu-i tot, reîncepu Leslie. Fără îndoială intrigat de vacarm şi de râsete, unul dintre clienţi a trecut pe la noi. Este un fabricant de echipamente de instalaţii sanitare din Sain Paul. Poate să ne furnizeze echipamente sanitare la mâna a doua, la un preţ ieftin. Cred că ne putem permite cheltuiala asta.

- Nu pierzi timpul când ai o idee! exclamă Eric, pe un ton jumătate ironic, jumătate admirativ.

în ciuda încruntării Ingăi, el profită să se apropie.

- în orice caz, printre clienţii noştri vechi, am să găsesc vânzători de mochetă sau fabricanţi de mobilă care să ne vândă cu preţuri mai mici.

- De bună seamă! exclamă Oscar cu entuziasm.

- Asta ne rezolvă problemele de recondiţionare, trase ea concluzia.

Profitând că Inga era întoarsă cu spatele, Eric îşi mai apropie puţin scaunul. Cotul lui se rezema de birou, când Leslie trecu la problemele pe care urmau să le rezolve.

- Warren nu vrea să plece.

- Acordă-mi trei minute şi o să plece de aici în mai puţin de două, declară Eric, belicos.

- Mi-ar plăcea să fie atât de simplu. Când l-am anunţat că nu mai vând, mi-a spus că nu mai pot să dau înapoi. Mi-am dat cuvântul. „Capriciile mele copilăreşti“, cum le spune el, l-au costat mulţi bani.

Amintirea expresiei lui dispreţuitoare o făcu din nou să se cutremure. Ochii albaştri ai lui Eric o priveau intens.

- Credeam că dragul de Warren te place!

- Pentru că m-a sărutat când s-a întors? replică Leslie. A fost ideea lui, nu a mea. Ţi-aş fi explicat dacă n-ai fi fost ca un taur furios.

Mâna lui Eric îi cuprinse palma.

- Iartă-mă pentru concluzia asta greşită.

Eliberându-şi palma, femeia căută să-şi stăpânească
bătăile inimii.

- Nu mă atinge, altfel te întorci la colţ. Sunt la fel de nemulţumită de tine ca şi de Warren.

Oscar şi Inga îi priveau curioşi. Leslie îi întrebă:

- îi sunt obligată prin acceptul acesta verbal? I-am spus clar că aveam de gând să-i vând dacă vine cu mine la Pfarr Lake.

Eric clătină din cap, exasperat.

- încearcă să-ţi forţeze mâna. Dacă nu ţi-a dat bani sau nu aţi semnat un contract, nu poate să-ţi facă nimic. îmi dai voie să-l dau afară?

- Stai jos. N-am terminat. Când i-am repetat că nu vând, mi-a spus că o să-mi pară rău.

- A avut tupeul să te ameninţe! exclamă Eric ridicându-se din nou.

- Nu poţi să stai liniştit? îl repezi Leslie.

Neavând încotro, Eric se conformă.

- Probabil că asta se subînţelege, continuă ea. Atunci mi-a vorbit despre incidentele pe care le-am avut la hotel.

- E un netrebnic! Aşadar, el a pus totul la

cale, exclamă Oscar. E un netrebnic!

- Este întrebarea pe care i-am pus-o şi eu. S-a mulţumit să-mi răspundă printr-un zâmbet evaziv. Dar iată ce este cel mai rău: afirmă că unul dintre membrii comunităţii noastre este responsabil pentru cele întâmplate. Dacă insist, are de gând să-i pricinuiască mari neplăceri.

- Ce nemernic! strigă Eric. Ţi-a spus cine e?

- Nu, dar mi-am dat seama despre cine este vorba.

Eric îşi ridică ochii spre cer.

- Poveştile tale au un suspans desăvârşit.

- Nu râde! Nu poţi să-ţi dai seama cât îmi e de greu. Eu sunt cea care am lăsat lupul în stână. Nu ne va lăsa în pace până nu ne va stoarce şi ultimul ban.

- Nu puteai să ştii, spuse Oscar. Dar cine dintre noi s-a pus într-o asemenea situaţie?

- Jerry, omul bun la toate, răspunse Leslie, tristă. Mi-a mărturisit azi-dimineaţă.

- Vezi bine că nu puteam avea încredere în el! interveni Eric.

Ochii îi scânteiau de furie. Leslie ridică bărbia.

- Nu începe din nou! Accidentul bătrânei doamne Peterson l-a cutemurat. N-ar fi vrut ca

cineva să păţească ceva. Când a izbucnit focul, căuta să repare ventilatorul.

- îi găseşti vreo scuză?

- Nici una! Dar se pare că Warren a venit să demareze planul cu o săptămână înainte de a se întâlni cu mine. Mă întreb cum am putut să fiu atât de naivă. I-a spus lui Jerry că aveam de gând să vând şi că n-am să-i mai ajut pe studenţi. I-a oferit o sumă importantă pentru ca centrul de vilegiatură să pară din ce în ce mai ruinat. Poate credea că am să accept scăderea sensibilă a preţului de vânzare. Jerry nu mai are de urmat decât un an la universitate şi nimeni nu poate să-l ajute să-şi plătească studiile. Era disperat.

îl privi sfidător pe Eric. El zâmbi şi ridică două degete în semn de pace.

- Deci Jerry a fost, repetă Oscar, cufundat în gândurile lui.

- Din păcate. Banii sunt ascunşi în camera lui. Nu a cheltuit nimic din ei.

- Ar trebui să-l anunţăm pe şerif? întrebă Inga. Doamna Peterson a fost totuşi rănită.

Eric se gândi câteva clipe, apoi se hotărî.

- Nu cred că ar fi o idee bună.

O linişte deprimantă se instală în încăpere până când Leslie deschise un sertar din care

scoase un borcan cu bomboane de mentă.

- Un pic de ajutor nu poate decât să ne facă bine, nu-i aşa?

Toţi izbucniră în râs şi tensiunea se risipi.

- Dacă îl anunţăm pe şerif, reluă Eric, avocaţii lui Warren vor face în aşa fel încât Jerry să ajungă la închisoare.

- Spui că încă are banii? întrebă Oscar. Am putea să ne folosim de ei ca de un mijloc de. un fel de.

- De presiune? termină Eric, încântat de această idee.

- Cum o să faci? întrebă Inga, sceptică.

Un zâmbet larg i se desenă pe chip, în vreme ce planul prindea contur în mintea lui. Se ridică pe jumătate şi se aşează din nou.

- îmi dai voie să mă ridic, Inga?

Bătrâna îi dădu o palmă peste umăr, râzând.

- Ai grijă ce faci, tinere, altfel o să fii consemnat în camera ta tot week-endul.

El se îndreptă spre uşă.

- Am să-i cer lui Jerry să scrie o confesiune, spuse el peste umăr.

- Eric! protestă Leslie, ridicându-se.

- Ai încredere în mine. O să fie totul bine, însă nu cred că ar trebui să rămână la Pfarr

Lake.

Leslie se împotrivi.

- Stai o clipă, te rog. Ceea ce a făcut Jerry este grav, dar n-o să-i întoarcem spatele. Să-i mai dăm o şansă. Hotărârea mea este irevocabilă.

în loc să-i răspundă, aşa cum se aştepta, un zâmbet larg lumină chipul lui Eric.

- Vroiam doar să verific cum noul proprietar îşi va asuma responsabilităţile de gardian de răţoi şchiopi.

Dedicându-i un sărut cu vârful degetelor, bărbatul ieşi râzând.

*
* *

în faţa uşii lui Warren, Leslie urmată de Jerry se întoarse spre Eric.

- E ideea ta. Tu trebuie să vorbeşti.

- De acord. Sper din toată inima că îmi va da ocazia să-l arunc afară.

- Te rog să nu faci asta. Nu fi brutal. Ai fi în stare să-i rupi o mână sau un picior şi ne-ar da imediat în judecată.

Când Eric bătu la uşă, Leslie puse o mână pe umărul lui Jerry, care era alb ca varul.

- Suntem de partea ta. Curaj!

Băiatul încuviinţă clătinând din cap, în acelaşi timp vinovat şi încrezător.

O expresie ostilă şi bănuitoare se întipări pe chipul lui Warren în clipa în care îi văzu. Ochii lui negri îl trecură mai întâi în revistă pe Eric şi terminară cu Leslie şi Jerry.

- Ce vreţi de la mine?

- Am vrea să purtăm o discuţie cu tine, declară Eric silindu-l pe Warren să facă un pas înapoi.

Leslie şi Jerry îi urmară. Violenţa din privirea lui Warren o înfioră. Din fericire, Eric îi era scut de apărare! Ochii lui albaştri parcă se înfipseră în chipul promotorului imobiliar.

- Istoria pe care ne-a povestit-o Jerry nu e lipsită de interes. Sunt surprins că un om important ca tine se pretează la asemenea lucruri.

- N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbiţi, replică Warren, cu chipul de marmură.

- Poate o să-ţi aduci aminte dacă te uiţi la plicul pe care Jerry îl ţine în mână. Mă asigură că nu s-a atins deloc de banii pe care i-ai dat. Mă asigură că în afară de tine nimeni altcineva nu i-a atins. Dacă vom ajunge la tribunal,

aceasta va fi o probă de culpabilitate.

- Este o defăimare, Nordstrom. Nu mai ascult nici un cuvânt în plus.

- N-ai de ales. Doar dacă ne scoţi cu forţa, declară Eric încordându-şi muşchii.

- M-aş murdări dacă v-aş atinge, replică Warren cu răceală.

Eric scoase un plic din buzunar şi-i întinse o scrisoare.

- Iată descrierea incidentelor care au provocat atât pagube materiale cât şi corporale la Pfarr Lake. Scrisoarea precizează că eşti instigatorul şi îţi citează cuvintele, locul şi data întâlnirilor voastre. Vrei s-o citeşti?

Warren i-o smulse din mână şi o citi de la început până la sfârşit. Când ridică ochii, îi săgetă pe toţi cu privirea. Leslie îl strânse de mână pe Jerry ca să-l liniştească.

Warren se jucă uşor cu scrisoarea şi spuse ironic:

- Gluma a durat destul. Am să neg totul. Va fi cuvântul meu împotriva cuvântului acestui vagabond.

- Cuvântul tău împotriva celui al întregii comunităţi din Pfarr Lake. Dacă neînţelegerea noastră ajunge la biroul şerifului şi dacă va fi

un proces, se va judeca pe plan local. Oamenilor de aici nu le place ca răufăcători ca dumneata să vină să facă pe grozavii. Dacă ne faci probleme în continuare, va fi pe socoteala ta.

Warren se uită la el cu ochii mijiţi de furie.

- Ce vreţi? spuse până la urmă.

Leslie oftă uşurată în timp ce Eric începea să enumere condiţiile lor.

- Gata cu accidentele, gata cu presiunea asupra lui Leslie ca să vândă. Pleci imediat. Nimic altceva, Leslie? întrebă el privind-o.

Sovăind să pluseze, ea îşi încercă şansa.

- Normal ar fi să ne plăteşti reparaţiile bungaloului, cheltuielile de la clinică pentru doamna Peterson şi stricăciunile pricinuite de incendiu.

- Chiar că exageraţi, exclamă Warren. Făceţi-vă treaba cu banii pe care i-am dat lui Jerry.

- Cu siguranţă, nu! ripostă vehement femeia. Banii şi scrisoarea se duc direct în seif. Stiu că eşti foarte inventiv. Nu avem deloc încredere în tine.

La început nemişcat, el îşi luă stiloul şi întocmi un cec pentru suma care i se ceruse.

După ce maşina lui Warren dispăru, se adunară toţi în biroul lui Leslie ca să sărbătorească evenimentul. Le servi cel mai bun whisky pe care îl avea.

Chiar şi Jerry, care de obicei nu bea, se destinse. Descoperind că era acceptat printre ceilalţi, zâmbi. Nu era iertat definitiv, dar i se acorda încredere. Oscar şi Inga toastară în sănătatea lui Leslie. întâlnirea deveni din ce în ce mai veselă.

După ce se termină întrevederea, Leslie porni spre camera ei când, pe scară, Eric o ajunse din urmă.

- *Gogoaşă!* aşteaptă-mă. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă.

Radia de bucurie. Ea îi privi pantalonii mulaţi şi braţele musculoase care o cuprinseră. într-un moment de luciditate, femeia îşi spuse că legătura lor trebuia să se termine cât mai repede. Dacă Eric intra din nou în camera ei, ar fi reuşit s-o convingă. Abia după aceea va regreta că îi cedase. Cutezătoare, i se împotrivi.

- Nu avem nimic să ne spunem. îţi sunt recunoscătoare că m-ai ajutat să rezolv toate

problemele de la Pfarr Lake.

- Recunoscătoare.

O prinse de mână şi încercă să o antreneze să traverseze holul. în ciuda dorinţei, femeia nu făcu un pas. Eric o privi insistent.

- Nu vreau recunoştinţa ta. Mi-ar plăcea să încerci un sentiment mai puternic pentru mine. Credeam că aşa este. Să mă fi înşelat, deci?

Dacă ar fi continuat să-l privească în ochi, înfrângerea i-ar fi fost asigurată. întoarse ochii spre holul de intrare. Câteva persoane se uitau la ei. Leslie făcu un pas înapoi până la perete, şi spuse:

- Ceea ce se întâmplă între noi trebuie să înceteze.

Eric se apropie şi femeia fu tulburată de aroma
condimentată a apei lui de toaletă.

- De ce?

Cu o voce încordată de emoţie, ea îi explică:

- Acum, viitorul lui Pfarr Lake este asigurat. Ai obţinut ceea ce vroiai. M-am îndrăgostit de. Pfarr. Treaba ta s-a terminat.

- Uite-aşa! ripostă Eric înfundându-şi

mâinile în buzunare.

Simţurile lui Leslie se înfierbântară privindu-l.

- Te gândeai la ce era mai rău despre mine când a apărut Warren. Doar Pfarr Lake te preocupa.

Cu un gest ostenit, Eric îşi dădu părul peste cap.

- Credeam că îl iubeşti. Din cauza asta am reacţionat aşa.

- Cum poţi să crezi aşa ceva după ceea ce tocmai.

Se întrerupse înainte de a fi prea târziu. Aproape îi
dezvăluise dragostea.

- După ceea ce tocmai am trăit împreună, murmură bărbatul, terminând fraza.

- Taci. Nu vreau să fiu manevrată.

Recăpătându-şi suflul, simţi din nou mirosul bărbatului
care avea puterea s-o înnebunească. Apoi adăugă:

- Sunt mulţumită că te ocupi de Pfarr Lake. Am nevoie de ajutorul tău ca să-l conduc. însă nu vom fi altceva decât buni prieteni.

- Prieteni? repetă el, neîncrezător.

- Să fiu de partea cealaltă a palierului este fără îndoială agreabil, dar nu mai pot suporta să fiu distracţia ta. Vom fi prieteni, asta-i tot, se încăpăţână ea, ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe ea însăşi.

- Leslie, n-am putea să ajungem în camera ta sau a mea ca să discutăm?

Tulburarea pe care i-o stârnea o făcu să se retragă.

- Amândoi ştim că vorbeşti de patru ori mai repede decât mine. Ceea ce faci contează. Sunt deja plină de cicatrice. Nu mai vreau şi altele.

Intrând în camera ei, încercă să închidă uşa. El rămase afară, ca şi cum ar fi oscilat între da sau nu. Mâna lui n-o lăsa s-o închidă. Femeia făcu o tentativă în zadar.

- Lasă-mi uşa! Nu vreau să-mi mai treci pragul de acum înainte. Ai înţeles?

Cu o expresie adânc îndurerată, Eric îşi retrase mâna.

- Vrei acţiune, nu-i aşa?

- Nu vreau nimic de la tine! strigă femeia, disperată.

Si totuşi, o singură persoană avea importanţă pentru
ea: Eric. Singurul care o făcea să tremure de

plăcere. O dată uşa închisă, alergă spre patul în care se aruncă, îngropându-şi faţa ca să nu i se audă plânsul.

Capitolul 13

A doua zi dimineaţă, dispoziţia lui Leslie semăna cu vremea închisă şi umedă de afară. Furtuna avea să împrăştie această umezeală, dar din păcate, nimic nu-i putea calma suferinţa.

Când ieşi din cameră, fu cât pe ce să dea peste un echipament de camping. Un sac de dormit, un reşou de camping cu gaz şi un cort de nailon, nimic nu lipsea. Uşa lui Eric era larg deschisă şi ochii lui albaştri o interogau. Cămaşa galbenă îi accentua bronzul şi pantalonii mulaţi, şoldurile puternice. Ea nu putu să suporte mai mult.

- Unde te duci?

Aplecându-se, el luă sacul în spate.

- Am nevoie să reflectez. Am să găsesc un colţ de pădure unde să mă pot retrage. Am nevoie de singurătate. E prea multă tensiune la hotel în ultima vreme.

- Ah, bine!

Luând sacul de dormit, femeia îl urmă pe scări. El îşi îndesă lucrurile în vechiul papuc şi se îndepărtă de chei. Leslie îl urmări cu privirea. Era de preferat să fie plecat, dar de ce inima îi bătea în piept în ritmul valurilor pe care le provoca mica ambarcaţiune?

în timpul dimineţii, o familie întreagă se instală în bungaloul renovat şi studenţii se apucară de reparat un al doilea. Leslie îi ajută, dar permanenta lor bună dispoziţie şi zgomotul muzicii de la radio o făcură în cele din urmă să renunţe.

Sub pridvorul hotelului, femeia examină cerul. Nori groşi apăreau la vest. Aerul părea nemişcat. Nici păsările nu mai cântau. Apa lacului era de un gri metalizat.

Leslie se duse până la promontoriul care domina lacul. Acolo o dusese să se plimbe Eric în prima noapte. Unde putea să fie? Văzuse că se apropia furtuna? Grija o aduse în cele din urmă la exasperare. Se întoarse la hotel cu paşi furioşi.

Pe la ora patru, începu să sufle vântul. Ea coborî pe chei. Cerul devenea din ce în ce mai închis la culoare şi norii mai ameninţători.

Atunci, zări ambarcaţiunea lui Eric. Parcă dansa pe valuri în mijlocul lacului. El nu părea să fie la bord. Dar de ce să-şi facă griji? Era în stare să aibă grijă de el însuşi.

Dar până la urmă, de ce barca parcă dansa la mijlocul lacului? Eric să fi căzut în apă? Poate se înecase? Ce idee ridicolă! Doar înota ca un peşte! Să fi fost rănit? Femeia nu luă în

seamă nici ipoteza asta. El nu avea niciodată accidente. Cei din jurul lui aveau aşa ceva.

Muşcându-şi buzele, trecu în revistă malurile lacului. îşi încordă mâinile de nelinişte. Până şi raţele se retrăseseră la adăpost. Neliniştită la culme, dezlegă o barcă în clipa în care Jerry trecea pe acolo.

- Nu te sfătuiesc să te duci la plimbare pe lac pe o vreme ca asta, când se anunţă furtuna, spuse el, îngrijorat.

După altercaţia cu Warren, nu se mai dezlipea de ea. Admirativ, veghea neîncetat asupra ei.

- Barca lui Eric este în derivă în mijlocul lacului. Mă duc să văd ce se întâmplă şi dau o raită pe insulă. De acolo vine. Poate s-a întâmplat ceva grav.

Deşi nu ar fi vrut, Jerry o ajută să pornească motorul.

- Aş face mai bine să te însoţesc, insistă el.

- Si dacă vântul răstoarnă barca, o să fim doi în apă. Rămâi aici, o să fiu atentă.

în ciuda valurilor, ajunse fără dificultate la papucul lui Eric. Nu era nimeni pe el. Dar de ce deviase până acolo? Se îndreptă spre insulă. Dacă nu-l găsea până la urmă, se va duce să caute ajutor la hotel. Toată lumea ar fi luat-o

în râs, dar cineva trebuia totuşi să fie preocupat de soarta lui Eric. Si, în ciuda faptului că o făcea să sufere, se părea că ea era aceea.

Barca ajunse la mal tocmai în momentul în care valurile se dezlănţuiau. O trase pe mal. Soarele dispăruse şi se răcorise. Fremătând în şortul ei de pânză şi tricoul subţire, îl căută de-a lungul plajei, dar nu era nici o urmă a prezenţei lui acolo.

Când ajunse pe cealaltă parte a insulei, un fulger lumină cerul de la un capăt la altul. Tunetul violent care urmă o făcu să se sperie. Era timpul să se întoarcă la hotel.

începu să străbată insula de-a curmezişul. Urca dealul când o orbi un al doilea fulger. Examinând neliniştită cerul, nu văzu taluzul de la picioarele ei. Căzând în gol, ateriză în zbor planat pe un cort de nailon albastru, ascuns în tufişuri. Un urlet răsună înăuntru în timp ce ea îl strivea cu toată greutatea.

Când un alt tunet străbătu cerul, Leslie îşi acoperi urechile ca să nu-l audă. Un cap ciufulit ieşi din cortul albastru. Era Eric. El o privi năuc.

- De unde-ai venit? Dormeam. Căderea ta aproape că mi-a pricinuit un infarct.

- Ce mai faci? Eram înnebunită de îngrijorare.

- Sosirea ta mi-a tăiat răsuflarea, dar în afară de asta totul e bine. De ce ai sărit pe cort, cu picioarele?

- N-am sărit. Am căzut. Nu-mi pasă de răsuflarea ta. Mai bine explică-mi de ce papucul tău era în derivă în mijlocul lacului? Mi-a fost teamă să nu ţi se fi întâmplat ceva.

Zgomotul unui tunet îi acoperi glasul şi o făcu să-i dea lacrimile. Eric veni să se aşeze lângă ea şi o strânse în braţe.

- Liniştește-te, murmură el. Sunt foarte bine. Grija ta m-a mişcat. Niciodată, nimeni nu şi-a făcut griji pentru mine.

Semnalul de alarmă începu să răsune în mintea lui Leslie. îl împinse înapoi.

- N-are rost să te simţi mişcat. Barca ta mă interesa. Nu tu.

Eric zâmbi, ca şi cum nu o credea.

- Cum a ajuns barca mea în apă? A luat-o vântul până la apă. Si de acolo. Ajută-mă să montez cortul din nou. O să aşteptăm înăuntru să treacă furtuna.

- Nu voi intra cu tine în cort. Mă întorc la hotel, declară femeia ridicându-se.

- Imposibil, n-o să ajungi. Vântul e prea

puternic, replică Eric hotărât.

Din păcate, avea dreptate. Tunetul o făcu din nou să se cutremure. Vrând să-şi ascundă nervozitatea, îl întrebă:

- Credeam că ai venit aici să reflectezi. Cum faci asta, dacă dormi tot timpul?

El înfipse în pământ un ţăruş al cortului, şi o privi.

- Am reflectat toată dimineaţa şi o bună parte a după- amiezii. Asta m-a obosit.

Un fulger lumină cerul, urmat de un bubuit de tunet. Când vacarmul se potoli, adăugă:

- Rezultatul reflecţiilor este că voi părăsi Pfarr Lake.

- Pleci de la Pfarr Lake? De ce ? Prezenţa ta aici vara, nu mă deranjează.

- Pfarr Lake nu reprezintă totul pentru mine.

Pfarr Lake fără Eric i se părea de neînchipuit.

- Nu vreau să pleci

Eric ridică acoperişul cortului.

- Totuşi, este necesar. Intră înăuntru înainte să înceapă să plouă.

Cu o trosnitură asurzitoare, un trăsnet lovi un copac de pe partea cealaltă a lacului.

- Nici vorbă să intru cu tine! Mă întorc la hotel, strigă Leslie pornind spre ţărm.

Eric o prinse de mână.

- Traversarea lacului este prea periculoasă pentru moment. Intră în cortul ăsta blestemat!

- Lasă-mă! urlă femeia mai tare ca furtuna.

Patru tineri apărură dintr-o dată. Unul dintre ei era Jerry. Văzând-o pe Leslie în dificultate, el sări la Eric şi-l lovi cu umărul.

- Las-o în pace! strigă tânărul trăgându-i un pumn în barbă.

întins pe spate, Eric clipi din ochi de câteva ori. Primele picături începură să cadă. Un tunet puternic răsună în aer însoţit de o serie de fulgere şi ploaia se intensifică.

- Dumnezeule, e rănit! strigă Leslie.

- Dar îţi făcea rău, replică Jerry. Uf, iar am greşit!

- Jerry, ar trebui să înveţi să judeci înainte de a acţiona.

îngenunchind lângă Eric, femeia se aplecă asupra lui.

- Nu ţi-a rupt nimic? Pot să te ajut să te ridici?

Cu ochii închişi din cauza picăturilor de ploaie, el îşi trecu limba peste buzele umflate din care una era spartă.

- De ce vrei să mă ridic? Ca să mai primesc un pumn? Mai bine stau jos!

Ploaia curgea pe faţa lui Eric, îi uda cămaşa şi pantalonii. Cât despre părul lui Leslie, atârna jalnic, şi tricoul i se lipise de piele.

- Ridică-te, te rog!

- Nu înainte de a-mi spune de ce vrei să rămân la Pfarr Lake.

- Pentru că Pfarr Lake are nevoie de ajutorul tău.

- Pfarr Lake poate să se lipsească de mine, şi reciproca este valabilă.

- Nu poţi să pleci.

Furtuna se îndepărtă şi ploaia se mai rări.

- Plec! declară bărbatul, categoric.

Sonerii de alarmă nu încetau să răsune în capul lui Leslie. Trasă la faţă, ridică ochii spre cer. îi văzu pe cei patru studenţi care-i ascultau cu gura căscată.

- Ce faceţi voi pe insulă?

- Credeam că ai putea să ai nevoie de ajutor să te întorci la hotel, răspunse Jerry. Nu ştiam că l-ai găsit pe Eric.

Acesta din urmă îi privi pe rând pe fiecare şi spuse:

- Ploaia se opreşte. Mă întorc să-mi fac bagajele.

Fără să mai stea pe gânduri, se ridică şi porni spre

plajă.

- Eric! imploră femeia alergând după el.

Studenţii o urmară. Bărcile erau trase la mal una lângă alta. Muşchii lui Eric se încordară spectaculos în timp ce trăgea o barcă în apă. Leslie se cocoţă în ea chiar înainte de a porni.

- Nu, n-am să te las să pleci!

- Hotărârea mea este luată, replică el implacabil. Leslie se întrebă de ce era atât de doborâtă. Nu îşi
dorise ca Eric să o lase în pace? Poate acest semnal de alarmă o prevenea că avea să îl piardă.

Soarele apăru printre nori. în aer era un puternic miros de ozon. Un curcubeu, ale cărui culori se reflectau în apă, se arcuia peste lac. Frumuseţea aceasta îi dădu certitudinea că-l iubea pe Eric şi nu-l va lăsa să plece.

Cele trei ambarcaţiuni ajunseră la chei în acelaşi timp. Sărind pe mal, Eric se duse spre hotel cu pas hotărât.

Când intrară în hol, Inga remarcă imediat că Leslie avea picioarele julite şi părul ud. Ochii i se opriră apoi asupra buzei sparte a lui Eric. Cu o expresie resemnată, îi privi pe cei doi urcând în grabă treptele scării. Cu inima strânsă,

Leslie rămase în pragul uşii lui Eric. Luând teancuri de haine, el le îndesa într-o valiză mare. Apoi goli biblioteca şi puse cărţile în mai multe cutii de carton.

- Eric, nu vreau să pleci, spuse ea în cele din urmă, cu glas tremurător.

- Trebuie! decretă Eric.

Cu valiza şi racheta de tenis în mâini, coborî în grabă scara. Femeia îl urmă până în parcare unde el aruncă lucrurile în portbagajul maşinii.

- De ce trebuie să pleci? insistă ea cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

Eric o privi în adâncul ochilor.

- Ca să-ţi dovedesc că pe tine te iubesc. Numai pe tine şi nu Pfarr Lake.

Spunând acestea, porni în direcţia hotelului. Leslie îl privi plecând, stupefiată de declaraţia lui. Când îi înţelese în sfârşit sensul, inima i se umplu de bucurie. Răsuflând adânc, îi scoase valiza din portbagaj şi o trase până la hotel. O mulţime de oameni se adunase să vadă desfăşurarea evenimentelor, dar nu avea de ales. Trăgând valiza până sus, la etaj, o duse până în pragul uşii ei şi o împinse înăuntru, închise uşa şi o încuie chiar în clipa în care Eric ieşea din camera lui încărcat cu mai multe

cutii. Leslie îl urmă şi întrebă:

- De ce este nevoie să pleci ca să-mi dovedeşti că mă iubeşti?

- Dacă aş rămâne, nu m-ai crede.

El o privi ca şi cum ar fi căutat să-i ghicească gândurile.

- Am putea să ne vedem în continuare la Minneapolis. Ne-am descoperi vieţile fiecare dintre noi. Poate o să înţelegi că nu mai sunt ştrengarul insuportabil de la Pfarr Lake.

Punând cutiile în camera ei Leslie aşteptă ca el să iasă cu o nouă încărcătură. Femeia luă cutia pe care el o lăsase să cadă şi îl prinse de mână.

- De ce să nu facem cunoştinţă aici, petrecând împreună ultimele două săptămâni ale vacanţei mele?

El îşi desprinse mâna şi coborî scara în grabă.

- De data asta, am să fac lucrurile cum trebuie, îi spuse peste umăr. Dacă rămân, Pfarr Lake va fi întotdeauna între noi. Vreau să înveţi să mă iubeşti pe mine!

- Dar, Eric, nu am nevoie să învăţ. Te iubesc deja! strigă femeia ajungând în parcare.

- Nu este decât o impresie de moment!

îl urmă cărând cutiile de carton. După ce le

expediase în camera ei, se opri în faţa uşii lui Eric. El îi puse în braţe un teanc de haine şi pantaloni, apoi se întoarse în cameră să vadă dacă nu a uitat ceva. încăperea parcă trecuse printr-un cutremur. Tot ce abandonase era împrăştiat pe jos. Bărbatul închise uşa şi coborî. Aruncând hainele pe canapeaua ei, îl prinse din urmă pe scări.

-Te iubesc, Eric! ţipă pentru ca în sfârşit s-o înţeleagă.

El se răsuci şi o privi în ochi.

- Este emoţia plecării, luna, lacul şi vântul printre ramurile pinilor care îţi dau această iluzie. Stimularea.

îşi lăsă fraza în suspans şi se întoarse spre holul unde se înghesuiau o grămadă de chipuri fascinate de spectacol.

- Dacă ne-am căsători, ai deveni proprietarul a jumătate din Pfarr Lake şi problema asta n-ar mai exista între noi.

El îşi încruntă sprâncenele, ca şi cum s-ar fi concentrat intens, apoi exclamă:

- încerci să-mi oferi Pfarr Lake pentru a rămâne?

- Vroiai să mă seduci ca să păstrezi hotelul. De ce n-aş face şi eu la fel? ripostă Leslie, în defensivă.

- Uite de ce totul este imposibil între noi. Putem stabili o relaţie serioasă pe o asemenea ipocrizie?

Eric reîncepu să coboare. Ea îl ajunse şi-l prinse hotărât de cămaşă. Nu-i păsa de spectatorii care asistau.

- Asta o să-mi fie învăţătură de minte! îţi fac propunerea pentru că însemni foarte mult pentru mine. Pentru numele lui Dumnezeu, te iubesc şi vreau să rămâi aici cu mine.

Barbatul se întoarse încet şi o mângâie cu tandreţe pe obraz.

- Si eu te iubesc, *Gogoaşă.* Te-am iubit întotdeauna. M-aş fi căsătorit cu tine cu sau fără Pfarr Lake. De asta vroiam să mă întorc la Minneapolis. Vroiam să te cer în căsătorie. Acum mă crezi că te iubesc mai mult ca pe orice pe lumea asta?

Femeia coborî pe aceeaşi treaptă. Feţele lor se apropiară şi se cuibări la pieptul lui. Puternice şi liniştitoare, mâinile lui Eric o înlănţuiră. Buzele lor se întâlniră, sărbătorind importanţa momentului. Stânjenită, Leslie vru să se retragă însă Eric o strânse mai tare. Privind mulţimea de clienţi şi de studenţi, el le zâmbi lui Oscar şi Ingăi.

- Sunt fericit să vă anunţ că Leslie şi cu

mine suntem îndrăgostiţi la nebunie. Ne vom căsători.

Ochii lui albaştri o întrebară pe Leslie.

- Când?

- Cât se poate de repede, înainte ca o nouă catastrofă să ne despartă!

- Unde? întrebă Eric sigur de răspunsul ei.

- La Pfarr Lake, bineînţeles!

Aplauzele nu se opriră decât atunci când Eric făcu semn că vroia să spună ceva.

- Declar interzis accesul pe insulă. Leslie şi cu mine vom poposi acolo pentru câteva zile. în ciuda afecţiunii pe care o simt pentru voi, nu vreau să vă văd. Si în special pe voi, spuse arătând spre grupul studenţilor.

Aceştia izbucniră în râs. Eric se uită la Leslie.

- N-am uitat nimic? o întrebă tandru.

- Sper că nu, murmură ea.

Buzele lui o mângâiară pe obraz şi coborî o treaptă.

- Unde te duci? îl întrebă, neliniştită.

- Să-mi iau lucrurile din maşină.

- Să-ţi iei lucrurile? întrebă femeia inocentă, urmându-l spre parcare.

Deschizând capacul portbagajului, văzu că era gol. O privi stupefiat.

- Unde sunt?

- N-am nici cea mai vagă idee.

Privind-o sceptic, o luă de mână şi urcară scara pentru a nu ştiu câta oară.

- Aşa deci! exclamă el văzându-şi toate lucrurile îngrămădite în camera ei.

O privi întrebător pe Leslie.

- Am dreptul să trec pragul uşii tale?

- Nu mi-ai jucat destule feste până acum, Eric Nordstrom? întrebă, severă, abia abţinându-se să nu pufnească în râs.

- Eu? Cum poţi să crezi aşa ceva? replică bărbatul, arborând expresia cea mai inocentă.

- Am ghicit asta de cum te-am auzit vorbind despre insulă. Depăşeşti măsura, Eric Nordstrom. La mine, unu şi cu unu fac doi.

- Speram că rezultatul va fi în mod excepţional trei.

- Eşti cam nebun, dar nu într-atât încât să abandonezi tot echipamentul de camping. Si ghici ce am văzut în interiorul cortului?

- N-am nici cea mai vagă idee, murmură Eric îmbrăţişând-o.

- Saci de dormit pentru doi, nou-nouţi. Prevăzuseşi totul. Stiai foarte bine că n-am să te las să pleci.

Atingându-i obrazul cu buzele, el murmură:

- Speram, dar nu eram sigur.

- Ce-ai fi făcut dacă te-aş fi lăsat să pleci?

- Dacă nu mi-ai fi spus că mă iubeşti, aş fi plecat pentru totdeauna din Pfarr Lake. Dată fiind intensitatea dragostei mele, prietenia pe care mi-o propuneai n-ar fi fost de-ajuns.

- Chiar asta crezi? întrebă ea vrând să-i repete că o iubea.

- îmi părea rău că am cunoscut Pfarr Lake, atât eram de disperat că ne separă. Te iubesc mai mult decât orice. Tu eşti singura care contează pentru mine.

- Dacă nu ai fi venit la Pfarr Lake, nu ne-am fi întâlnit niciodată.

- Ce alternativă cumplită! îi şopti Eric aşteptându-i buzele.

Gustul sângelui o făcu să se dea la o parte.

- Buza ta spartă! Uitasem. Te doare?

- Mă doare mai puţin când mă săruţi.

Se sărutară cu pasiune. Pe urmă, ridicând capul, el îi dădu la o parte buclele din ochii căprui.

- Te iubesc nespus de mult, draga mea. Eşti atât de frumoasă! Eşti bucuria mea.

Un zâmbet larg lumină chipul lui Leslie. Degetele ei mângâiară fruntea lui Eric şi se

jucară cu buclele care o aureolau.

- Eşti bărbatul cel mai seducător din câţi am cunoscut. Te ador. Si dacă ne-am da jos hainele ude? sugeră Leslie, cutremurndu-se.

- Ce idee bună!

Eric trânti hotărât uşa camerei.

Dezbrăcaţi, se îmbrăţişară cu înflăcărare. în ciuda vremii reci, trupurile lor erau înfierbântate. Palmele lor se descoperiră din nou cu încântare până când, nerăbdători, se întinseră pe pat şi din două trupuri deveniră unul. Muşchi virili şi rotunjimi feminine deveniră tandreţe, bucurie şi recunoştinţă unul faţă de celălalt. Nu era vorba despre posesiune, ci de un limbaj a două trupuri, care nu putea fi egalat nici de cele mai frumoase cuvinte. Atinseră apogeul în acelaşi timp, cu o intensitate atât de bruscă încât plutiră pe undele lui într-un legănat ce li se păru fără sfârşit.

Rămaseră mult timp în extaz, savurând această nemişcare şi încredere carnală care este momentul cel mai preţios între doi oameni care se iubesc.

Leslie îl privi, gânditoare.

- De ce eşti atât de serioasă? o întrebă mângâindu-i părul.

- Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Am trecut în revistă toate neplăcerile prin care m-ai făcut să trec în copilărie şi îmi dau seama că de fiecare dată a fost doar vina mea. Eu sunt catastrofa de la Pfarr Lake, nu tu!

Eric zâmbi.

- Trebuie să fie doi ca să valsezi. Făceam pereche, împreună.

Leslie îşi rezemă fruntea de umărul lui.

- Prima seară când am venit, mi-ai vorbit despre o femeie pe care ai cerut-o în căsătorie şi care ţi-a râs în nas. Cine era? A fost atât de importantă pentru tine?

- Foarte. foarte importantă, declară Eric grav. Nelinişţită, Leslie îi întrebă ochii albaştri. Fostul ei soţ
îi impusese un partaj. Nu ar fi putut suporta din partea lui Eric.

- Poţi s-o uiţi?

- Din păcate, mi-e cu neputinţă.

Văzându-i consternarea, Eric exclamă:

- Despre tine e vorba! Ai uitat? Aveai şaisprezece ani şi eu douăzeci. Nu te-ai mai întors niciodată la Pfarr Lake. Aveam inima zdrobită.

- Cum am putut să uit?

- N-ai să mai uiţi de acum încolo, îţi promit! Ridicându-se în capul oaselor, bărbatul văzu că se întunecă.

- Ce-ar fi dacă am merge pe insulă noaptea asta?

- Bună idee! strigă Leslie sărind din pat. în timp ce se îmbrăcau din nou, ea întrebă:

- Crezi că o să încetăm să mergem din catastrofă în catastrofă când vom fi căsătoriţi?

- Evident! răspunse grav Eric. Mariajul cere maturitate.

Leslie oftă. Ideea că Eric poate să se schimbe o deprima.

*
* *

Aşteptară să se facă întuneric beznă ca să se fofileze din hotel. înghesuind haine şi provizii pe fundul bărcii, Eric luă ramele şi porni fără zgomot. Doar stropii care se scurgeau de pe paletele ramelor tulburau liniştea. Leslie îşi lăsă degetele să fileze prin apă, privindu-l pe Eric cu o dragoste nesfârşită.

Luna desena un drum argintiu până la

insulă şi cerul era plin de stele. Cântecul greierilor şi orăcăitul broaştelor răsunau pe malul lacului. Copleşită de fericire, Leslie îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui Eric, ca să-l oprească din vâslit.

- Cât te iubesc! murmură ea. Tot timpul îmi vine să te ating , să te mângâi.

Cu obrazul proaspăt ras, îl atinse pe al ei.

- Si eu te iubesc nespus de mult şi împărtăşesc aceeaşi dorinţă.

Se îmbrăţişară sub stele, legănaţi de valuri şi de clipocitul apei.

Eric ridică brusc capul.

- Gogoaşă?

- Da, şopti ea.

- Crezi că am putea face dragoste pe lac? întrebă Eric cât se poate de serios.

Leslie fu cât pe ce să strige că îşi pierduse capul. Dar în clipa următoare, un zâmbet îi lumină faţa. în ciuda aspiraţiilor lui la maturitate, Eric nu avea niciodată să ajungă adult, slavă Domnului!

Se apropiară unul de celălalt şi barca începu să danseze pe valuri. Ea îi strecură o mână pe sub cămaşă şi-i simţi pielea arzândă.

- Ce-ar fi dacă am face experienţa?

Sfâr[it

*
* *
*
* *